

GLASNIK

PRESVETOГA SRCA ISUSОVA

S dopuštenjem crkvenih i redovničkih starješina

Uređuje

KAMILO ZABEO

Svećenik D. I. u Travniku.

↔ GODINA XIII. ↔
▼

ZAGREB

TISAK I NAKLADA ANTUNA SCHOLZA
1904.

Sadržaj XIII. tečaja (1904).

I. Pjesme.

Broj pretplatnika 24.000)	1	Mojem	217
Hrvatskoj djevi	240	Tko teđe?	19
Ja te želim	138	U boji!	17
Kraljici Hrvata	177	U rani tvojega Sreća	23

II. Članci, pouka.

Čuvajte se otrova	234	Šećep Isusovo i oplina	44, 63
Moja dobrega savyja	83	Zahvalnice	114
Nemoj, prosim te, kleti	23		

Mjesečne rubrike:

1. Poslanje u Božja	2	7. Vjerski pokret u Belgiji	121
2. Programi redovnici	21	8. Razum u krilu Života	141
3. Vjerski pokret u Holandiji	42	9. Ljubav Kralj. vjeronosnika	161
4. Ljubav k dužnosti	61	10. Ljubav k radu	181
5. Jubilej besigradnog Začetka	81	11. Spas umrlih	201
6. Predstavljanje Apolt. molićeve	101	12. Katolički pokret	221

III. Vjesnik.

Hrvatska kronska Sreća Isusova.

Apostolsivo molitve: Sveti takmješ	74	15. Odgovor pjesnika 37, Pijo X. 130, 224. Preko 109 preplasnika 15, Savjet Japaka 235, Sudbene sluge 20, Ucer-seljak 126, Jos 13, 16, 37, 115, 140, 176.	
Biskup: Dverački 41; Palusko 189; Počinčić 143.		Glažba S. I.	76
Blagdan S. I. Bektu 185, Bee stovac 166, Dubrovački 189, Kostol 105, Kravarsko 107, Petrovarežan 164, Potrgi 166, Sarajevo 189, Selca na Braci 189, Škak 164, Stubica D. 164, Sumarice 106, Škrbevo 104, Topola 189, Travnik 190, Varaždin 96, Zagreb 154.		Kapelica S. I. Rakovpolok 36	
Bratovština S. I.: Blag 115, Bezd n. S. I. 194, Hum 113, Kostol 115, Kravarsko 107, 115, Šibenik 48, Štefanovići 115, Varaždin 96, Zajedna 115.		Kip S. I.: Josipovci 36, Kravarsko 107, Patliševci 36, Volotder 194	
Crkva S. I. Ligu 194, Peđine 123, 136, Zagreb 67, 123.		Mjesec S. I.: Dubrovački 117, Šibenik 48.	
Društvo djevojčaka: Peđine 139, Škola janskića 219.		Oltar S. I. Brežin 28, Šibenski 48	
Glasnik S. I.: Broj povjerenika 16, Isovjerci 256, »Jedinstvo« 57, Kako mi je platilo S. I. 36, Kako sam se sprijateljio s Glasnikom 287, Nach, Dverački 41, Obraćal 220v		Poaveta Vljevo	57
		Princijala S. I.	116
		Prvi petak: Kravarsko 107, Mostar 175, Šibenik 48.	
		Spomenik S. I.: Kostol	8
		Vojска S. I.: Bakuvec V. 130, Travnik 180, Vljevo 57, Zagrebački nadbiskup 143, Jos 112, 116, 137, 158, 140, 158, 175.	
		Zastava S. I.: Glica 19, Pra-puhac 235.	
		Zlatna kronska	30

Ime domaćih rječnika:

- Bengtjevo Zabedo: Jubilej i omis-
dina 38, 178, 220, Spomenik u
reba 203, Zadar 235.
Crkva sa Riječi 78, 215
Crkva na Pirovu 158
Djetiško društvo, Vukovar . . 115
Društvo sv. Josipa, Rastava . . 200
Marko Kilkenski . . 112, 214, 235.
- Naređba proti pravilu 75
Nikola Blažković 157
Ruka Bođja, Sarajevo 234
Svibarska poboznost: Rijeka 96,
Varaždin 96, Vaprićac 94.
Uzvraći dušama, Sarajevo . . 39
Zbor Marija: Bet 77, Spjet 80,
Zagreb 79, 180, Utrajtel 77.

Inozemne rječnici:

- Rim: Lurd u Vatikanu 193,
Merry del Val 55, Novi oprost 76,
194, 216, 234; Sv. Franjo Ka. 157,
Vljevac Beogr. Zabeda 117.
Štovenski: Omi, saslanak 209
Austrija: Bet, jubilej Berger,
Zateča 172, 178. U tamoci 76,
Zborovi Marijini 80.
Balgija: Svetitice S. I. 76.
Engleska 57, 178.
Francuski: prognači redov-
nički 21.
Island: Crkva S. L. 76.
Njemačka: Katol. učitelji 176.
- Spađajelika: Krvava štvrka 8,
L. 216.
Talijanska: 58, 137.
Asija: Indija, novi Ganes 58,
Kina, monaci 115, Srbija 76.
Afrika: Hrvati 235.
Amerika: Alabgasby, nova lev,
Crkva, hrv. socijalisti 12, 58, Bra-
silija, prvi mjesec XX. vijeka 75,
Cahmel, Hrvati i hrv. crkva 151,
163, Chicago, paratički biskup 27,
Kanada, nova narodna zemlja,
omladina 90, 159, Svetiće Države
Sjever. Amerike 57.

IV. Pripovijesti, zahvalnice, razno.

- Pripovijesti o Štuca Isusova:*
Fotografija 239
Jedna obitelj Štuca Isusova . . 209
Ja l' slaboje? 104
Joj, nema više si Štuca Is. . . 27
Koje si ti stranke? 179
Krš i Štuca Isusova 106
Stari smrć 17
Stjepko, majstor S. L. 195, 217
Štovenski S. L. u Amerikoj . . 51
Tko sam je spasio crkvu? . . 183
- Pripovijesti o Majci Božjoj:*
Jedna plaće, a druga se smije 97
Lutonac na umoru 87
Majka B. Pospajaka 4
Moje osutje 40
Pomoć M. B. Bistrikic 152
Ja života m. Oca popre Pija X.
Žive 131, 136, 171, 190, 210;
Crtež 14, 15, 19, 36, 37, 75, 96,
115, 137, 158, 160, 176, 215.
Razne pripovijesti:
Djetinja podzivljavanost 220
Ja nemam vjeme! 20
Nije istina! 40
Stratevija igra 60
Tajanstvena soba 11
- Tko je vidio Boga? 224
Vjerajem 20
Žalite progone kat. Crkva . . . 116
Život i franjevac 53
Zahvalnica: Boži Štuce najboljega
nam Prijatelja, (ived 32; 1) Vrata
sigurnog zdravlja tijela 34, 48, 51, 70,
110, 127, 146, 206, 2) Vida rase
sade dale: Žalost 35, hrige 50,
napast 72, grješi 111, 168, 150.
3) Skriš nam se za vrem enta dobra:
mjesto i zadušila 70, gospodarstvo
i trgovina 71, postuse neprilike 110,
pariske 127, kula , imetak 188.
4) Pomala x znakom strelju 147,
ruke i nogi 118, 167, izbor stat-
ista 129, zaražaci 184, suprugi
185, roditelji 186, 205, udovice i
strote 204. 5) lobavija iz raznih
svojja i nepričika 230, razdvojeni
178, ansprijetljivo 148, dobar glas
148, pogledi života 157. 6) Otvara
nam blagoslov raja 232
Zahvalnica Majci Božjoj: 92,
99, 135, 152, 174, 215.
Zahvalnica Štuc. Obitelji 10
Zahvalnica Štuc. Ignaciju . . 137

Stepo po mjestu:	Patrijarške stolice	96.
Frajevići Stovatelji S. I.	Ruski car Aleksander I. katedri	55.
Gospina krunica	Rabljene podatkovne bljegz	116.
Hrvatsko	Sveti Hijoščka	175.
Koliko ima katolika	Toma Kompanjski	194.
Leoa XIII., ostanakini	Još: 15, 20, 35, 39, 75, 80, 96.	
Lard	115, 116, 140, 157, 175, 180, 193.	
Lard poč semijom	200, 215, 220, 235.	

Kazalo mjestâ.

Hrvatska: Belac 232, Bisag 115, Bištra G. 195, Brod na Kupi 64, 76, Bakovac V. 180, Dabci 146, 167, Danta 11, Drage 42, Dubica 152, Glina 39, Goes 136, Hreljin 16, 17, 25, 28, Hum 115, Jakuševac 75, Jasenovac n. S. 35, 51, 145, 152, 235, Jesenje 136, Kapela kod Ljubuškice 70, Klokočav 232, Klindar u Padu 35, Kadaj 115, Kraljevica 70, 234, Kravarsko 107, 115, Kraljež 64, Loke 64, 66, Ložnica 116, Ledbreg 206, Marija Blatnica 157, Matuljevec 16, 205, Odra 75, Otočac 183, Pašin 135, Pakliš 139, Petrinja 110, 233, Podštate 64, Praputnik 238, Rakovpotok 56, Radisja 200, Ravnagora 64, 76, Rijeka 75, 96, 97, 139, 215, Revičke 16, Bez 187, Šimak 164, Štrukla D. 164, Sviboved 167, Škrinjevo 104, Trsat 135, 174, Trlik u vr. 185, Tuvelj 16, Vacabila 75, 96, 237, Voloskar 194, Vrbovsko 64, Zahok 50, 127, Zagreb 16, 50, 67, 70, 71, 79, 116, 119, 180, 129, 147, 150, 154, 164, 168, 175, 180, 183, 186, 194, 203, 208, 220, 237, Zajednica 113, Zapruđje 75, Zlatar 16.

Slavenija: Bistrica 11, Brestovac 166, Brod n. S. 95, 170, 114, Đukovo 49, 50, 100, 220, Drenovač 189, Gosja 189, Ivančkovo 188, Josipovići 26, Kamenica 164, Ketejevo 136, Osnovica 94, Orljevac 136, Osječ 147, 203, Petarvardin 87, 164, 208, 239, Pođega 166, 188, Pačinevići 36, Radinovac 189, Rajevske 189, Saljani 189, Škenderovac 115, Štulca 50, Valpovo 51, Varoš kod Brada 92, Viljeva 57, Višovci 140, 147, 174, Vrba G. 208, Vrbašča 189, Vukovar 115, Žemun 229, Županja 189.

Dalmacija: Dabarovač 117, 146, 189, 215, Dugopolje 175, Imotska 189, Kotor 115, Makarska 49, Mač 197, Praznica 235, Prikovo 153, Šećeran Br. 189, Šilaj 16, Split 80, 120, 205, Stradva 209, Semirna sa Br. 106, Šibenik 48, Štendrica 189, Topoča 72, 189, 220, Zadar 41, 168, 203, 235.

Herceg-Bosna: Brčko 189, Čarica 189, Grabalac 34, Jakova bare 4, Kostić 8, 105, Kraljevo 17, Marija Živjelja 15, Mostar 175, Pećine 123, 136, Sarajevo 59, 175, 189, 200, 234, Travnik 118, 190, 145, 180, 190, 220, 236, Ulica 189, Vareš 110, Žividovići 70, Zovik 189.

Istra: Dabaltica 136, Krk 136, Lovrij V. 208, Puš 75, 230, Vrpinac 94, Šek 75, 128, 230.

Ugarska: Brčko 180, Megyamurje 168, 188, 238, Šopron 237.

Hrvati u lezzenstvu: Bel 77, Biograd 147, Afrika 235, Amerika 14, Allegheny 12, 86, 58, Buenos Ayres 168, Calumet 151, 153, Coal Barrio 14, Kazan 70, Llugo 194, Pittsburgh 14, Žut 16, 74, Australija 16.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 1. Siječanj 1904. God. XIII.

Island mjeseca jedanput. Stog na godinu 48 fl., u kuću dostavljeno ili s poštou 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Broj preplatnika 24.000!!

još se čudiš, da ovaki
Vrh moje pjesme broj se sjaji?!
Ah! čujder, brate: rod mi planu
Negasnim plamom po domaji.

Ah, rod mi planu kao zabilja
Pram Sreću Krista svetim žarom
I vrelo duše sav se dao
Na zdrava hranu divnim masom.

Jer „Glasnik Sreća Isusova“,
Taj neveren cvjetak, crven-ruža,
Neneskini mirčić miloduhom
Obilnog ploda rodu pruža.

On čisti, tržebi rodu mane,
On tješi usred trista jada:
Oh! kad će, kad će „preplatnika“
Tu broj se blistat „sto hiljada!!!“

Budimir Podgrabcik,
bezanski franjevac.

Namjena molitava i dobrih djela u siječnju.

(Blagoslovna od sv. Oca pape Pija X.)

Pozdranje u Božića

ijela bi se duša morala raspapati
kršćaninu od dragosti i miline, kada
samo pomisli na dragoga Boga,
kô kada dijete zaštuje slatko ime
materino. A je li tako?

Na žalost nije!

Mnogi pobožni kršćanin, kad
začneće ime Božje, očuti u srcu nešto
kao strah i nepouzdanje, regbi kao
krivac, kada mu tko u pamet do-
zivlje ime strogoga suca.

Pa zar Bog nije sudac, a ja
zar nijesam krivac?

Jest Bog sudac, a svi smo mi grješnici i kriveljci; ali
mu se za to ipak ne mili nepouzdanje. — Cujte!

Dobro se sjecam, baš kô da je bilo jače. A nije bilo
juče, nego prije kakovih 15 godina. Ja unigjem u jednu
sobu, a tamo kod prozora, u večernjem sumraku, jedan se
redovnik razgovarao s jednim odličnim gospodinom. Ja
ovome gospodinu pogledam u lice, a u njegovu oku dr-
htala jedna suza. Ja sam toga gospodina dobro poznavao
od mnogo godina, ali se ne spominjam, da sam u njegovu
oku vidio suze, osim još jednom, kada je klečao do nogu
sv. Oca pape Leona XIII., koji mu je tako milo govorio,
kô otac predragomu sinu.

A odakle danas ova suza? — Od same dragosti i
utjehel! — Ma o čem su oni govorili? — O dragome Bogu.
„Vidite,” kazivao mu redovnik, „Vi ste otac. Vi znate
kako očinsko srce ljubi djecu. Uzmite sada, da su Vas Vaša
djeca jedan put uvrijedila. No Vi ste im to već odavali od
sreća oprostili. Nego isto, Vaša se djeca od onoga dana od
Vas samo boje, kô da ste im krvnik. Vi ih iskreno ljubite,
a djeca se od Vas samo kriju. Vi ih prijazno, s očinskim
ponosom gledate, a ovi, kada stoje pred Vama, sve stoje
poniknuto glave, te zare u crnu zemlju. Vi im progovarate
riječi nježne i ljubazne, a oni Vam ne vjeruju. Vi krilate
svoje ruke, da ih pritisnete na očinsko srce. Vi im nugjate

vrući ojelev, a oni se kô preplašeni zavuku u kst. Recite, dragi gospodine: Šta bi onda čutjelo Vaše očinsko srce? Ne bi li puklo od žalosti, videoš toliko nepouzdanja kod svoje ljubljene djece? — — Pa ipak tako rade mnogi kršćani prema dragemu Bogu. Bog ih ljubi više nego najbolji otac, nego unjinježnija majka. Pa opet se njega samo boje. Misle: tko zna, ne će li me baciti na dno pakla? Bog im je davno oprostio, jer su se skrušeno pokajali, iskreno isповједili: nu ipak im se uvijek žini, kô da je Bog na njih rasrgjen, kô da samo vreba na zgodu, da ih uhvati u griješku i strovali u ponor pakleni. Nikada pravo ne vjeruju u njegovu iskrenu, očinsku ljubav, nikada se u njega djetinski ne pouzdaju. A tako ne rade veliki grjeđnici, koji bi imali rad Šta se bojati: tako često puta rade pobožni kršćani, koje Bog ljubi kao svoju najmiliju djecu."

„Ali“, reći će onaj gospodin, „nитко ne zna, hoće li se spasti.“

„Istina,“ odvrati redovnik; „ali je i to istina, da drag Bog svakoga želi spasti, kao što otac što želi spasti dijete, koje bezbržno spava na rubu groznoga ponora.“

„Ali moji grijesi, osobito kada sam bio mlad? Znate: mladost — ludošt!“

„Bog ih je oprostio, Bog ih je izbrisao kô da ih nikada niste ni počinili. A sada Vas on ljubi više nego Vi svoje najbolje i najmilije dijete.“

„Nego, kada je Bog tako dobar: a zašto mi često puta ne daje, za što ga vrše molim?“

„Upravo zato, jer je dobar. Čujte, Vi ste otac. Kada Vas koje dijete moli za nož, a Vi znate, da će se njime krvavo ozlijediti: hoćete li Vi djetetu dati nož? Znam, da ne ćete, upravo, jer ste dobar otac, te svoje dijete iskreno ljubite. No i mi nerijetko Boga molimo za ono, za što on znađe, da nam nije na spas duše. Onda nam toga ne daje, jer nas ljubi, nego nam daje nešto bolje.“

„Oprostite mi još i ovo pitamje: Kad nam je Bog tako dobar, zašto nas onda analaze tolike nevolje? Mi se molimo Bogu za blagoslov i sreću, a kad tamo, eto nešreće kô tuče na našu glavu, na našu kuću, na naša polja, na našu obitelj...“

„Dragi gospodine! sjetite se samo našega Spasitelja. Tko je više trpio nego li on? A zar ga za to Otac nebeski nije ljubio? Šta bi bilo od nas, da nam uvijek bude

dohro na ovom svijetu? „Teško ravniti, koji se smijete suda, jer ćete tagocati i plakati“ (Luk. 6, 25). Nasuprot: „Blaženi, koji plakete sad, jer ćete se rasmijati“ (Luk. 6, 21) Toči će čas, kada „će Bog oteti svaku smrť od očiju njihovih“ (Tajno eftirice 21, 4). Onda, onda ćemo jasno uvidjeti, koliko nas je Bog ljubio, kada nam je poslao nevolje i križeve na ovom svijetu. Mi ćemo se smijeđiti, misleći na one male i kratkotrajne muke na svijetu, koje su nam pribavile toliku radost, toliko uživanje, toliku slavu na nebū, a za čitavu vjekovječnost. Dakle u ruke Božje! On je naš ljubazni Otač. On nam samo dobro hoće. On i jedini zna, što nam je dobro. Pouzdajmo se u njega baš djetinski, baš od srca: i sve će biti dobro!“

„Oh! kako mi gode Vaše riječi! Nikada nijesam tako dobro uvidio, da nas dragi Bog doista ljubi kao najbolji otac. Odsada ne ću više tako ludo pomisliti: „Bog ne mari za me, Bog me ne ljubi, Bog me je zapustio!“ Odsada, kao u sredi tako i u nesreći, počivat ća mirno na Srcu mojeg Boga, kao dijete u naručaju svojega najboljega oca!“

I opet zacakila jedna suza, ljepša od svakoga bisera, u oka plemenitega gospodina. — — —

„Majka Božja Pompejska učini nam čudo!“

(Pri povijeda pred. gosp. Boe Vicko Palunko, generalni vikar nadbiskupije vrhobosanske i upravitelj ubožnice Maloga Isusa u Sarajevu.)

Mučenica Maloga Isusa u Sarajevu ima jednu filijalku u bosanskoj Posavini. Tuj, u jednom samostanu, koji sastoji od dvije siročašne, zemljane potleušnice, žive oko 40 češestara, sve same seljanke iz Bosne, Hrvatske i Dalmacije. One na toj pustari provode tako uredan redovnički život, da im se divi, ne samo naši dobri katolički Posavski narod, nego i pravoslavni i muslimani. Bekao bi čovjek: oživjela je tuj nekadašnja Tebajida (pustinja u Egiptu, gdje je u prva vremena kršćanstva živjelo mnogo svetih pustinjaka). Časne sestre obavijaju tuj sve težačke poslove: one kopaju, oru, vode kola i tako dalje. Stanuju u posve sironstvoj kući, koja naliči većma na pojatu nego na

Sv. Otač papa Pijo X.
po Medovićevoj slici.
(Vidi str. 14.)

Pio P^o X

ljudske stan. Baš su dakle prave „Služavke Maloga Isusa“, koji je stanovaao u staji.

Ipak su tako sretne i zadovoljne, da me ove godine na Dušove ushićeno zapitaše: „Prečasni, govori se, da se dva raja ne daju uživati: naime na ovom svijetu i na drugome. A mi uživamo pravi raj na ovome svijetu, pošto smo posve blažene. Kamo će nam onda raj na drugome svijetu?“ A ja ču im: „Istina je, djeco moja, da se ne može uživati dva raja: raj ovoga svijeta i raj drugoga svijeta. Nego raj, što ga vi uživate, nije raj ovoga svijeta. Nije to raj, što ga uživaju djeца ovoga svijeta, ogreznuvši u taštima dobrima i plivajući u slasti i lasti, što ih ovaj svijet daje. Vaš je raj, što ga vi ovdje uživate, samo predvorje raja nebeskoga. S toga, tko uživa ovaj vaš raj, za stalno će uživati i nebeski. Jer kuda ćeš iz predvorja, nego u sami dvor? Radijte se dakle, što es razu imeno upisana na nebesima! (Luk. 10, 20)“

U tome raju zemaljskom žive i časna sestra Bonfilija iz Hrvatske. Ima joj tek 18 godina. Na 12 kolovoza ove godine, kô da je manja osine, pada u krevet, teško bolesna. Ona niti što čuje, niti što vidi. Uvijek su joj oči otvorene, ali su kao staklene, mrtve. Niti trepavicomama ne kreće. Na sva pitanja ne odgovara ništa. Ognjice nema ni najmanje, a bilo joj je kao u posve zdravogoga čovjeka. Ja sam ju posjetio, i vidjevši njezinu čudnu bolest, pomislih: bit će upala moljčana. Posve je mirna, viga nekakova divnu procesiju i često se razgovara sa časnom sestrom Rozom. Sestra Roza bila je jedna vrlo krjeposna „Služavka Maloga Isusa,“ koja je umrla 29. svibnja ove godine (1903).

Na 15. kolovoza morao sam se povratiti u Sarajevo. Videći, da je časnoj sestri Bonfiliji sve jednako, ni gore ni bolje, naredim, da zovnu liječnika iz Gradačca.

Megutim u jutro ovoga dana najedanput joj bilo, kao da joj nešto puklo u ušima. Odsada je nešto čula, kada joj se glasno govorilo na uho. Tek je sada saznao, da joj je i majka tude. Ona je dan prije stigla, jer joj je bilojavljeno, da joj je kô teško oboljela. Časne sestre stadoše sadu bolesnicu ispitivati, što joj je bilo ova tri dana. Sestra Bonfilija im odgovorila, kako nije ništa vidjela niti čula, a i sada ne vidi ništa. Onda ona sve točno ponavlja, što je govorila o procesiji i o sestri Rozi, te kako je vidjela na

onom svijetu sve dobro i zlo, raj, očistilište i pakao. „Vidjela sam“, kaže „i dragoga Isusa, koji je držao ruku prema meni, podignuvši tri prsta, kako je to na kipu Maloga Isusa u Pragu. Isus mi jo rekao, neka i ja držim tako ruku. To sam i učinila, ali mi je netko priječio držati tako ruku, premda sam ponovno molila, neka bi me pustili.“ I doista je tako i bilo. Časna sestra starješinica nije joj bila dala, da tako drži ruku. Sestra Bonfilija goverila o raju, o očistilištu, o grijehu, o krjepostima kao kaki bogoslov. Onda je molila sestru starješinicu, neka bi joj dozvoljela moliti trodnevnici Majci Pompejskoj. Na njezinu primjedbu, da je slaba, da ne će moći moliti, reče: „Ja bih samo u sreću molila.“ I to bi joj dopušteno.

Isti dan poslije podne stigne i liječnik iz Gradačca. On potvrdi, da bolesnica ništa ne vidi, nu da je u ostalom u normalnom stanju, bez greznice. Liječnik nije znao, kako da joj pomogne. Neka se nastavi metati mrzle obloge na glavu, kuo što su i dosada radili.

Ovo je stanje trajalo do četvrtka, 20. kolovoza, na večer. Onda se ona prenu kao oda sna, zovnu majku, te je zamoli, neka pogje po starješinicu, jer joj ima nešto saopći. „Bila je“, kaže, „kod mene Blažena Gospa Pompejska i rekla mi, da ū u subotu (22. istoga mjeseca) u 8 sati u jutru progledati i sasvijem dobro čuti, i neka onda odmah ustane i pogjem u kapelu, da se Bogu zahvalim.“ Te je posve stalno ponovala i pred starješinicom i pred drugim sestrama.

Tko sadn sretniji od naših sestrića? „Dakle ćemo viđeti čudo Majke Božje u našoj kući!“

Ali ta radost ne potraja dugo, jer onu noć velika grozica spopade sestru Bonfiliju. Ona ne zna za se čitavu onu noć; ne zna za se ni sutra po vas dan, a ni drage noci. Na koncu je život. Gledaju je svaki čas, kada će ispostiti dušu. Nego se opet tječe dobre sestriće: „Opet će biti nekakvo čudo Majke Božje, jer će naša sestra izdahnuti upravo onaj dan i čas, kako je Majka Božja prorekla, naime u subotu u 8 sati, a tada će doista i progledati prave i posve dobro čuti. Gledat će Boga i čuti glas svojeg nebeskoga Zaručnika!“

U subotu u jutra sestra se Bonfilija osvijesti. Zaatno joj je bolje. Tada stadeigrati srce svih sestara. Sto će

biti? Kô da ih je stid, gdje su tako stalno govorile o ū lu. Starješinica razasla sve sestre na rad, a dviye sestre posla na grobište. Tamo neka se mole na groba sestre Roze, neka ih dragi Isus ne bi zastidio, već neka bi učinio čudo.

Iza 7 sati sestra Bonifilija traži, neka donesu sat, da vide, koliko je do osam. Pogru i donesu budilicu i kažu joj, da je još malo do 8 sati. Tada traži, da joj donesu odijelo, jer da će u 8 sati progledati, pa da onda mora namah u kapelu, da se Bogu zahvali. Donesu joj haljinu. Kad bi 8 sati, podigne se i zavika: „Vidim stabla! Vidim te, majko! Gospa mi je povratila vid i sve čujem!“ Starješinica doleti, stadoše zvoniti, sve se sestre okupiše, te je popratiše preko dvorišta do kapele, koja je do 30 metara udaljena, sve u plaću od radosti, kličući: „Majka Božja Pompejska učini nam čudo!“

U dvorištu gradi kuću pet muhammedovaca, neki hrišćani voze kameje, neki opet muhammedovei voze čerpić, služe onamo hvadaju vodu. Svi ostana kao okamenjeni, čujući sestre, gdje pjevaju zahvalu Bogu za veliko čudo.

Sestra Bonifilija od onoga časa sve krepčija postala svaki dan, a na 31. kolovoza, kada sam opet bio tamo, prisustvova mojoj svetoj misi i posve se je oporavila bila, zdravih očiju i uslju.

Slava i hvala Bogu i predlošoj Pompejskoj Majci, koja se tako u Bosni proslavila po jednoj siromašnoj „Službenici Malega Isusa!“

Spomenik Srca Isusova u Kostrču.

(Priopovijeda Jozo Mikić.)

duši jedan putnik iz Dônjje Mahale, blizu Tolise u Bosni, dogje u naše male selo Kostrč, koje broji devedeset katoličkih seljačkih kuća. Kada dogje u sredinu sela, opazi nekakov spomenik. Dogje k njemu i ugleda u njemu k ip Presvetoga Srca Isusova, gdje lijevom rukom Isus pokazuje na Sreću, i rekao bîh, kao da veli: „Gle ovo Srce, koje toliko ljubi ljudi!“ Kada putnik oto opazi, skide kapa i poče glasno moliti. Osjetim ja iz svoje radiosice, koja je s drugu stranu druma kod spome-

nika. Ja izgjem i vidim putnika, koji bijaše iz naše po-
sestrine Dalmacije. Velika mi radost obuze srce, kada čuh

Spomenik Sreću Isusova u Kostrinu.

onako vrude molitve. Cini mi se, da prodiraju sve oblake do prijestolja Božjega. I dogje onaj putnik k meni i upita me:

„Kada ste vi oso napravili?“

Vidim na njemu, da mu je drago čuti; zato ja počnem njeni sve potanko pripovijedati. „Napravili smo godine 1894.“ I uzmem Glasnik od te godine i otvorim stranu 211., pa mu u njemu pročitam, kako smo napravili spomenik na čast Sreću Isusova. Dalje ja njenu priču:

„Dragi brate, sad smijemo praviti spomenike i crkve i sve, što hoćemo na slavu Božju. A prije, za turskoga vremena, nijesu smjeli naši stari praviti nikakih spomenika. Vidioš onaj križ stari, drveni, s desnu stranu spomenika? — Oso su naši stari prije 40 godina podigli u sredini sela, za oto, kada kaki stranač progje kroz selo, pa kada ugleda križ, da pozna, da je katoličko selo. I to nijesu ga smjeli od turaka usaditi blizu ceste, već su ga odmakli na jednu čistu njivu 42 metra od ceste. Pa smo ga mi, kada smo spomenik načinili, prenijeli kao našu starinsku i usadili s desne strane spomenika. Tako isto naši stari nijesu se smjeli ni u skupštine sastajati ni bogomolje činiti. A mi, hvala Bogu! smijemo sastajati se i moliti se i u danu i u noći. Od kako smo ovaj spomenik namjestili, naše je selo posve odano Presvetomu Sreću. Malo ih imade, koji nijesu upisani u bratovštinu Presvetog Sreća Isusova, a nijedne kuće nema, gdje ne bi bila slika njegovog Sreća.“

A sad putnik reče: „S Bogom ostani!“ — a ja njenu: „S Bogom pošti! Sreću Isusovo bilo ti u pomoći!“

— 400 —

Sveta mi je Obitelj pomogla!

~~— Zahvalnice, kao i drugi dopisi, šalju se na adresu: Uredništvo Glasnika Sreća Isusova, Transki, Bosna. Neka se potpiše potpuno iste i točno adresu, sniže ih se moćemo uvažiti.~~ Uredništvo.

— Obrana od test neprijatelja, Bosna. Bio sam optužen od šest neprijatelja. Dodeao mi posir od kotarskoga suda. Morao sam doći. Stanem pred sudsku vrata i čekam. Budući ja nemam nijednoga prijatelja, zamislil se i u nekoh svetoj Obitelji i običah devereinici, i da će se zahvaliti u Glasniku Prese. Sreća Isusova, ako sveino progjem na sudu. U to nas pozove sudac. Stupimo u sobu, skeđi sudac anglo i stanem se razvirkirati. A ja pred njega slobodna srca stanem počkazano. Pita me sudac, a ja mu odvrajam ponizno, a mojih test protivnika stoji da ni jedan ne može usta otvoriti, kao da su nijemi. Na to sudac povika: «Guteva je rasprava! Ovaj je čovjek pravedan, S Bogom! Nebrojeno puta hvala svetoj Obitelji!»

— Nekla lijek sindjčen. Biskupci (Slavonija). Moja jedina vješta, moj dvanaest godišnji sindič, oboli od crnih kozica, griznje u trbušu, »frastova« (zahlipaca, grđeva) i tifusa tako opasno, te mi bijednici kažeći, da mu više nemaju lijeka, van ako bi ga dragi Bog čudom održao. Pet dana je i njem bio. Šepa hoće da mi pukne od velike žalosti i straha, gledajući tolike bolesti. Šta da udinim, komu da se obratim? Komu drugomu nego Lijeđniku nada sve ljeđnike, Prezv. Srca Isusova. Obezdam moliti devetnacku njemu na čast, a kramicu na čas: blazići Božjoj i sv. Josipu, i ako ostane živ i zdrav, da će ga voditi u hapske crkve, da primi sv. sakramente i da će da dati očudniti sv. misu. Tek što sam počeo moliti devetnacku, a sin mi progovori, i počinjam da devet dana moliti kramicu na čast Bl. Djevice i sv. Josipa, bolest okrene se bolje. Ja se daže molim, a nakon jedanaest tjedana moje dijete podne bolesti, i onda ga odvezem u hapsku crkvu. Sada je moj sin živ i zdrav, bez ikakve stote od tolikih bolesti. S toga budi vazda hvaleženo i slavljenio po sto i bliznici puta Prezv. Sreću Isusovo, Bl. Djevice Marija i sv. Josip!

— U staji. Duždan (Hrvatska). Jedne večeri u devet sati naravili strah na jednu kobilu, i ona udari ritiati tako jato, da si je noge isprebijala, krv joj cirkula iz koljena. I ledeni zaobj probijao po čitavom tijelu. I to se zboralo čitavi mjesec dana, svaku večer devet sati. Mi promišljavamo, kako demno toma na kraju dodi. Jrdan od ukudana veli, neka zamjenimo mjesto, iz ove staje u drugu staju. Ali to nije ništa koristilo. Napokon se ubikosno prezv. Obitelji jednom devetincicom, i bismo oslobodjeni od ovog straha. Hvala i slava Prezv. Obitelji!

— * * * —

Tajinstvena soba.

Evo, što nam priopovijeda č. majka Jones, predstojnica samostana Prezv. Sreću Isusova u Albany (Sjeverna Amerika). Ljeta 1881. pozovu iznenadila svedenika k bolesniku, koji je bio na umoru, a od grada stanovao podosta daleko. Svedenik objesi sebi oko vrata posudicu sa svetotajstvom i odjurii onamom na konju. Više je sati neprestano jahanao, ma da je i bura strašno bijesnjela, a put vrlo rjav bio. Ali konj ne može dalje. Što će? Morade se svratiti u bližnju gostionicu. Tuj se sretne s glasonošom, koji mu javi, da je bolesniku preko svake nade odishnulo. U to se i smrklo,

Posudicu sa svetotajstvom stavi u ormar sobe, gdje je vas umeran legao na počinak i odmah čvrsto zaspao. Ranim jutrom nastavi putovanje. Već je tri milje prevalio, kad se sjeti, da je u brzini zaboravio svetotajstvo, i to u kući nevjeračk. Gotovo da se nije onesvijestio. Prvi tren jedva se mogao na konju držati. Na onda podbode konja, te odjavi, što je samo brže mogao, do gostonice, gdje je prenadio. Čim se vrati u gostonicu, upita kremara, je li tko god bio u sobi, gdje je noćas spavao?

„Vaj, gospodine — odgovori ovaj — što nčiniste? Ne možemo ni unutra; sve smo pokušali, ali vrata se ne daju nikako otvoriti, premda je ključ u vratima. A gleda li se kroz ključanicu u sobu, čini se, da se sva svijetiš.“

Neopisivo gnut u arcu usagleje svećenik po stepenicama sa svim ukućanima do one sobe. Otvori vrata bez ikakve poteškoće, stapi u sobu i bací se na koljena pred ormarenom, koji je u taj čas bio svetohranište Gospodaru neba i zemlje. Tada ustane, uzme svetotajstvo u ruke i poče propovijedati ljudima, koji napuniše sobu i pretvorije je malme u kapeliju. Govorio je o presv. altarskom sakramantu, a tako riječito, kao nikad prije, sretinima nazivajući one, u čijoj se kući uđestojao Bog takovo đudo uđinuti. Na to padaće svi prisutni nječe, da se poklone Spasitelju, ter zamole svećenika, neka ih primi u katoličku crkvu. Svećenik ostane još nekoliko dana u kući, pouči ih i pokrsti. — Onda istom po milosrdnoj providnosti Božjoj proslijedi put svoj.

Ovaj cijeli događaj što smo naveli, čula je č. majka iz ustiju samoga onog svećenika.

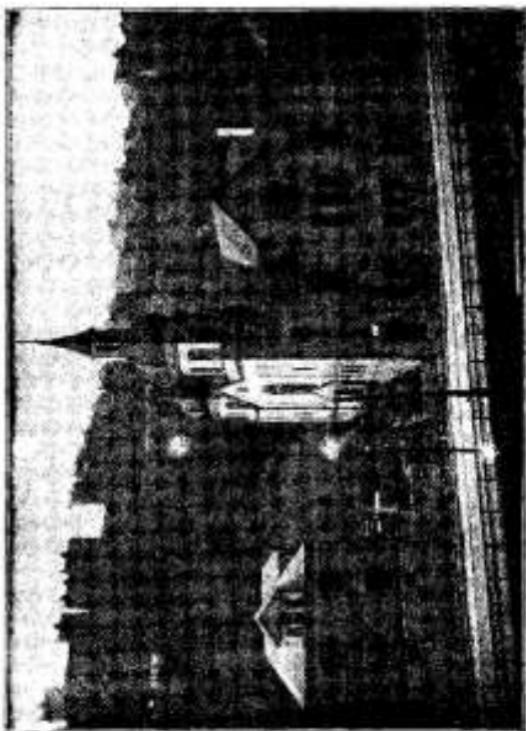

Nova hrvatska crkva u Allegheny-u, u Americi.

(Uz našu sliku.)

Godine 1900. odlučile Hrvati u Allegheny-u, u Americi, da na zgodnjem mjestu iz temelja podigne ljepšu i veću crkvu. Namah se po određenim osobama stalo sabirati među Hrvatima. I novi, revni fupsik, vlđ. g. Bosiljko Bekavac, rodom iz Kreševa u Bosni, išao bi u večernje doba od kuće do kuće, da sarađuje milodare. Dan 16. rujna 1900. svećano se blagoslovio

temeljni kamen; a 8. rujna 1901. već je crkva potpuno bila urogjena, te ju svečano blagoslovio generalni vikar, pročasni g. E. A. Bush. Hrvatski se narod skupio sa svih

Novi hrvatski crkva u Allegheny u.

obljetnjih mjesto. I dalje hrvatske naseobine posale su svoje zas upoike. Sva pakokoliko drušva „Hrvatske Narodne Zajednice“ prisutstvovala je u uniformi s vrpcom, te

su nemalo uveličala svečanost, idući skupa u redu kroz neke ulice grada Allegheny-a i susjednog Pittsburgha.

Nova je ta crkva sv. Nikole velika i krasna, jedna od najljepših u čitavoj Pensilvaniji, pravi spomenik vjere i poštovanosti američkih Hrvata. U samim klupama može se smjestiti do 850 ljudi. Na Božić je i na Uskra prepuna.

Na tri su oltara krasni kipovi, a svod je crkve sav islikan. I svih 18 prozora prikazuju svete slike u živim bojama na staklu. To je na sunčane dane prava divota! Nu ti su dani na žalost rijetki. U ovom kraju uz silnu maglu još i iz stotina visokih tvorničkih dimnjaka toliki dim puši, da više puta i na bijelom danu ne možeš u kući bez rasvjete obavljati radnje. S toga je crkva, kako je to u Americi već običaj, rasvijetljena električnim i plinskim svjetlom. U zimi pak sva se crkva ugodno grije.

Svega se za crkvu izdalo 82.000 dolara (naših 410.000 kruna), od kojih se još ni polovica nije isplatiila. Nu američki Hrvati se će ostaviti svoje crkve zakopane u dugovima, pa će još, nadamo se, naći mjesto i sredstava za jedan spomenik ili kip Preas. Sreće Isusova. Time bi čini nam se, najljepše okrunili svoje krasno djelo!

— 260 —

Sv. Otač papa Pijo X.

(Uz natu sliku.)

Hrvatski slikar Celestin Medović bio je od sv. Oca Pija X. veoma blagobitno primljen u sastavu. Dapade sv. mu je Otač milostivo dozvolio, da snije israditi njegov portret (sliku). Bio je time hrvatskom narodu i svim Slavenim posebna ljubav iskazati. Njegova Svetost eđila je našemu slikaru umjetniku Hrvatu, te se je s njim za rado najljubhešnije i najserđačnije razgovarala. Kada je Celestin Medović pokazao sv. Ocu gotovo sliku, israzila je njegova Svetost svoje najveće zadovoljstvo i osobito priznanje. I dosta je krasno uspjela. Reprodukciju slike preuzeo je poštuštna i vrlo zaslužna Škola Antuna Scholza u Zagrebu. Ona već sada prima suradnje. Nadamo se, da će rođoljubni hrvatski i slovenski svijet rađesno čuti ovu vijest i rado kupiti sliku, koja dolazi od vještih hrvatske ruke slavljenega našega slikara. Veličina slike 50/65 cm. Cijena bez okvira K. 16., s elegantnim okvirom K. 36.

Svaštice.

— Po Glasniku obradeni Židov Mariju Zvijezdu (Bošnja). Ja sam rođen i odgajen u židovskoj vjersi, a sada sam dian katoličke Crkve. Tu milost imam zahvaliti Presvetomu Srcu Isusovu i njegovu dragomu »Glasniku«. Bio sam nazim u jednom gradu u Hrvatskoj, a kada je u Bosni trgovackim pomoćnikom, pa su mi moći dragovi puno lijepih stvari kušivali iz »Glasnika Presvetoga Srca Isusova«, da sam se napokon i srušio na »Glasnik« preiplatio i martirio ga čitao. Tako sam se po malo upoznao s katoličkom vjerom, a vjedno sam imao vrloču želju, da se potpisno podučim u kršćanskom nauku i da se dađem krštit. I doista! Božanstvo mi je Srec obje ždje ispunilo. Ja sam s tom namjerom otila veličanstven osimicu Trapisima u Mariju Zvijezdu, gdje me je otac fra Ante Šimunović kroz vise od tri mjeseca u kršćanskoj nauci podučavao, te napokon na Dubrovec (1903.) u samostanskoj crkvi svetog srca krsnog. Kratko vrijeme za toga pratio sam latinsku svetu poljoprivodu. Uvaka datije i slava Božanskemu Srcu Isusovu za sve ove milosti!

— Bit će valjda mačak! — Kad je Pijo N. jodio bio skupom, nije imao uza se drugih slušnika osim tri rođene sestre. Jednoga dana dogje k njemu sva, koja se je brinula za kuhanju, sva varujuna, te mu reče, da je netko ukrao sa ogurnica meso. Biskup slegne nehaće ramenim, pa joj odverati: »Bit će valjda mačak!« — »Kakav mačak? . . Pa, mačak ne može odnijeti lonca; a meni je i njezino nestalo.« — »Draga sestro, din mi se, ti slabu pažljiv na našu kuću. Ako baš boliši azi, što jo s loncem i smesom: ja sam ga odnio.« — »Zar ti?« — »Da, ja sam Ali sin čef? Dođo mi siromah, pa padjuće, da mu je Šema slaba i bolesna, i zamudi me, da mu dajem malo dobre juhe. A ja sum umro lonac s mesom, pa sam mu ga dao.« Sestra odu mačku glavom, a biskup joj reče: »Umisi se! Ne boj se! Bolest će se Bog i za sve pobriniti.« (H)

— Pre o 100 preplatnika imalo je godine 1903. ovih podneseni mjesti: Kriš imao je 101; Bokovac Vel. 102; Mame 103; Kraljevica 103; Dubrovnik 104; Kotor 104; Mihaljevac 104; Seavete (u Podravini) 04; Gola 106; Orljevac 106; Bršljev 107; Vrhovac 108; Podgrad 108; Otočac 111; Glina 112; Delnice 117; Kostajnica 121; Travnik 131; Senj 122; Vrje 130; Vidovec 137; Pitotića 128; Gradeč 131; Ivančić-grad 136; Bakar 145; Samobor 146; Radu 146; Zadar 146; Gjurjevac 148; Klana 148; Potega 148; Sinj 149; Vareš 157; Bjelovar 171; Jasenovac 178;

Rijeka 179; Karlovac 133; Đakovo 189; Osijek 193; Šestine 195; Sisak 212; Krapina 229; Sarajevo 234; Hrvatski 271; Zadar 278; Split 342; Maruševec 361; Novi Sad 406; Turopolje 408; Zagreb 1362.

— Na setu. Szeremja. U našem malom mjestuštu imalemo 40 preplatnika. Obit kako je bježe vidjeti, kada djeca idu u škole, pa si nose crvene knjižice! Kad događaju kući, čitaju ih svojim roditeljima i skućanima, pa ovi pitaju: »A zašto sto takova nijesmo i dosada imali?« A drugi opet kažu: »Eto, toliko i toliko sam godina već star, pa još nigrje ni u crkvi nijesam čuo sto takovat!« Ja im samo kažem, da se je nas u svom zabilježnom mjestu po nadahnuo Božjem vjetu jedan revnitički Sret Isusova. Oni mi su to odgovaraju: »To je dobar dovjek, daj mu dragi Bog duhov na ovome i na drugome svijetu!«

— Jednoglasno! Coal Basin (Sjeverna Amerika). Hrvatsko potporno društvo »Sveti Duš« u redovitoj sjednici od 20. svibnja 1903. jednoglasno i s velikim je veseljem primila prijedlog svoga vrijednoga predsjednika, da se svri članovi (njih 20) zajedno prepište na Glasnik Sreti Isusova. Izvješt!

— U Americi bilo je svega 272 preplatnika.

— Plamenite zadužbine. Iz jednoga arogantskog učila piše nam učitelj-povjerenik: Narod je uslijed prebijala krupe (1902.) jako osromiošće. S loga ih se samo malo moglo preiplatiti. Nu sto vreće, gdje ima u našem plamenitom dušu, pravih svećenika Sret Isusova. Vrh. g. župnik naručio 10 primjeraka, te ih prigodom semestralnog ispitila iz vjeronauka razdoblje bojini utravnica. G. upravitelj ispostave, određenički Žirijači Glasnika, uzeo je 10 komada, koje će on razdijeliti među glavare i pribranje soljake. Neki dan događe i meni i jedan oružnik, te me zamoli, da narodim 8 ispisaka za dobre učenike. Time on izvršuje zavjet, načiniv pomoć u Press. Sret.

— Povjerenički i povjerski bilo je g. 1903. svega 1228, i to 879 muških i 344 ženskih. Samih je svećenika bilo 442, među njima 26 franjevaca. Rotovnika bilo je 61, i to samih milosrdnica sv. Vinka 28. Svjetonjaka bilo je 465 muških i 273 ženskih. Bilo je učitelja i učiteljicu 162, zanatlija 42, poljodjelaca 26, trgovaca 18, posjednika 14, radnika 13, manih optičkih službenika 11, podvornika 9, službenika kod županije 9, kod finančne 5, kod pošte 5, zvonara 5. Bilo i 4 oružnika, 3 vojnica, 3 gospodara, 3 žensaka 3 službenika u tvornici, 2 podčasnika u moravari 2 upravitelja dobara, 2 mješana suca, po jedan odvjetnički pisar, lekarnik, načitnik u kaznioni, vinogradar vrilar itd. Ostaline je bilo 89: i to 59 muških i 31 žensko lice. Samih gimnazijalaca 28, ketečika 16. — U Americi 19, u Australiji 2. — Najviše su preplatnici imala gr. kapelan u Tušku 400, kapelan u Novištu, 400, kapelan u Maruševu 357, jedna d. s. milosrdnica u Zagrebu 299, kapelan na Hrvatsima 264, kapelan u Zlataru 242. Od ostalih ističemo ove primjere: jedan učitelj imao je preplatnika 162, jedan klerik 186, jedan vojnički osrednjač 91 (gotovo svi vojnici!), mali Damijel u Sinju 88, jedna učiteljica 77, jedan franjevački samostan 70, jedna gospodjica 69, jedan krojač 69, jedan željeznički stražar 68, jedna kvelja 67, jedna učuliska 66, jedna seljanka 49, jedan radnik 58, jedan hrvatski fuznik u Americi 55, Krasna 5 satjecanja, a za proslavu Sreti Isusova!

U boj!

U boj, nado krasno domovine,
Budi ponos b'ječnog roda svog;
S tobom nek mu sreće zora sine;
Napr'jed, diko, pratio te Bog!

Pesti barjak, nek ga lahor vije,
Nek se vidi Sreće vođe Tvoje;
Kaži svjetu, zašto Hrvat mrije;
Kaži, diko, pratio te Bog!

Kad zašume bučni svjetla vali,
Tad ne kleni, nado roda mog;
Digni barjak, dužmanina svali;
Ustraj, diko, pratio te Bog!

Dr.

Stari - nović.

Cuo sam — piše nam jedan revni hrvatski kapelan — da je u nadoj žapi jedan starač, koji je već prevasio osamdeset, a okorio kao stari glegov panj. Nit mari za crkvu, nit za molitvu, a još manje za sv. sakramente. Jednom rijeđeju: nasvijem se „polntoranac“. A čuo sam i to, da umije baš majstorski psevati.

Što demo s njime?

Ele što drugo, nego jurišati na Presv. Sreću Isusa i Marije, da oni učine, što nije mogila učiniti bogoljubna njegova ebitelj,

moleći ga i zaklinjajući, neka već jedare izravna stare svoje račune s dragim Bogom.

Ali koga će Presv. Sreću najprije uslišati?

Ejt koga bi, ako neće nevinu djece?

Ja će dakle djeći u školi: „Djece, u našem je puku jedan grješnik, koji se sasvijem otuglio dragomu Bogu i Boljim strarima. Dragomu Isusu to nije milo; tā on je britni Pastir, što toliku bol očuti u Sreću svojem, kad mu se koja ovčica izgubi, i ne da si mira, dok je ne nagije. Pomozite dobromu Isusu vratiti tu ovcu u njegov ovčinjak. Ona desetice krunice, što je svaki dan moliti kao članovi Apostolstva molitve, ovaj ćeće mjesec moliti za obraćenje toga grješnika. Hoćeš li vi?“

„Hoćemo, hoćemo!“ orile se iz grla i srca nevinе djece.

Za jedno dvadesetak dana kasnije, kada sam se spremao, da idem moliti pred pokom krunicu — bilo to u listopadu godine 1902. — pristupi k meni jedan dječak, što služi kod sv. mize. Ah, da ate ga vidjeli! Oči mu se kriješile od velike radoštiti, na licu mu igra zadovoljni smješak.

„Gospodine, — reći će mi — sutra će se se nonić (djed) isповjediti. Već mu je mama i krunica dala.“

„A tko je tvoj nonić?“

„A znate onaj, za koga ste nam u školi rekli, da se za njega molimo.“

Sad da mi je znati — pomislih sam u sebi — od kuda ovaj mali zna, da sam ja baš na njegova nonića nizbio. E, Bože moj, on ne poznava drugoga, nego svoga nonića kao „huncuta“: tko bi dakle drugi to mogao biti?

„Dobro, hvala Bogu, koji nas je uslišao!“ rekoh malomu i pristupismu k oltaru.

Sutra dan čekam ja i čekam, ali badava: prevario nas stari nevaljanac.

U večer će mi opet mali — sram ga je bilo, kô da ste ga u kragiji zatekli: „Sutra, sutra će dodi.“

„Dobra, čekajmo!“

Sutra u jutro sjedim u ispojedonici i ispojedam. Kao da sam na iglama sjedio. Svaki čas gledam prema crkvenim vratima, hoće li da bane naš „nonić“? — Hajde čekat, čekat ču te još malo — pomislih — ma ne bude li za četvrt sata, sam ču po te, moj „nono“, pa ču te još izgrđiti, što varala Boga i mene — —

Evo ga, evo ga!

Polagano, nesigurno, stražljivo vuče svoje stare noge.
Vidi se skoro i na njemu, da nije ovdje u crkvi svagdanji
gost. Sad je „dupin“ (delfin, pliskavica) u mreži: samo po-
drži, potegni, izvuci, pa je učavljen.

Obavio stari svoje, i na veliko čudo svih, što ga po-
znavao, sasvim se promijenio. Bila bura, bio snijeg, bio
škropac: nikad ne izostane od sv. mise. A znate, po Bogu
braćel nije to šala: prevalio čovjek osamdesetu, a mimo
to u njega je jedna jelova, brastova, kakova li — ali dr-
vena je — noga.

Pa mi reci de tko god, da Svec Isusovo ne služa dje-
tinje molitve: zamjerit će mi se do groba! (P. B.)

Jko bđije?

Noć je mirna, tiba
Po dolu i gori;
Samo potok mali
Mileno žubori.

Na nebū se mjesec
Čas skriva, čas vidi;
Srebrnitne tračke
Šipa preko hridi.

Sve u dolu mirno
Slatki sanak sniva:
Tek u crkvi niskoj
Vidiš nešto liva ...

Vidiš tračak sjajan
Kroz prozore male,
Pa od čuda same
Oči su ti stale.

Pitat ćeš me možda:
Tko u globo doba
U crkvići trođnoj
Bđije — je li zleba?

Oj kršćane dragi,
Isus tamo bđije,
A njegovo Svec
Samo za te bije!

R. K.

Pio X. prijatelj omladine.

Sv. Otac papa Pijo X., prijaxan prema svakomu, još
je osobiti prijatelj omladini. Budući patrijarom u
Mlecima, često se putu sam sasmetao uškim uli-
cama grada. Svaki se uzradovao, videoći miloga si
patrijara, a mladež za njega upravo se zanijela. Uvijek je
patrijar imao kod sebe u jednom džepu puno „žentesima“
(sinoga talijanskoga novca), a u drugom džepu slatkisja.
Tek iti ga djeca opazile gdje dolazi, sa svih strana str-

čala i oko njega oblijetala. A on ih veselo dočekivao. Vidjelo mu se na čitavom licu, kako mu godi, videti oko sebe milu omladinu. Siromašnoj djeći, koja je bila odjevana u dronjke, darivao bi čentezime, a bogatijoj djeći slatkiše. Onda ih stao ljubazno pitati za ovo i za ono, a djece čavrijala kć vrepci, kada u gladnoj zimi naguju obilne hrane.

Sada, gdje je on papa, kao sužanj u Vatikana ne može više da izgaze iz svoga doma, da zalazi među djecu. Koliko će mu dakle goditi, kada ga djece mnogobrojno pozjete. Dao dobri Bog, te ga jedan put i hrvatska omladina došla posjetiti i tješiti u njegovu sužanstvu!

Svaštice.

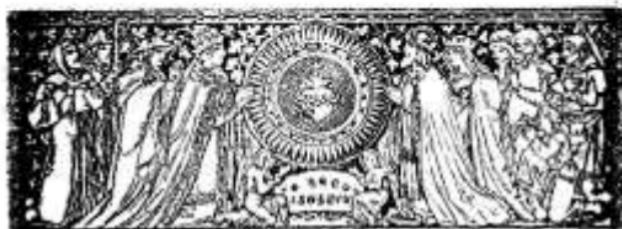
— »Ja nemam vjere.« Jednom će neki seljak upitati Buchamanna, koji li je vjera? »Ja nemam nikakve vjere, moja je duša u tom dišta kao bijeli papir.« Na to će seljak: »Prijatelju! Ata je tome tako, a Vi se dobro čuvajte, da tui glavu ne napiše svog imena.« Ova je riječ opametila Buchamanna, kako sum pri povijedba.

»Vjerujem!« Na istotu ima dan danas i učitelji i profesori, koji ne samo misla na vjeriju, nego koji upravo mstoje, kako će nebesko svjetlo svete vjere u duši svogim učenika utruuti. Takav učitelj govorio je nedavno — bilo je na nekoj austrijskoj gimnaziji — poručivo o čudešima. Pošto je svršio, upitao će jednoga gorskog: »Vjeruje li Vi u čudešta?« Mladić bolji i smadejniji od svoga učitelja, odgovori ispred cijelog rukroda sa svršitim ponosom: »Vjerujem!«

Sudbene stuge raptijenje! Jedan vrlo siromašni dječak u Hrvatskoj s teškom je mukom prišedio 78 filira, kojima će se opet preplaštiti uz Glasnik Sreću Isusova za g. 1903. Dobio je one novce od susjedstva, koji bi ga rado kamo stali s ovom ili onom portukom, s ovim ili onim ulogom. Svi su se ba uždali u njegovu vještina i vjernost. Kako i ne bi, kada je bio onako pohodan i dobrat! S timom je ratođu dječak promatrao svoje male blage. Na gde nesrećat! Njegovi siromašni roditelji ne moguće platiti dužnih danaka. Dogru sudbene stuge u kuću, da im zaplijene pokuštava! Pri tom ulovio i onih 78 šil. »siromašnoga dječaka. Uzalut ih je čuvao kao zmaj svoje blage. Hoćeš, ne daš: moraš ih dati! To je dječaka više boljelo, nego što su im odnijeli pokuštava! On plače i ne daje se utješiti. Bio kć zdrojan. Ostat će ove godine bez svoje jedino utjeche, bez Glasnika Sreću Isusova! Nu gaje je nesreće, tu je i sreće. Dječak polazi mješovitu štolu, gdje služuje poholna učiteljica, povjerenica Glasnika. Kada ona vidi njegovo lice, gdje mu curkoma cure, i kada sasna za njihov usrok, ponudi mu, da će mu davati jedan od onih Glasnika. Sto ih ona kao jedanaesti besplatno prima. Brzo se razvedri dječaku lice. Njegove oči, o kojima još visele sute, začinje od radosti i zakvalinosti. Bilo je, kć kada sasne iznenadna obasja kapljice, sto ih juč minula kila ostavila na modroj ljubičici.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 2. Veljača 1904. God. XXIII

(izlazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kući dostavljaju
ši s poštom 72 fl., za mozemstvo i k. 20 fl.)

Namjena molitava i dobrih djela u veljači.

(Blaogoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Prognani redovnici.

adnji teški udarac katoličkoj Crkvi, koji je izranio obliško srce umirućeg pape Leona XIII., i prva gola briga, koja zauključila plenumno srce novoga pape Pija X.: žestoko je progonstvo katoličkih redova u Francuskoj.

Sadašnja je bezbožna francuska vlast za samih jedanaest mjeseci zatverila do blizu deset biljada katoličkih zavoda, kojima su ravnali redovnici i redovnice.

A što su im skrivili redovnici?

Jesu li se ikada pobunili proti državi? — Nijesu nikada! — Jesu li počinili grabeža, umorstva nečudoregija ili drugih crnih nedjela? — Ništa od svega toga! — Oni su se Bogu molili, bolesnike njegovali dan i noć, starece i nemoćnike primali u svoja zakloništa, gladne

branili, gole odijevali, žalosne tješili, siromasima dijelili mlijedare, bijednike svake ruke potpomagali, mladež podučavali, narod putili dobromu i krjeposnomu životu. Evo, to su njihova djela, kako to priznaju i najluđi protivnici njihovi.

Pa ipak moraju u progonstvo? — Ipak! — A zašto? — Jer je slobodna zidarija, dočepavši se vlače u nesretnoj Francuskoj, navijestila rat katoličkoj Crkvi. Ved se ozbiljno o tom radi, da se ukine konkordat, što ga Napoleon I. sklopio sa svetom Stolicom, kako bi se katolička Crkva lišila svake državne pomoći. Nadalje sniju i javno govore o tom, da će se svećenicima zabraniti, da se nose u svećeničkom odijelu, da će se zabraniti proštenja i procesije, ne bi li sasvijem iz javnosti nestalo kršćanskoga života. Bez krvoprolića, potem zakona hoće slobodna zidarija francuska, da korak po korak istisne katoličku Crkvu iz tisućljetnoga položaja njezina. To je doista paklena osnova!

Prvi pak udarac napera je proti crkvenim redovima, jer dobro znaju, da je to najjači bedem katoličke Crkve, evijet na stablu njezina, junačka četa, spremna i zadajući krv proliti za svetu vjeru.

Ide dakle redovnici i redovnice kao zlottori iz zemlje, kojoj su iskazali toliko debročinstava. Zaludu ih bolesnići zovu jadikujući; zaludu ih katolička mladež plačući hvata za ruke, da ih zadrži; zaludu ih bijednici zaklinjavaju, da ostanu; zaludu ih narod okružuje i brani: dogju oružnici, dogju i vojnici, te ih silom istrgnu iz njihovih samostana, iz sredine njihovih prijatelja i štovatelja, te ih isprate do kolodvora, neka idu kud ih volja, samo neka se ne vratre više!

A sve se to radi u ime „slobode“!

Anarhisti, lihvari, berbožnici, slobodni zidari, socijalni demokrati, pogani pisci, zavoditelji i gnučitelji naroda: svi ovi smijen ostati i dalje raditi na vremenju i vječnu propast naroda: ta, njihova je sloboda!

Mi pako, dragi čitatelji, sklopimo barem ruke i molimo se s našim sv. Ocem Pijom X., da Presv. Srce tješi one tisuće proganjenih redovnika i redovnica u teškoj njihovoj kuđnji, a Crkvi u Francuskoj da opst uđijeli potpunu pobjedu nad silama temine!

Nemoj, prosim te, kleti!

(Piše vili. g. M. Rihtaric, vojnički župnik.)

Ja sam htio prestatи pisati o kletvi. Mislio sam, dosta je već toga, što sam proti kletvi napisao, pak sam htio pisati o čemu drugom, n. pr. o postu, kojemu se toliki ragaju, o sv. ispojedici, koja tolikom „smrdi“, o svetkovaranju nedjelje i blagdana i t. d. Ali me g. urednik ovoga Glasnika moli, neka bih pisao i dalje proti kletvi. „Čudno — mislio sam sâm u sebi — zar nije dosta to, što sam napisao? Ta koji ima ikoliko pameti, ne će kleti ni psovati, kad od toga a ma baš nikakove koristi nema. Zašto kune, zašto psuje? —

22. Batinu u ruke!

Znajete, dragi moj gospodine uredniče, dajte vi čitaljima ovoga lijepoga Glasnika preporučite ovo: Batinu neka uzme, i to ne onaj, koji kune, nego onaj, koji ne kune! Ako kuna dijete, ili zamusano dijete, ili već odrasliji sin: otac neka uzme batinu, ili za zamusano dijete Šibu, da mu s batinom koje rebro se slomi, pa neka ga pošteno izlema. Ako kune muž, neka batinu uzme žena, ili ako nema pri ruci batine, ima metlu; neka uzme metlu, i neka pošteno izlema takova muža, i to ne s onom stranom metlicom, s kojom se mete, već s onom, s kojom se metla drži. Kletva svakako najprije treba da prestane kod kuće, jer kod kuće treba najviše Božjega mira i Božjeg blagoslova. — Ako pak kune žena, — žena, koja bi imala biti pobožnija od svih u kući, ali koja ima više puta tako dug — — dug jezik, onda preporučite takvu ženu mužu; preporučite mu, neka si posudi u kojega kočijaša bič, pa neka s njim pozdravi ženu, kako to kočijaš pozdravlja zločestu kobilu.

Dobre lenseke glave, koje ovo čitaju, prosim neka razumiju, da ja ovo ne preporučam za dobre, nego za zločeste žene, koje imaju jezik dug kô krava rep, pa njim ne samo da mlate ljude, nego mlate i dragoga Gospodina Boga, koji put gore nego isti soldati. Dakle za ove je to, kô lijek proti grizi.

23. „Ljubiš li tip?“

All da mi se ne reče, da sam „grubijan,“ pustimo i batinu i bič, a metlu metnimo za vrata, pak hajdem za

onim, što pravoga muža čini dragim ženi, a ženu mužu, što spaja čovjeka s čovjekom, što spaja čovjeka čak i s dragim Bogom, a Boga samoga s čovjekom — a to je ljubav.

Je li, ovo je ljepši, nego batina i metka? I ja velim, da je ljepše, samo kad bi ljudi to razumjeti htjeli. Ali pamti umah, koji ovo čitaš, da ja govorim o poštenoj ljubavi krčanskoj. Ako ovo ima među mužem i ženom, dobro je, pazit će se negusobno. Ako je nema, kraj sve one druge tako zvane, ali smradne ljubavi, proklinat će jedan drugoga.

Što god ima dobra na svijetu, sve je od dragoga dobrog Gospodina Boga, sve! I ljubav, u koliko je doista ljubav, od Boga je; i ako nije od Boga, smrad je, a ne ljubav.

Kô klerik još bio sam jednog dana u katedralnoj crkvi zagrebačkoj na propovijedi. Neki kanonik, već je po kojni, Bog mu dao duši pekoj! govorio o ljubavi. Kad je dugo i baš lijepo govorio o ljubavi, ob onoj pravoj svetoj ljubavi, na jedas put onako veličanstvenim glasom zapita: „Kako je, krčanski moj slušatelju, u tvojem srcu? Ljubiš li ti? . . .“ I prije nego je svećenik dalje govorio — kod ovoga: „Ljubiš li ti? . . .“ — reče neki odrasliji već čovjek, doduše tiba ipak tako da smi ga svi oko stoeći čuti: „Ljubim ja moju „dragu“, ljubim.“ Dragi moj, ovo nije ljubav, ovo je smrad; ovom se ljubavlju ne služi Bogu, nego da ti pravo kažem, vragu.

A zašto ja to sada spominjem? Evo zašto. Rekô mi dobri uruđalk „Glasnika“, neka pišem dalje o kletvi, pa neka met'em na jednu stranu kletvu, psovku, a na drugu stranu Božansko Srce Isusovo. Skoro sam se prestrašio. Ja sam star soldat, i moje su uši vikle slušat i „Boga“ i „Kristuša“ i . . . ne tu da nabrajam. Ali na jednu stranu kletvu, a na drugu stranu Božansko Srce Isusovo! Pa još ne znam, što bih stavio na desnu, a što na lijevu stranu. Da mi tu nije rekô jedan Isusovac, za koje znam da su jako pošteni i jako dobri ljudi na svijetu, koji sve, što rade i što govore, rade i govore samo za dragoga Boga — ne bih se bio usudio o tom pisati.

Dakle u ime Božje!

Božansko Srce Isusovo na jednu, a kletva, psest — da ju vrag u pakao odnese — na drugu stranu. Ipak

misljam, bilo je da bi ovako: Božansko Sreti Isusovo mi imati
ćemo pred sebe, po prilici onake, kô zrealo, kô ogledalo,

Žepna crkva na Hreljinu.

kad se u nj gledamo; a kletvu — kuga je ubila! — stavimo tamo daleko u kut, u kut one krême, u kojoj oni ljudi, kad se božjega dara naloču, onako strašno kuna.

Dragi Isuse! smiluj im se, i ne uskrati nam zbog njih svojega dara!

24. Zašto se Isus redio juštali?

Da vidimo, kako je Božanskomu Srcu Isuova kletva mrsaka i odurna hajde, dragi moj čitatelju, i ti, draga čitateljice, sa mnom najprije u Betlehem. Pat je to dug da-kako, jako dug; ali mi ćemo ga hitro prevaliti. Ne ćemo nit pješke, niti na kolima, niti željeznicom. Tijelom ćemo ostati doma, samo duhom, mislju, ćemo onamo. I ono već smo u Betlehemu. Vidili smo Majku Božiju, prečistu i pre-blatenu Djevici Mariju, što uprav dolazi iz Nazareta u Betlehem. Jaše na osliču, koji je lijepo mirno nosi, kô da znade, koga nosi. Sv. Josip ide pješke kraj nje. Eno, sv. Josip veže za jedno veliko granato drvo osliča pa miloj Djevici govori, neka ūčka. On ide u grad, da nangje stan. I traži ga. Ide u gostionice — ali sve je puno. Ima sv. Josip tu i rodbine — ali ne mogu ga primiti. Ima prijatelja — ali, ti ga sad kô da ne poznaju. Što će?

„Pobrinut će se dragi Bog“ — tješi ga mila Djevica, kad se tužan k njoj povratio. I pobrinuo se Bog. Neće dragi Isus, da ide među ljudi onako okrutna srca, kako su mogli oni, što u gošćionama i krčmama jedu, piju, kod toga ružno govore i psuju i što ti ga ja znam, što sve stramotna rade. Tu nema mjesta Isusu; tu se ved, kao kod kuće, nastanio vrag.

Nemojte se, krčmari, ljutit na mene. One ljudi, što vam u krčmi onako smradnije govore, a još smradnije se pozajaju i vlažaju, bacite van, pa će se među poštencima naći koji kutić i za Isusa.

Ne će Isus dragi, da ide niti k onima, pa govorili oni, da su mu „prijatelji“ i po Bogu rogjacici, koji ali ne samo da ne poštaju, kako to iziskuje njexina čast, Blaženu Djevici Mariju, sv. Josipa i druge Svece Božje, nego ih kunu i proklinju, — kô da su Sveci Božji u paklu, a ne kod dragoga Boga na nebesima! K ovakovim „rogjacima“ i „prijateljima“ ne će Isus da ide. On ide evo ragje u Štalu, i to van grada, da ne vidi snaj gnus, koji se u gradu zbiva. Ide među nerazumne životinje. Ove, ako ga i ne znade štovati i ljubiti onako, kako bi ga imali štovati i ljubiti ljudi, kojima je Bog dao razum, ipak štuju

ga onako, kako zandž, i kako im je Bog to odredio. Pa što je jako mnogo, nikad ga ne psuju i ne proklinju.

O vi ljudi Božji, koji puno opidite s marvom, s krvama, volovima, konjima, dajmo, naučimo od malve ono, čega kô da od mnogih ljudi naučiti ne možemo. Konj radi kô konj; a što dobije za to? Malosuhoga sijena, pa ovdje ondje šaku zobi. A trpljiv je kô malo koji čovjek. Kočijaš ga proklinje, tače, udara, a konj jedva da se i miče. Ako ga poslije svega toga, kad ga svega sproklinjaš i namlatio ga se, malo po vratu potrepa, kako je zadovoljan! A čovjek mnogi i mnogi čovjek?! Vol, krava zadovoljna zimi i s ono malo na sjeku narezane slame, malo repe, napije se vode, toga dara božjega, zadovoljno preživa i tim — jer drukčije ne zna — zahvaljuje Bogu što ju uhranio. A čovjek?! Oh, na fu da govorim, što radi čovjek, mnogi i mnogi čovjek baš onda, kad se najeo i napi'o!! On baš onda najviše kune i proklinje onoga, od koga nam je svaka hrana i svako piće. Gdje ti je, čovječe, pamet gdje ti je sree?

Ali pastimo to, pa se vratimo u betlehemsku štalu.

(Sljed.)

„Joj, nema više ni Sreća Isusova!“

Preklanj umro je jedan čuveni pučki propovijednik, Fr. Patiss D. I. Prigodom jednih sv. misija razloži on gaušljivim načinom rječi vjeđnoga Soca: „*Odlazite od mene, prokleti!*“ — „Onda,“ voli misionar, „onda nema im više sredstava milosti katoličke Crkve, nema zaštite svetih Ćangela, nema zagovora Svetaca, nema ljubavi i milosrđa Bl. Gospe!“ Napokon, sâm duboko ganut, drhtavim glasom usklikne: „*Joj, nema više ni Sreća Isusova!*“ Na te rječi obuze slušatejije ljuta bol i silno kajanje. Stadože tako glasno jecati i plakati, da je misionar morao prekinuti svoj govor. Svima je parala sreća ova riječ: „Nema više ni Sreća Isusova!“ Poslije propovijedi dogje jedna grješnica k misionaru. Uz mnoge suze uvjeri ga, da se hoće posve obrati. Upitana, Šta ju je sklonulo, da ostavi svoj grješni život, odgovori: „Ja sam baš čula Vašu propovijed o zadnjem sudu. Ostala sam hladna i tvrda kao kamen. No kada ste rekli: Joj, nema više ni Sreća Isusova — oda mi je

bilo, kô da mi tko rine bodeš u srec. Oh! velečasni, kada nema više Srca Isu ova, onda bi čovjek čisto morao odvojiti!" I ona se ixa skrašene isporijedi posve obratila.

Tu se je opet ajajno ispunilo obećanje Isusovo, što ga je dao bljenoj Margaroti: »Oai, koji radi za spas dudu, znat će gasnuti i najokorjeđija srca, a raditi će s uspjehom dnešnjim, budu li sami proučitnuti vječnom pobožnosti spram Božanskoga Srca mojeg.«

— *** —

U rani tvojega Srca...

Urani tvojega Srca
Čudesan je za mene vir,
S kog pijem gorudom otom
Nebeski, moćesni mir.

U rani tvojega Srca
Svih borba mi zamire plam,
U rani tvojega Srca
Mojib je pobjeda kram.

U rani tvojega Srca
Mučenički grli me svjet,

Tuji slavni vodičeni rudi
Krvavih zrava svjet!

Tuji grmizasim zavito telom
Svo omiljo arci je mom; —
U rani tvojega Srca
Moja je ljuhar, moj dom!

U rani tvojega Srca
Daj slatko mi spokojno mrjet;
U rani tvojega Srca
Sretnu daj vjeđnost svjet!

Eugenij Šuk.
(»Vrhunaca« 1899 str. 189.)

— *** —

Iz starodrevnoga Hreljina.

(Vidi slike naže na strani 26. i 29.)

Pobožnost spram Presvetoga Srca Isusova, kako je nekto lijepo rekao, „zadnji je konop, što ga nemo na zemlju spušta da se po njemu ljudi popnu u svoju vječnu, nebesku domovinu.“ A hvala Bogu! u zadnje se godine sve gotovo župe našega hrvatskoga Primorja žive natječe, koja su se bolje pribaviti za ovaj nebeski konop.

I naš starodrevni Hreljin nije zaostao. Već blizu 12 godina stoji na jednom oltaru naše župne crkve lijepa slika Presv. Srca Isusova. A sam Bog sveznajuci znade,

koliko se koljenš prignulo pred tom slikom, koliko se po-božnih uzdaha vinulo iz srdača zaljubljenih u „Kralja i

Oltar Svetog Isusova u župnoj crkvi na Hreljinu.

stredit će svijetu srdaca“. Na Hreljin dolazi 273 „Glasnika“. Gotovo nijedne kuće nemaju bez slike Presv. Sreća. Na 200

kućnih vratiju stoji „štitovi Sreca Isusova“ — živi dokaz, da svi oni, koji na ta vrata slaze, ljube ili dažbudi da nijesu nehajni za Presv. Sreću. Mnogi redovito obavljaju prvi petak u mjesecu. Sada su upravo najmili mnogi, da poslije običnoga blagoslova ili večernjice još ostane u crkvi, te pjevanjem i molitvom preslave Presv. Sreću.

Ali oltara i kipa Sreca Isusova nije bilo. Otuda žalost mnogih pobožnih duša; otuda potajna, ali Presv. Sreća dobro znane želje: „O kad bismo i mi imali oltar i kip Presv. Sreću!“ G. Župnik, koji je za to dobro znao, nije se htio prenaglići. I pravo je imao. Jer se na žalost tu i tamo opaža, da se narod brzo odnešavi za ovu ili onu pobožnost, pa malo po malo popasti, a možda je i sasvijem zanemari. Ali činilo se, da je nadošao čas, kad se moralo općoj želji zadovoljiti. Pred malo vremena lijepo smo obnovili i hođali crkvu. Narod, koji voli crkvu, te bi je rado lijepu vidjeti, dao je blizu 11.000 kruna. Velečasti gosp. Župnik zamolio je potporu i u svih svećenika, koji su rodom Hrvati. Svaki se odazvao. A veleč. če g. Župnik jelenski: „Ja će dati kip Presv. Sreću“. Nikada bolje! „Velečasti če kip, a narod novi oltar“ — reklo se narodu. Narod privratio, a za 20 dana dao preko 700 kruna.

Jedne nedjelje — bilo to 16. studenoga 1902. — kada je narod došao k službi Božjoj, opazi iznenada u svojoj crkvi novi oltar i kip Sreca Isusova. Pravim ga je ponosom promatrao. Ta, krasan je. Naručen je kod L. B. Schmidla u sv. Ulrichu (Tirolska). Kip je visok 175 centimetara. Oltar je iz brastovine. Evo ga na slici (str. 29.). Pobožne ruke nijesu ga zaboravile okititi i evijedem.

A sada, kad imamo lijepi oltar i kip, heče li još bolje uspljamjeti ljubav spram Presv. Sreće? Heče za stalno! Heče li i koristiti? Ito jamačno! Preverete je Sreća „bogato za sve, koji ga zazivlju“. Njemu, dragi narode, vapi; njega zazivaj; Staj i ljubi Sreća Isusa svoga — i spasit ćeš se!

Sto može zlatna krunica.

Držale se prekranjske godine sv. misije u nekom selu zadarske nadbiskupije. Ali pak na žalost nije shvaćao preveliku duševnu korist sv. misije. Jednoga dana, kad jedan vlč. o. misionar u crkvi

da propovijeda, a sva crkva prazna. Crkveni miševi mogli su bez straha od ljudi po klupama gledati ili svadbu slaviti. Šta će oci misionari, već pozvani djeći u crkvu, priprave ih na sv. ispunjaj, te ih ispunjavaju. Međutim s djecom došlo i nekoliko odraslih, mali zjih, na prste bi ih brojio. Jedan misionar, isčekujući sav blagoslov od Presv. Sreća Isusova, nauči prisutne „zlatnu krunicu“. Sazradan oci misionari u teškoj se brzi razgovarali, šta bi učinili, da čitav oblak milosti sv. misija ne progje preko ovoga kraja, ne pustivši svoje blage, spasenošne kišice, kad al' na jednom đelu, gdje u blizoj krčmi pjevaju. Oci misionari napeto slušaju, nije li to možda nekakova nevaljana pjesma? Nu oznajmo im se lice razvedri. Cujte čuda! U krčmi pjevali „zlatnu krunicu“! To je bio tračni nade, da ipak još nije sve izgubljeno. Brže jedas o misionar poleti u krčmu. Misionar u krčmi, eji toga još nijeste vidjeli! Ali se iznenadili dobro ljudi! Sada će ih misionar još bolje naučiti „zlatnu krunicu“. Pjevanje se sve to glasnije orilo. Pa gle! ljudi, koji nijesu došli u crkvu, sada dolaze u krčmu, da vide, šta se ono pjeva, šta se tu živira. Za nekoliko, a krčma puna, da su i pred vratima stajali. Sada misionar, videoči lijepi broj ljudi, ne pita, je li to crkva ili krčma, već stane pred vratima, i poče ljudima govoriti o pobožnosti Presv. Sreća Isusova i o Apoštolstvu molitve. A biste li vjerovali: na istom se mjestu upisalo 42 osobe u Apoštolstvu molitve! Sada je Sreć Isusovo uzeo stvari u ruke, sad same dalje! I doista, kada se je postoji podne oput imala držati propovijed, već je bilo dosta ljudi u crkvi. Moj ti misionar počni opet sa „zlatnom krunicom“, dok ju svi dobro ne namoliš. Svijetsa sve to više u crkvi. Blagoslov Sreća Isusova bio je obit. Mnoga se otvrđenata duša obrati k Bogu skrašenom ispunjenju. Cijelo se selo preobraziti. Na koncu sv. misija bilo je upisanih i u sami treci stupanj Apoštolstvu molitve preko 150 ljudi.

„Zlatna je krunica“ otvorila čitavu rijeku milosti Božje. Nije li Sreć Isusovo sjajno održalo svoju riječ, zadana bl. Margariti Alakok: »Ja će iz mega Sreća u obliju izliti blaga milosti na sve čovječje njezine? Živjelo Sreća Isusova! Živjela „zlatna krunica“!

Zahvalnice.

Zahvalnice, u kojima se čitatelji ne potiske potpisom imenom i adresom, ne mogu se nikako usuditi.

Ureda.

Božansko Sres najboljega nam prijatelja.

Družu u se, dragi čitatelji, pa čujte, što vam jedan časni starac iz hrvatske prijestolnice hoće da kaže. On je estario i posijedio, nagledao se dobra i zla, vidio i iskusio, što je vjera, što li nevjera. Evo već stoji jedom nogom u grobu. No prije nego će se oprostiti s ovim čemernim svijetom, on hoće, da nešto iz svojega dugoga iskustva poruči braći čitateljima Glassnika. Suza trepti u oka, a ganutim glasom evo vam progovara:

„Ima meni više od 70 godina. Od svojih mlađih nogu pa sve do pod svoje stare dane u svakoj sam se bolesti, u svakoj nevolji i poteškoći obraćao Sreću Isusova: i štogod sam znamolio, sve sam dobio. S tega, mila braćo, svima i svakomu preporučam, da se u svemu i svačemu obratite Presvatomu Sreću Isusovu, i budite uvjereni, nadi četa svaki put utjeho i pomoći!“

„Hvala ti, dragi starče, za ove krasne riječi! Svaka ti se u zlato okovala! Doista si nas svojim savjetom ravno utočio predubromu Sreću najboljega nam prijatelja! Živa je istina što nam govorиш! I evo, gdje se kao jeka tvojih riječi iz Dalmacije oglašuje jedan drugi revni štovatelj Sreća Isusova. On piše:

„Koliko sam se god puta molitvom utekao Sreću Isusovu, a za koju god milost, bilo duše, bilo tijela: koliko sam puta bio i uslijan, više puta i za regbi čudesni način. Zaita nije se čulo od vijek i ne će se čuti, da je tko neuslijan ostao, koji se je pouzdano njemu utekao. Kušaj, kršćanine, i ti, i uvjerit ćeš se!“

Jest, dragi kršćanino, „kušaj i uvjerit ćeš se!“ Uvjerit ćeš se, da je Sreća Isusova Sreć najboljega nam Prijatelja. Nitko nas tako iskreno i vjerno ne ljubi, kao što Sreć Božansko. Ta, i život je za nas položilo! Nitko nas i ne poznaće radije i stalnije, nego li ovo preblago Sreće. To je i obećalo štovateljima svojim, a Božja se ne poriče! Makar nas čitav svijet ostavio na ejedilu: ovo nas Sreć nikad pa nikad ostaviti ne će! Ne jadikuj, bijedna, potištenu dušu, da je zemlja tvrda, nebo visoko, a car daleko!

Božansko Sreću najboljega Prijatelja svijek nam je blizu,
svijek puno najvećnije suđsti sa svim bolevima našim,
svijek pripravno, da usliđa svaku našu molbu, ako je to
samo duši na-
šaoj na spas.
Ti se samo po-
nigao i svearljivo
njemu moli: i do-
bit deč od njega
sve! Ustrajno u
njega traki: i nači
deč stostruk! Ve-
likim pouzdanjem
kod njega poku-
caji: i otvorit će
ti se, šrom će ti
se otvoriti ovo
Sreć Božansko,
svakoga blaga,
svake milosti riz-
mica prebogata i
neiscrpiva!

„Mnogo bili
i mnogo trebalo
bijele kartice (pa-
pira)“ — kliče ra-
dosni jedan što-
vatelj Sreće Isu-
sova iz Bosne — „dok bili sve
ispisao, što mi je
za jednu samo
godine pomoglo
Božansko Sreće
Isusovo!“

A kolike bi
tek trebala papira
Glasniku Sreća
Isusova, kad bi
vam htio ispričati svekolike milosti, što ih za jedne
samo godine dobivaju njegovi štovatelji Hrvati? Ne progje-
ni dan, da ne dođe Glasniku u ruke i po više zahvalnica

Rafael Merry de Val, kardinal tajnik.

za primljene od Sreća Isusova milosti. Mi možemo samo nekoliko najljepših zahvalnica izabrati, da ih iznesemo na javu. A ti, dragi čitatelju, radošće ih primi, ponovo čitaj i tvrdo se uvjeri, da će i tebi u svakoj bijedi i nevolji rado pomoći Božansko Sreća najboljega ti Prijatelja.

Ono, ako je na spas duši, vraća žugjeno zdravlje tijela. Ono blagim melemom vida rene naše duše. Ono nam se stara i za potrebita vremenita dobra. Ono pomaže štovateljima svojim, u kojem god staležu bili, da mogu sretno i zadovoljno živjeti. Ono ih izbavlja raznih neprilika i nevolja, koje ih snalaze. Ono im napokon ublažuje smrtne muke i otvara im blaženi raj.

Da vidimo sve redom! Božansko Sreća:

Vraća žugjeno zdravljstvo tijela.

Spopane li te lute bolesti? — Ako možed, a ti ne propusti posavati lijeknika, jer je pisano: »Počuj lijeknika paradi potreba« (Crkvenica 38, 1). No uz to ne zaboravi najboljega, Božanskoga Lijeknika! Molji ga, neka raskrijeti lijeknika, neka blagosloviti lijekove. Bez njegove volje ne može ti nikak i usta pomoci. A često je on i jedini, koji te može odraviti. »Gđije dovjek ne može, tu Bog pomoći!« Šaj nekoliko primjera!

— Ja ti pomoći ne mogao! — Grobnice (Botin). Moj kocušija (susjed) za vojnicike službe vrči jedan psi lute bolovan i ostao sakat srednjog prsta u desne ruke. Viši sad nevolje! I gore zakolje ga i u lijeve ruke prst palac. On se poplazi, da ne će opet ostati sakat. Moralo se prijaviti općinskom doktoru. Doktor ga lijedi i lijeli, i naišao ga otpri i gov redi mu: »Ja ti pomoći ne mogao!« Komplija dodavši kući plade, rike, pomagaj i do Boga od lečnih bolova. Ja doznayš, što je s njime, rekoh mu: »Mani se, brate, doktora kad il on po-modi ne može. Nema ti ljepljega diktora od Prez. Sreća Isusova, Nege, arabi, obični ti devetčeta Presvetom Sreću Isusova, obavi sv. ispovjed i sv. pridjet Presvetom Sreću Isusovu.« On tako občada, pa i posti Sreću Isusovu na čas i odmah bi mu lakše. Svršljivi osećanje, odravi, i sve ga sada po volji radi. Sad svakom pravoprijedna svoj dogajaj i slavi i uverljivoje Prez. Sreću Isusovu.

— Dobar savjet. Faf Ceronio (Kranjska). Bilo godine 1902. — prijaviojed jedna -kočka Marijinac — kada mi se pojna majka žalosna teh, da si je njezin sin teško ozlijedio nogu. On trpi neomorne boli i ne može ni stupiti na nogu. Sjetim se hrvatskoga Glasnika Sreća Isusova, gde sam ja malo prije pod naslovom »Najbolji Lijeknik« dala nekoliko neobičnih odravljajenja po Sreću Isusovu. Pripovijedam majci više tih dogajaja, pa joj savjetujem, neka se i ona za svojim sinom zaustane obrati Sreću Isusovu. Jos joj savjetujem, da bi hotejni mladić dao mlodar za omladinski spomenik Sreću Isusovu u Loretu, za koji se je bio sakuplja o. Majki biti veselo doma. Novo pozdranje obuzelo joj zahvalut sreća. Ima nekoliko dana dogje opt svia radosna k meni, uroči mi darak svojega sina i pripovijeda mi, kako se jo

mladić silnij uzradnici na moja poruke. Namah su učinili po mojoj savjetu, a bolest okrenula na bolje. Bojali se bili, da će bolest trajati nekoliko mjeseci; nu gđe, već i malo dana mogao mladić prohodati, najprije uz palicu, a dva dana bez nje. Sada je posve zdrav i ne čuti nikakvih posljedica bolesti.

— *Tko je Isus?*

— Živa istina! Jedan črnički župnik pripovijeda: Bio sam nedavno u velikoj duševnoj tjeskobbi, te se nijesam nikako mogao utjediti i arcu si podakšnu dall. U tom teškom duševnom stanju stekao sam se dovereniku k Presevoju i preslatku Sreću Isusovu. I gledatim bio sam po svojim slatkim stilama potrebo dovereniku obavijati, a već sam bio uslijan. Sreću Isusovu, tu vrelo svake utjeche, obratilo je moju duševnu tjeskobbu i žalost u radost i veselje. Živa istina! Žirjelo Presevo i preslatku Sreću Isusovu!

— U takoj nevolji. Klostari u Podgorici (Hrv.). Bila sam u velikoj nevolji, bi nevojno padao u žlost, it žlosti u zavojnosti. Tada se sjećih onoga, koji je rokao: »Hodit s meni mi, koji ste osoruti i otevredoti, i ja će vas obriježati.« Obratili su žarkom molitvom njegova Presev. Sreću, a moja se žalost obratila opet u radost. O vi svi, koji ste nevoljni i žalosni, idite, pobitite k Sreći Isusovu, i bit date utječenii!

— Siročina bez filira Jasenovac (Hrv.). Pripovijeda jedan površnik ovaj istinski događaj: Jedna žena bila se zavjetovala u supjemu tisuću, za dan Presevina Trojstva. Kada osvana dan Presev. Trojstva, ona ustanje, ali sto tuge i žalosti: nema ni jednog filira, da ga ponese na dar, budući je bila u velikoj sirotinji. Plačuti moliti ju tarsiju molitvom i neki druge molitve na čast Sreće Isusovu, onda uze u ruke Glasnik Sreće Isusovu, što ga je besplatno dobivala od jednoga preverenika, i stane taj mali, crveni Glasnik grli i cijelvati. Ta, on poj bio jedini rangovar u žalosti. Onda se pomoli Sreću Isusovu, ne bi li mu dalo, da na putu nagje makar jedan samo filir, da ga ponese za dar, i gled prije nego iz svojega mjestu izgje, vidi pred jednom kućom, gdje netko svjetljeće. Je li to puce ili je novne? Ona se nagne, digne ona svjetluštu stravice, a ono komad novca od 10 filira. Tko sada veseliji od nje? Glanuta od dobrodej-Sreće Isusovu, a mjestu mu radošna zahvali, i odo u crkvu, da ispunji svoj zavjet i prikaže svoj sirotinski, ali Sreću Isusovu za cijelo ugledni darak.

Svaštice.

— Kardinal Merry del Val, državni tajnik Pija X. (Uz natu slike). Kardinal Merry del Val, državni tajnik sv. Oca pape Pija X., rodio se u Londonu dne 10. listopada 1853. Otar mu je bio španjolski poslanik na engleskom dvoru, majka bila Engleskinja. Sin, pun krasnih darova umna i srca, posvetio se je svećeničkome zvanju. Zvio je Riu u Engleskoj što u Španjolskoj, boravio je dulje vremena i u Kanadi (u Americi), a zadnje je godine casvijem protivio u Rimu. Kardinal Vaughan u toliko ga je cijenio, da ga je predložio za naslijednika sv. na nadbiskupske stolice u Westminsteru, a Leon XIII. optio s njim

vanredno povjerljivo, učinio ga svojim komornikom, predsjednikom akademije za crkveno plemstvo i potjerio mu više znamenitih crkvenih poslova, najzad bilo ga odabili nuncijem (papinskim poslanikom) u Beču. Novi državni tajnik sv. Oca p sve vježbo novor. engleski, španjolski, francoski i talijanski. Iza smrti Leona XIII. vodio je on privremeno crkvene poslove d' Šaranga tajnika. Cilav je svi et znateljno čekao, kdo će konaknje biti tajnik. Jednoga danu prelade Pio X. Monsignoru del Val jedan zatvorenici smot, rekavši mu, neka to poslije izrodi. Povratnici su u svojoj pisarni, stvoriv omel, a tamo vlastoručno nismo Pija X., kojim ga imenuje državni tajnikom. On je u velike bio iznenađen. U svojoj čudnosi nije na to ni pomislio. Ta, nije još ni bio kardinalom, a bilo mu tek 38 g dana. Razumije se, da su se osromu imonovanju radovali i slobito katalički Englesi i Španjolci. No i drugi katolički svjet pozdravio novoga državnog tajnika sv. Oca ili crvenoga pape, kako tajnike sv. Oca ožale zova, s velikim veseljem. Pa i mi se od njegova blistra pogleda i velikoga srca imamo samo dobra naleti.

— Nemila Stamparska pogreška potkrala se u zadnjem broju našeg Glasnika. Tamo sto čitala (na strani 14) da je **Mojdovićeva** sista sv. Oca Pija X. dosta krasno uspjela. A mi smo pisali i opet pišemo, podlo smo se na svoje odi uvjetili: »dosta je krasno uspjela! Mi ju opet toplo prepričujemo!«

— Penitencijski (Sisak) Odmah iz osmaka bračovštine Sreća Isidor, državni smo i za negovim kipom. Uz sve siromaštvo i zareda sakupili se potrebna sreda da za dva kipa Sreća Isidora. Na blizdan naših apostola sv. Cirila i Metoda blagostevili su uz veliko saudešte i neuspjivo radoč mareda: jedan kip za fapnu crkvu u Putinovcima, a drugi za kapelu u Josipovcima.

— Rakovnotok — je zelo kot okita u Hrvatskoj. Tu se sagradila vjerska kapelica Sreća Isidora. O njoj drugi put v.še. Danas ju samo prepričujemo milodurima Močitelja Sreća Isidora, da se što prije riješi dugova.

— Rijetka predstava. — U nedjelju dne 22 studenoga bavio je godine bila je u hrvatskoj crkvi sv. Nikole u Allegheny-u, u Americi, velika i rijetka predstava. Prikazala se dvije slike iz života, muke i smrti Gospodina našega Isusa Krista, i to pomoću kinematografa. Česti dohodak bio je u korist crkve, o kojoj vam je Glasnik već dva puta priporijedio. (Sr. 1903. str. 224 i 1904. str. 13.)

— Serafinski Parivaj donio je g. 1902 (str. 165 i 168) krasan članak pod naslovom: »Slovanje Prez. Sreća Isidora u franjevačkom Redu«. Dolsta je s ratički Red u svim svojim granama veoma očan Prosvjetom Sreća Isidora, kojemu se je 14. srpnja g. 1874. i uređano posvetio.

— Kako mi je platilo Sreć Isidoro. *Dalmacija*. Jedan revni štitelj Glasnika, koji i za nekoje druge plaća Glasnik, prijavljava ovo: Jedan mi gospodin reče: »Znate, onaj trošak nije potrešilo, da ga činite.« Nu ja se ne daju odvratiti. I gle! onaj isti dan, kada poslao novac za nekoliko Glasnika, došao mi u kuću jedan moj dužnik i povratio mi novac, što mi je dogovorao, a što „a bio prekriza, misleći, da ga ne će nikada više dobiti“. Uvijek sam bio prigrađan, da radim za prestatku Sreća Isidora, a sada biti du još više!

— To će pomoći! — Bio je prije kakorih 40 godina. Sadašnji papa Pio X. bio tada mladi kapelan u matom mjestu — Tomboio — u biskupiji Vicenza. Jednoga dana bio je baš u svojoj zabi, a poszori biće otvoren. Na jedan put zač je, gdje se proi župnim stanom nekoliko ljudi stalo rječkati, a najprije i povatiti, da bi ti se koža najedla. Kapelan je već toliko posta svojim ljeđima propovijedao, da ne vrlja povratiti. No, za ove barem, govorio je sve u tuču! Sada će im tako držati jednu lekciju, koju će saslušati bolje zapamtiti nego li njegove riječi. On izisti iz kuće, pa ravnio k onim ljudima. Ni pri ni čest, već im odmjerni nekoliko svoim snažnim ţikama. Ljudi se nijesu uvredili protiviti svojem optuštenom i tujbljenom kapelaru, već duša u se, pa svoje pogane joške na zube, lase ih i danas, koji se dobro sječaju onih zdravih udaraca, te se dapaju danas, gdje je njihov dobitnik »Don Beppi« postao papom, njima i ponose. Kada je prva vijest o izboru Pija X. stigla u Treviso, desilo se tamo nekoliko trgovaca iz Tombola. Susretavali se s jednim svedočnikom, zastavile ga, i jošan između njih, sav crven od zaruganosti i matući svojim dječanskim štapom, upitati de ga: »Šta veleđamini, zari su doista naši kapelani udinili papom?« — »Pa jesu odvrati svedočnik. — »Čuje, veleđamini, nemojte me napastovati, da posjetim, ja li tomu & ista tako?« — »Mi rekao sam, tira je istina! Već svu to znaju. Diošla je hrvatska nadbiskupija.« — »Dobro, veleđamini! Čuje, ja sav držim od radoši! Kô da sam u lutriji dubio jedno sterno (veliku grešku)! — »Gidina ranote povide drugi; ikon Jezo — pap! Ali zastavljuje, to mi m' temo kazati, koji ga dobro pozajmeto! Kad ovih si riječi, udari silno u prsa, da su se ozvanjala. Sjećao se jamačno ose svete ruke, koja ga je odudila od površine!

— Jezujski biskup. — U američkom gradu Chicago, dan 30. prosinca 1908., buknu u jednom kaxalito ulaskom pozar. Izgorjelo je nastradalo oko 700 ljudi. Biskup Muldoon slučajno prolazio kraj kaxalita, kada je upravo podelo gorjeti. Dok svi iz goruće zgrade glavom bez obzira bježi, biskup baciti ga sebi kaput, prekrći si p i u kaxalito, popne se na galeriju i stane tamno naregivati, kada će se ljudi što brže spašiti. Policija htjela ga zadržati, nu on ostade kod nesrećnih žrtava pofern, dokle ga plamenovi ne prisliše, do umakne. Na svu glas tješnje je umrute i bijelo im određenje grejati. On ostavi kaxalito tek onda, kada je znao, da nema više žive duše u njemu.

— Ogovor pjesnik. — Pitao pjesnik u zadnjem broju Glasnika:

Oh! kud de, kud će preplatnička
Tu broj se blistat *sta kifjada*???

Odgovara jedna revna duša iz Petrovgradina (Slavonija):
»Ja mislim onda, kad bude još više povjerenika i povjerenica!« — Pošte pravo! S toga, dragi Ravnatelji i Stovateljice Sreća Isusova, opet vas pozivljemo, da biste se primili povjerenštva za taj maleni hrvatski Glasnik. Tu može i hodo neka se izvoli mnah javiti: »Uredništvo Glasnika Sreća Isusova u Travniku, Bosna, a mi ćemo mu s mještu poslati knjižicu za povjerenike i supisni arak.« — Lopatka Pija X. — »Omnia restaurare in Christo — Obnoviti sve u Kristu — to smo si, reče Pijo X. u prvom svojem govoru kardinalima, »odabrali za lopatku (gesto).«

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Hrvatska omladina u jubileju Bezgrješnog Začetka.

Mila omladino hrvatska! Sjećaš li se još svoga slavlja godine 1900., kojim si zadivila i strani svijet? Za odgovor kano da dojem iz tisuća mlagjanih grla:

„Isukrste, Sreću Tvoju

Š窄 nama nađ se kune dom:

Dajom, t'jelom vjek sam Tvoj,

Za krst časni bijut boj.“

„Ne nijesmo još zaboravili onoga dana kada smo se iz dne duše posvetili Presv. Sreću Isusovu, i ova posveta bit će nam mila uspomena jež i na smrtnoj postelji.“

Omladino hrvatska! Čitav se kršćanski svijet evo spremja, da ove godine što vjajnije proslavi jubilej Bezgrješnog Začetka. Dne 8. prosinca 1904. svršava se naiime upravo 50 godina, otako je sv. Otec Papa Pijo IX. namješnik Kristov na zemlji, kao nauk katoličke crkve svećano proglašio, da je Bl. Gospa bez grijeha začeta, t. j. da je ona po osobitoj milosti Božjoj bila sačuvana od svake ljage istočnogog grijeha.

Svi se narodi natječu, kako će ovom zgodom Blaženoj Gospi što oduševljenije obitovati svoju ljubav, hrabrost, odasost.

Hrvatski narod, koji je od vajkada osobitom pohođenošću števao i ljubio svoju „Gospu“, za cijelo ne će zastati za ostalim narodima.

A šta misliš ti, mila omladino, evijete i uzdanice hrvatskoga naroda? Zar si ne češ i ovom zgodom pred svim svijetom osvjetliti lice?

Čitav rod ljudski ovjenčat će ove godine djevičansko čelo Kraljice nebeske izbor evijetom. Mila omladino! ne bi li zar i ti mogla i na hrvatskom polju, natopljenu krvlju teških mučenika, naći koji će vjetak, što no bi ga kao svoj darak upiela u onaj sveopći vijenac?

A koji će evijet bezgrješnoj Djevici biti najmiliji?
Ljiljan!

Ta, Prečista je Djevica sama najkrasniji i (uz Isusa) jedini posve čisti Ilijan, što je ikad niknuo iz tenja ove Bogom prokleta zemlje. Ona mrzi na svaku ljugu grijeha, ona nogama gazi ovu zmiju otrovnici i ništa tako vruće ne želi, nego da i svaki od nas bude bez grijeha, čist poput nje, kao — Ilijan.

Cisto srce; to je onaj Ilijan, što će ga hrvatska omladina kao svej jubilarni dar prikazati Prečistoj Djevici.

A za to nam jedan prijatelj omladine predlaže ovaj način:

I. Neka se prirede u pojedinim zavodima, kongregacijama, mjestima i gradovima zgodne svećanstvi na čast Bezgrješnog Začeća, da se mladež što više oduševi, a i odrasli da se na ugodeći način upozore na jubilej.

II. Dne 8. prosinca ove godine sva će hrvatska omladina primiti sv. sakramente, a po tom će svečanim načinom Prečistoj Djevici prikazati svoj Ilijan-cvijet: čisto svoje srce.

III. Kao uspomenu na ovu posvetu poklonit će hrvatska omladina svetomu Ocu Papi Ilijan od suboga srebra i zlata s molbom, da bi ga dao namjestiti pred lurdskom Gospom u svom vatikanском perivoju.

IV. Da se mladež što bolje pripravi na tu svečansu posvetu, nastojat će ona tekom cijele godine, da čuva i goji u sebi što pomnije Ilijan svete čistote. Kako da to učini, moći će razabrati iz knjižice, koja će doskora o tom kao i o cijelom slavlju izati.

V. Kao trajni i najljepši plod cijelog slavlja smatra se osnutak i provat što brojnih kongregacija Marijinih u hrvatskim zemljama i — bude li moguće — nekakva zajednička sveća i organizacija među ovim kongregacijama.

Mila omladino hrvatska! Pokaži, koliko ljubiš Bl. Gospu; pokazi svojim primjerom i mladeži drugih naroda, kako bi i ona jubilej Bezgrješnog Začeća na najljepši i najkorisniji način proslavila!

A velečasno svećenstvo i gg. učitelje i učiteljice već u naprijed molimo, da bi mladež kod ovoga lijepoga slavlja rukovodili zborom i tvorom.

Svaštice.

— Glina (Hrvatska). Da si, mili čitatelu, kakogod mogao doći u našu župnu crkvu i vidjeti našu svećanstvu, koju prisredimo u nedjelju

Prav. Trojetva (1908). Divno ukrašena crkva sva je puna građanstva, i sve u nelo čekaju. Kad al' sto traje učenika više podne škole, u samoj bjelini. Stupaju u crkvu, noseći zastavu. Svako se oko olimalo o njo, vrako se srca ushitilo! To je nova školska zastava, koju su divno izradile češke milosrdnice u Zagrebu. Stajala 300 kruna. Sva je od bijele svile sa zlatnim rezama i sa dvije crvene vrpce povrh zastave. Dvije slike na platnu prikazuju u velikom poprsju, na jednoj strani zastave Sreću Isusovu, a na drugoj strani sv. Alojzija. Njima će se, na sada, posvetiti zastava. Gospodin fujnac u prigodnom slovu spomenu, kako je zastava lijepa, ali je još ljepša, što la bježina smrđi: dostača sret i duša. Podijeli mladet na kršku posudu, u kojoj bi blizer kriješto nosi. Neka se utječu u borbi za čistoću Prav. Sreću Isusovu, da ih svojom Bliskom pomagaču sud-va, kao sretog Alonija, njihova angloškoga zaštitnika. — Napokon blagoslavljeni kapnik zastava i iz ruci je mlađak, težom, da im ovaj barjak bude pravi ljubimac i posmost m da pod njim stupaju. (I. 8.)

— *Moje oružje!* — Bit će tomu 10. 20 li godina. Živjelo na jednoj austrijskoj gimnaziji neko mlado grijde, veseljak pravi, no uz to daš kć lijepa crvi, dobit i poboljni zbornik Marijin. — Jedne večeri logor se zatrav zdravstvo na počinak. Kad al' uređi noći spopana ga stradne boi i smrtno muke. Jod je imao toliko snage, da probudi svoga prijatelja, neka mu namah, namah zovne ispunjednika. Ne progje ni sut, a svečenik dočitio. Mati bljed kć nervar. Angijskom poholjnicu primi sakramente umirućih. Bilo sve slabije kuća, svečenik ved započeo molite umirućih. Na jednom pokale dječakovo lice nekakova urujanost Nemirno okreće oko amo tamno, kć da nedio trazi. — »Antine, što tazđi?« upitak će ga ispunjednik. — »Svoji krunici!« raspore on. »Bez krunice ne da mi se umirućite!« — »Evo je, umam!« — »O kako sam sada zadovoljen! Sada me nije više strah, sad rado umirem. Krunica je moje oružje!« To su bila zadnje riječi poholjnoga djeteta Marijina. Jod koji časak i dječak leži na postelji mirno i nepomično — bijela ružica, što je ulazila Kraljica nebeska. Oko ruku kća mu omotana krunica.

— *Nije istina!* — Jeden katolički gospodja u Stockholmu (u Švedskoj) sinu svojeg devet-godišnjeg sinčića Karla u protestantsku školu. Prije malo vrati me reče učiteljice: »Katolici oboljavaju Svecu.« Na to će malo podići rođicu i upitan od učiteljice, što bi, odlučno rekne: »Nije istina, da katolici oboljavaju Svecu! Učiteljica ošteća mašili, primjeliši, neka samo opisa svoju majku, nije li istina, što je ona tvrdila. Sutradan malis opet podigne rukcu, »Ba, ba, Karlo!« — »Vi ste mi rekli, neka opisam majku, da bi katolici oboljavaju Svecu. To nije istina!« Učiteljica otprije maloga katolika iz škole. Odlazeći okreće se on još jednom i odlučno prosvjeduje: »Nije istina!« Tko je navelo ovoga malisa onako jesučki osmali katoličku vjeru, gdje mnogi ednali, brkati i hrdati, niti smiju pisanuti, kada se prigotovim i raglicama navali na njihovu svetu katoličku vjeru?

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 3. Ožujak 1904. God. XXX.

Izdani mjesечно jedanput. Stoči na godinu 48 fl. u kuću dostavljaju
ili s poštom 72 fl., za inozemstvo i R. 20 fl.

Jedan hrvatski nadbiskup i Sree Isusovo.

Presvjetli g. Mate Dujam Dvornik, nadbiskup zagarski, blagoizvolio je svojemu svećenstvu preporučiti širenje pobožnosti k Presv. Srcu Isusova i njegova hrvatskoga Glasnika, izdavši u to ime jednu posebnu okružnicu, koja je olinuta u njegovu diecezanskem listu g. 1903. str. 108. Evo je:

Bz. 3508.

Okružnica

*M. Poltoranovu dužobričničkom zrečanstvu
Nadbiskupije.*

Sredstvo nad sredstvima, da dobri ustraju u dobru, a da se zli poboljšaju, jest pobožnost k Presv. Srcu Isusovu. Tu pobožnost neizmjerna ljubav dragog Isusa kao da na umice odredila za ova naše teško, u zlo zagrexlje doba. Božanska Njegova ljubav, čiji je simbol (znak) Njegovo preblago Sreć, kadra je rasplamjeti svijet i povratiti ga na pravi put. S toga svaki svećenik — osobito pak dužobričnik — mora iz petnih žila nastojati, da u ovom pušu uvede i rađiri tu spasonosnu bogoljubnost. U tome pak revnovanje

ništa mu ne će bolje pomoći što „Glasnik Prestr. Sreti Isusova“, koji već punih dvanaest godina žri u nježnu pobožnost po našoj domovini.

Zanimamooga tega radi Naše sevno dušobuđišničko svećenstvo, da uznaostoji što više raspršiti među katoličkim pučem — osobito pak među mlađeši — tog milog još milične pobožnosti glasnošću.

Ovlašćujemo dapače sve dušobrižnike, da se, prema okolnostima, na troškove crkovinarstva pretplate na nekoliko primjeraka spomenutog lista, te da dijele puču, oda tako može svatko čitati na veliku duševnu korist.

Ovaj Ordinarijat biti će drage volje pri ruci svakomu sveđeniku u tom potvhodu.

Pojedini dušobrižnik obavijestiti će pišućega, što je poduzeo u svojoj župi gledje ovog predmeta.

Od Nadbiskupskog Ordinarijata

Zadar, prvi petak mjeseca prosinca 1903.

† Mate Dujam, Nadbiskup.

— 430 —

Namjena molitava i dobrih djela u ožujku.

(Illagodovac od sv. Oca pape Pija X.)

Vjerski pokret u Holandiji.

Holandija je primorska zemlja na sjeveru zapada od Njemačke. Samo je nešto veća od Bosne bez Hercegovine, no ipak broji skoro 5 milijuna stavaonika.

Kada se prije četiri vijeka stao širiti protestantizam, našao je u Holandiji veoma hješnih pristaša. Kravne vjerske borbe, luta progona katoličkih svećenika i redovnika, umorstva i svakojakue okrštosti bile su za dva stoljeća regbi na dnevnoum redu. Nastojali protestanti i nadali se, da će katoličkoj Crkvi utamaniti svaki trag u ovoj zemlji. To im, Bogu hvala! nije pošlo za rukom. Ali je ipak katoličku Crkvu spala na veoma niske grane. Gdje su prije bili dobro uređene biskupije, na početku je devetnaestoga vijeka samo još bilo malo svećenika, a na čelu im, kô u misionskim zemljama, jedan apoštolski vikar.

Nu napokon prestalo je progontvo, svanuli bolji dani.

Godine 1853. uspostavi papa Pijo IX. u Holandiji katoličku hierarhiju. Sada se svadje stao budit katolički život.

Za 50 godina bude osnovano do 158 novih župa, go-tova sve bez pripomoći vlade, koja sve do danas ništa ne

Mate Dujam Dvornik, nadbiskup zadarski.

prinosi za uzdržavanje katoličkoga svećenstva. Crkava bude u ovo vrijeme sagragjeno ili povećano do 516. Za samih zadnjih 20 godina velikodušni su katolici za gradnju crkava i vjerskih zavoda iztrovali do 120 milijuna kruna. Katolička se je štampu divno razvila. Ona broji danas 13

katoličkih dnevnika i 43 časopisa. Protestant u Holandiji sve više gube stare stroje preduze, te ih se puno obraća na katoličku Crkvu. U jednoj samojo biskupiji dolazi na godinu 370, u drugej do 500 obraćenja. I tako se broj katolika, koji danas iznosi 1,800.000 duša, sve više povećava. Broj svećenika u duhovnoj pastri za zadnjih se je 50 godina podvostruo. Ima ih danas oko 2 hiljadu. Broj redovnika i redovnicica postao je u isto vrijeme gotovo šest puta veći. Ima danas 3.900 redovnika i 11.900 redovnicica. Popriječno dolazi na 100 katolika po jedan ili svećenik ili redovnik ili redovnicu: najsjajniji dokaz, kako je dubok korijen uhvatio u ovom narodu vjerski život.

Mi imamo dakle puno razloga, da se od srca radimo divnome upravo napretku katoličke Crkve u Holandiji. Nu još su dvije trećine protestantske! Sjedimo dakle svoje molitve s molitvama sv. Oca pape i svih apostola molitve širom svijeta i prikažimo ih Presvetomu Sreću Isusovu, da bi se što skorije čitava Holandija povratila u krilo katoličke Crkve!

Sreća Isusova i općina.

Na sjevero-istoku od velikoga talijanskoga otoka Sardinijske oplakuju sinji valovi morski jedan osamljeni dugoljasti otočić. Ima mu samo 22 kilometra u opsegu. Za 4—5 sati mogao bi ga čovjek svega obaći. Stari Rimljani zvali su taj otočić Eucina. Tražili su po njemu nekakove puževe, iz kojih su pravili dragocjenu grimiznu boju. Danas se otok zove Tavolara. Pišu, da nije nastanjen. Ali nije istina. Ima tuj osim mnogih divljih koza — i 160 ljudi. I'a ovi — žujte ljudi božji! — čine samostalnu državicu. Bio im kraljem neki Pavao I. iz porodice Bartolai. God. 1833. priznao ga savojski kralj Karlo Alberto. No kada je taj kraljič Pavao g. 1882. umro, ne dadoće njegovu sinu, da načijedi oca, već proglašite republiku (slobodnu državu). Svakih 10 godina biraju jednoga predsjednika, koji njihovim udesima ravna. To je svakako najmanja državica u Europi.

Nu rekao bih, ima još manja državica na svijetu. To

je svaka obitelj, u kojoj vlada red. Ili nije li zar domaćin u svojoj kući kao mali kralj? Mora ga služiti i staro i mlado; žena, dječa i služinčad. Domaćin svakomu daje svoj red. Svi se služno staraju za svoje zajedničko dobre.

Jed više nego li obitelj, našli su na državici svaka općina. Ona je kao mala republika. Na čelu je općinski narodnik, kojega biraju kao u republići predsjednika. Uz to su mu prisjednici i odbornici, kao u državi senatori i zastupnička kuća. I kao što država ima svoje ministre i druge činovnike, male i velike; tako isto vidimo i u općini razne više i niže službenike. Tu je općinski bilježnik sa posorom; tu blagajnik; tu panduri; tu općinski podvornik i sl. itd. ja sve znam. Država gradi velebitne zgrade, silne mostove, duge željeznicu; općina gradi svoju vijećnicu i školu; pravi omajne mostove i oeste, kopja zdence i t.d. U državi ima velikih poreza i dača; pa ni općina ne može da bude bez svojih poreza, nameta, dohodarina. U državi ima zakona; u općini naredaba i oglasa poglavarskva, koji se po sebi razbunjuju. U državi imaju sudovi, tamnico, kazne; pa nije ni općina bez svojega sudišta, bez svojega zatvora, bez svojih gleda.

Šta deču više? U državi ima i duhovno poglavarstvo, pa ga, hvala Bogu! ima i u općini. Tu je župnik sve i sva kao mali papa. A njemu pomaže „mladi gospodin“ kapelan, pomažu crkveni tutori, sakristan i xvorar.

Nije to dakle samo šala, kada velim, da je svaka općina kao kakva državica. Sve tu smjera na opće dobro: jedni zapovijedaju, drugi slušaju; svaki ima svoja prava i svoje dužnosti.

A sada čujte!

Vama govorim, dragi štovatelji Sreća Isusova! Čuli ste često puta, kako Sreća Isusova u ovo zadnje doba hoće da podigne jedno regbi nove kraljevstvo ljubavi i milosti. Ono hoće da ga podigne u srcima svih štovatelja. Ono hoće da ga podigne i u obiteljima u kućama njihovim. To mi nije dosta! Sreća Isusova hoće, da podigne svoje kraljevstvo i u javnosti. Spasitelj po bl. Margariti zahtijevao od francuskoga kralja, da mu on svečano posveti svu svoju državu i vojsku. Sreća Isusova želi dakle, da se i čitave države, čitave zemlje, čitavi narodi službeno po svojim svjetovnim poglavarstvima njemu posvete.

Tomu je prva od sviju dala primjer zemlja Tirolska, kada se je u teškoj ratnoj neprilici, 1. lipnja 1796. g. po svojem zemaljskom odboru svećano posvetila Sreću Isusovu. (Sr. Glasnik 1896, str. 253.) To je još bolje shvatio divni predsjednik republike Ekvador u južnoj Americi, Garcia Moreno, te se na njegov prijedlog čitava ova slobodna država dne 8. listopada 1873. posvetila Sreću Božanskoga Kralja.

A što je radio veliki papa Leon XIII.? — On je godine 1898. najvećanijim načinom posvetio Sreću Božanskoga Spasitelja vaskoni svijet. Na njegov poziv posvetili se Sreću Isusovu i svi vjerni katolici, svaki za se: car u Beču, u velebnoj crkvi sv. Stjepana, a i zadnji vjernik u seoskoj svojoj crkvi.

Nu nije li pravo, da se ova svjetska posveta svagdje i javno prizna, obnovi i provede, ne samo od pojedinača, nego i svećano i službeno po crkvenim i svjetovnim poglavarstvima? Božanski je Spasitelj vrhovni Kralj i Gospodar ne samo pojedinača, ne samo svoje Crkve: nego i sviju zemalja, sviju država, čitavoga roda ljudskog. Nije li potom pravo, da se njegovu Sreću, kada on to želi, javno i službeno posvete, ne samo pojedinci i obitelji, nego i općine, čitavi krajevi, čitave zemlje i narodi?

To su u najnovije doba, g. 1902., učinile savezne države Kolumbijske u južnoj Americi. (Sr. Glasnik 1903, strana 48.).

Tko će iza svega toga jošte sumnjati, kako bi Božanskomu Sreću neizmjerne drago bilo, kada bi se i njegov vjerni hrvatski narod službeno i svećano po svojim svjetovnim poglavarima njemu posvetio? kada bi ga službeno i svećano prixnao svojim Kraljem? kada bi se službeno i svećano proglašio njegovim narodom? Oh! kakova bi to radost bila Sreću Isusovu! kako divna narodna svečanost! kako znamenito javno isporučivanje vjere sa strane onoga junackoga naroda, koji je za vijekove bio „prednje kršćanstva“! Kakovo bi se sjajno razdoblje novoga bujnoga kršćanskog života tom posvetom otvorilo! Koliki bi blagoslov izlilo na nas Božansko Sreću! Kako bi Spasitelj na svoje grudi privrnuo hrvatski narod, kao osobitoga štićenika i ljubimca svojega Sreća! Oh, sres mi igra i pero mi u ruci drže, kada na to samo i pomislim!

All stani! Hloče li se ta prekrasna misao ikada ostva-

ri? — Bog jedini to zna! — Svakako je do toga daleko daleko! Koliko će još vode protoci Dravom i Savom, dok se na to dade ozbiljno i pomisliti! Ali zar da megjutim treme prekrstimo ruke? zar da se podamo ispraznim sanjima? Ne, nepošto ne! Radimo, što možemo!

A što možemo?

Možemo nastojati, da barem onaj najmanji dio naroda, ona najmanja državica, obitelj naša, bude prava kraljevina Sreća Isusova. Nastoj, dragi čitatelju, da čitava tvoja obitelj revno štuje, te se i zajedno posveti Sreću Isusovu!

Nije dosta! Nastojmo, da čitava kuća naša bude male kraljevstvo Sreća Isusova. Daleko od kuće psovke i klečive, daleko nepošteni razgovori! Postavite sliku Sreća Isusova u kući na časno mjesto, kô na prijestolje; molite se pred njom svaki dan zajedno svi ukucani; posvetite se njemu! Neka je kuća vaša prava „kuća Sreća Isusova“!

Još više! Nastojte, da i čitava općina vaša, ova mala državica, bude malim, ali vjernim kraljevstvom Sreća Isusova. Nastojte, da se pobožnost spram Sreća Isusova što više ukorijeni u općini. Gledajte, da baš općinski službenici budu revni štovatelji Sreća Isusova — pa neka se onda čitava općina svečanim načinom posveti Sreću Isusovu kao Kralju svome! Neka se ta posveta svake godine što svečanije obnovi! Takova općina zaslужit će najdičnje ime: „Općina Sreća Isusova“!

Bude li sve više takovih općina, onda se s vremenom može ostvariti i najsmjelija želja štovatelja Sreća Isusova, može osvanuti dan, kada će čitav hrvatski narod biti pravi „narod Sreća Isusova.“ Zrno do zrna — pogaća; kamen do kamena — pada; tako i općina Sreća Isusova do općine — bit će napokon i čitava zemlja, čitav narod — zemlja i narod Sreća Isusova!

Dragi Spasitelj reče jedan put bl. Margariti: „Ne boj se! ja će kraljevati unatoč drugu i svemu, koji se meni protivi!“ Tomu se i u miloj našoj domovini nadajmo! U to ime neumorno radimo!

Glasnik Sreća Isusova juko, da vam u tom nešto ide na ruku. Izlijet će vam odsada često puta po koji lijepi primjer štovanja Sreća Isusova u raznim općinama naše

domovine; iznijet će istinite pobudne crteze iz života hrvatskih štovatelja Sreća Isusova iz svakoga staleža, koji se nalazi u općini*).

Iz Šibenika.

(Uz našu sliku.)

Sibenik grad u Dalmaciji i cijela Šibenska biskupija za vrijednosti su Prez. Sreća Isusova g. 1870. d. e 29. srpnja još za vladanja biskupa Antuna Josipa Fosca. Nema mjesto u biskupiji, gdje se postoji nedjeljnje sv. mise ne bi složno od cijelog sakupljenja puka pjevala klicaj: »Sreć Isusovo, učršteno u Šibeničkoj misiji — Razeti sreće misi u Šibeničkoj misiji!« Poštovani duotribinici našli su da nadodaju tomu i onu drugu: »Sreć Isusovo, misijesno u Šibeničkoj misiji — Razeti sreće misi u Šibeničkoj misiji!« — Godine 1902. na svetkovinu Presv. Sreća sva se muška školska mladost u Šibeniku posvetila Prez. Sreću. Obred se sveti obavio u franjevačkoj crkvi, a bili su prisutni i svećitelji. — U Šibensku postoji i bratorština Piesv. Sreća Isusova, i to u ovdaljenoj zemaljskoj bolnici, gdje milosrđne sestriće imaju njegu bolesnika i upravljaju mjesnim djetinjem. Kip Sreća Isusova na oltaru njihove kapelice tako je lijepo i krasno izrađen, te služe svakoga, tko samo na njj svoj posledični upravi, da se pred njim udiče bači i gurče pomoli. Svakoga prvoza petka obavija se tu pobožnost Presv. Sreća. U mjesecu lipnju to se od nekoliko godina čini kroz sve petke. Hvala Bogu, i plod je velik! Toma je dokazom ona odanost u volju Božju, koju pokazuju bolesnici i povred teških svojih muka.

Zahvalnice.

Zahvalnice, u Župniji se dotičnik se potpisat potpisan ismnom i adresom, ne mogu se ujedno napisati.
Uredništvo.

Božansko Sreću najboljega nam Prijatalja:

Vraća Eugenio zdravlje i tijelo.

— **Kao topli vjetaric.** Droge (Hrv.). Bio me je voz (kola) potresio svega. Svi, koji su me vidjeli, mislili su, da će umrijeti ili da ne će barem nikada više prohodati ili biti za rad. Lječen-umako u teškim bolima, dopane mi ruku Glavnika Sreća Isusova. Netom sam pročitao nekoliko vrstica i par puta uspahnuo. Prezvotoma Sreću, a kô da si me

* Mi prijatelje Glasnika ponovao molim, da nam saopće mnogo takovih istinitih i pobudnih crteza. Mi ćemo se već pobrinati, da od toga ne bude nikoga u prilike. S toga ćemo obično i zaključiti ime, ne samo osoba, nego i mjesto i vrtaja. Ne valja taj traditi drugo slave, od li slavu Prez. Sreća Isusova!

propadnju nekakav
njih spriječiti i prebaš
noje gradi. I evo za
kratku sum vrijeme
uzdravio i pjesm
svom vlastitom ru
bum vlasti i hvala
tudi Preze. Sre
bovovu po stolne
i sljedne pute!

Kuđeni li
ječnik bužikova
troška. Bijelo
stijenjaja. Ja sam
mal ne srake go
dine nemojam bol
tepe u glavi i u
golom. Lijekovi,
koje sum se značan
brojak upotrijebio, ni
jevi mi pomogli. Ne
davnu opet se po
zvali me bolovi.
Ja sada punim sve
lijekova u marami,
kuda bni osakho ne
poništa, i uteknut
se devetnicom Sre
bovova. I gle, već
treći dan prestade
sraka bol, a da se
već počinila nije.

— Jos preko
devetnica! Makar
da (Halmacija). Za
boljela me nogu tako
strenno, da nijesam
mogla ni u mjesto.
To je potrajalio dugo
vremena. Videći, da
ci bijelici ni lijekovi
nista ne pomazu, vikla sam
se ponudjano devet
nicom Sreca Isasova,
obedavši, da ču mil
ost objelodaniti, ako
ju zadobijem. Jos
proto devetnici bo
lest sasvijem pro
gne, kao da ju je

Oltar Sreca Isasova u kapelici zemaljske
bolnice u Šibeniku.

čko rukom digao, a ja od srca zahvaljujem preblagomu Isusu, što je uslijeo moje molbu.

— Nakon četiri godine! Zabok (Hrv.). Već puno š godine bjejavao sam na prima. I jedno sam se svakojako, ali sve bez uspjeha. U to mi većđe g. časnik ponudi, da se pretplatim na „Glasnik Prezv. Srca Isusova“. Drage volje pristolad. Čitajući Glasnik, uviđio sam, da je ovo Prezv. Srce mnoge vjernje krštane izbjeglo, utješilo i upotpuno svakoj nudiši pomoći. S toga sam se i ja obratio na Prezv. Srce, s malom svrgnjanjem molitvicom. I u istini! po malo prestaju moje prene boli. S toga se iz duše zahvaljujem Srcu Isusovu, doživavši svim vjernim kršćanima: »Proslite, pa čete moći; bučujte, pa će vam se otvoriti!«

— Nakon 10 godina! Gatica (Slavonija). Punih deset godina mušto me takav kadaš, da sam telko i disao, a i za rad bio slab. Godine 1901. dođe mi Glasnik u ruke. Tamo sam video mnoge zahvalnice. Preporučim se i ja Prezv. Srce s oběćanjem, da tu se javno zahvaliti, i namah sam se usjetio zdrav, sve do dana danasnjega. Evaku po sto puta Prezv. Srca Isusovu!

Razbijanje naših brija.

— U briji za budućnost Zagreb. Dulja vremena bila sam po radi jedne stvari teško zahrinuta. Ona je imala da utječe i u moju budućnost. Već sam izgubila svaku nadu, da će stvar okrenuti na dobro. Večka je a toga bila moja žalost. U to se ajtim Prezvotoga Srca Isusova i učekob mu se dovezlo. Ne počinjao ni jedan dan poslije svršene dezelinice, a moja molka bude uslijedila. Za to svatomu, kojega teška bolesni mori, avijajućem, neka se pouzda u Prezvatu Srca Isusovo. Ona još nikoga zapušta ni nije!

— Evo listat! Hrvatsko. Već više od godinu dana je prošlo, što mi je muš prošao u Ameriku, a o njemu ni glas ni traga. Večka briga obuzela moje srce. Da me nije možda i ostavio? Imajudi pakovo čvrsta vjera u Bož. Srce, koje mi je često pomoglo, odučiš činiti dezelinicu njemu na čast. Svešti dezelinci kaš na Večki petak. Dogjem kući, kad eter ti listonosac, koji mi donese list i napulinac s novcem iz Amerike. Bilo to od mojega mula. Radešano se zahvaljujemo, ja i moj sin Ivan, Prezvetomu Srcu, mrežći ga, da bi pod svoje okrije uzeo mnoge ovake hijedne sirote.

— U strašnom klanecu, Slavonija. Iznenada dogodila mi se velika nesreća. Bilo mi je kô putniku, koji se nigdjevoli naseg u strašnom klanecu: denso stijena, bijero stijena, aprjeda ponor, straga ponor: ne znati ni kod ni kamo. Šalne brije svrga me obuzese. Već sans bio upravo u advojnosti, te sam mislio: propala je moja budućnost, avijenda mojega Žida ugamlula, moje krasno svećeničko zvanje izgubljeno! Ali na jednoč sima mi trudak nade. Sjetim se Srca Isusova. Ne oklijerasi ni dase, ved hvalatajući se objeručku ulice, kojim me milosrdna ruka Božja vođe da izvuče iz ponora, započinjem dezelinici Srca Isusova. I doista: tek se navršio dezeliti dan, što sam započeo dezelinu, a advojnost me ostavila, prijašnje se zadovoljstvo povratilo, areća mi se opet smijedila. Srce Isusovo razbilo sve moje crne brije! S toga hvala i slava predbromu Srca mojega Bodanskoga izbavitelja!

Ozdravija na molite regjaka.

1 Srce Isusovo, daj ozdravi mi supruga, ozdravi
mama!

Ljubava (Slavon.). Pala je mojemu suprugu kap. On paso na
čudju i se zna za se. Oh, teško li bolosti u mojoj otoci! Namah
potvorn je sa kćerkom devetnicu Sreću Isusovu. Već ma drugi dan bilo
bolje. On je osvijestio. Kad vidi, što je, stane se i on s nama moći.
Jer mu ide na bolje, kad ali na jedan put udari mu krv na nos tako
duže da je poteklo nekoliko libara. Sav je poblijedio i ostanio. Li-
ječnik izjavio, da mu je umrijeti. Ali mi ne gubisemo nade, već se
čude molimo Sreću Isusovu, i ono ga ozdravi! Sada on opet može
svaki svagdanji kruh sluziti.

2 Srce Isusovo, daj ozdravi mi supruga, ozdravi
mama maku!

Jesensostec na Seri (Hrv.). Moja žena na jednom oboli tako, da
da danas nije ni s kim mogla govoriti od teške vatre. Treći dan pod-
toma devetnica Sreća Isusova, možeti njegove blistave, i gledao još isti se
put do moga doma od vatre razbola. Nijesam još ni vratio devetnicu,
a mici godi ozdravila. Hvala Presv. Sreci!

Stovatelj Srca Isusova u Australiji.

Godine 1872. — tako priopovijeda jedan svećenik —
umrije kod nas u Australiji blaženom srđu g. Karlo
Lepburgha. Molitvom i krajpostima svojim koristio je nama
svima u velike. Bio je rodom iz Škotske, gdje ga i odgo-
jio je u protestantizmu, nu kasnije se povratio u krilo kato-
ličke crkve. Kako je jake obolio i obmemogao, svjetovaoše
mu liječnici, neka promijeni obitavalište. Za to se nastani
u blizini franjevskih vjerovjescnika.

Na svetkovinu sv. Josipa (1871.) bude provigjen
sv. sakramentima, jer je mislio, da mu je još isti dan otpu-
tovati u vječnost. Nego ipak je Boga molio i dao za sebe
moliti, te gorljivo zazivao sv. Josipa, zaštitnika sretne smrti,
da dobije još godinicu dana, e bi se što bolje pripravio za
put u vječnost. I gde, on zadobije ovu milost, koju je prema
silama svojim i dobro upotreblio. Prem veoma slab, ne za-
uemari nikada nedjeljom sv. mise, a nijedan dan ne pre-
pusti, da ne bi Bož. Srce Isusovo u Presv. olt. sakramentu
posjetio, makar ga to i mnogo truda i mnogo vremena sna-
jalo. Svakog petka uzvratio bi opet njemu posjet Božanski
Spasitelj. U taj bi mu dan jutrom oko 7 sati donijeli „kreh ja-

kosti". To je bio za nj dan osobite utjeche i radosti. Četvrtkom pošao bi, dašto veoma mučno, s djecom svojom u baštu, da nabore cvijeta i granja, kojim će urušiti ulaz kuće, kuda će unidi nebeski njegov utješitelj i prijatelj. Na vratima podigao slavoluk, na kom je sjala slika dragog Spasitelja s pozdravom: „Dobro došao, slatki Isuse!”

Svanuo potak. I žena i djeца i služinac: svr su morali ranije ustati nego obično, da se što bolje priprave i što sjajnije dočekaju uzvišenog gosta. Cijela obitelj pošla bi u susret Božansko Spasitelju. Naprijed najstarija kći, djevojčica od kakovih 12 godina, nosedi zastavu Bož. Sreća Isusova, za njom drugo dijete sa zastavom Majke Božje, a treće nosilo je zastavu sv. Josipa. Ostali članovi obitelji držali bi u rukama goruće voštanie. Čim bi svećenika sa svetotnjstvom ugleđivali pali bi nici. A kada svećenik dođe do njih, zapjevao pjesmu i krenuće svećano u povorci k sobici bolesnikovo. Sobica bila kô kapelica. Bio tuj namješten mali žrtvenik, sav lijepo urešen, a na njem u nekoj pokaznici slika Sreća Isusova. Sluga Božiji stavi sv. Tijelo na žrtvenik. Svi su bili duboko gantti i veoma sabrani, gledajući smjerno pred sobom otajstvo ljubavi. Divna li odista prizora, kad veliki Božanski otac obitelji daje sama sebe za branu zemaljskome domaćinu!

Kad i kad dogodilo bi se, da ne moguće visokog gosta dočekati onako svećano, kako je domaćina — bolesnika to želio. Tada bi cijele prije podne bio xle volje, kao što mi to gospogja njegova zaopćila. Kada se opet jednom nije moglo sve urediti, kako je to bolesnik želio, kažeš ja njemu: „Vi biste dakako željeli, da sam danas došao nešto kasnije, e bi sve lijepo spremili. Nego Sreća Isusovo volje je ovako. A znate li za što? Gledite, žalost. Što je čutite, da ga nijeste onako dočekali, kako biste htjeli, milija mu je stotinu puta nego radost, što biste je inače imali”. Na to se bolesniku lice razvedri, i on ostada vas dan dobre volje.

Neki prije spomenuo sam, da se bolesnik utjecao sv. Josipu, neka mu u dragoga Boga ispreši još godinac dana života. I molbu mu bi uslišana. Umrije istom slijedeće godine (1872.) dne 3. travnja. Bilo u četvrtak poslije podne. Bolesnik naregjavao, kako se imade njegove preljubljeni Isus dočekati sjutra u jutro. Iznenada se onesvijesti. Po mudroj promisi Božjoj bio u kudi upravo svećenik. „Odlazim”, uskljukne osvijestivši se. „Brzo, brzo me odriješite — dajte mi

održalo trećeg reda sv. Franje. — Isuse, Marije i Josipe, budite mi na pomoći u mojoj smrtnoj borbi!“¹⁴

Sv. popadbu nije mogao više da primi. Božanski spasitelj ne htjede to. A za što, lako je pogoditi. Ta toliko se bolesnik radio, da dostoјno primi ljubaznog Spasitelja u svoju kuću i u srce svoje; to je doista bilo. Ovaj put htjede sam Bož. Spasitelj primiti prijatelja svoga u nebeski svoj stan, i ulaz nebeskim evijerem ukrašiti, nebeskim slavolucima, a za pratioce mu dati čete anđela. Ne sumnjam, da ova plemenita duša gleda u slasti Hrvatsko Sreću Isusovo i da odanje još više revnuje za čast i proslavlju Sreću Isusova nego li je to mogao ovdje na zemlji.

Židov i franjevac.

Nazad 10 godina, boraveći u Italiji, sastao sam se više puta s jednim franjevcem, čovjenim o. Ignacijem Jeilerom.¹⁵) Jedan će mi put on priopovijediti vrlo zanimiv dogadjaj iz svojeg života. Kada se opet s njim sastao, odvedoh ga u svoju sobu, te ga umolih, neka misle kašuje u pero. On sjedni i pričaj, a ja piši i piši. Mislio sam, dači će jedan ut dobre čitateljima hrvatskoga glasnika Sreću Isusova. Pa evo čujte!

Davno je bilo — počne 70 godišnji starac, o. Jeiler — ima tonu već 40

¹⁴⁾ Dne 4. prosinca 1908. slavio je 80. sv. rođendan.

godina. Nu ja se svega dobro sjećam. Bilo je g. 1853. Ja sam u poslu svojega Šeda putovao po Vestfalskoj (u sjevernoj Njemačkoj). Sjednem u željeznička kola trećega razreda. Jedan stari Židov, koji je bio u kupeju (odjelu) drugoga razreda, opazi me, pogleda me začuđenim očima, ostavi svoj kupej i sjedne prema meni.

1. Redovnički život.

Najprije će me upitati:

- Gospodine, Vi ste valjda katolički samostanac?
- Jesam!

— Dopustite, opet će Židov, da Vam stavim nekoliko pitanja o redovničkom životu. Ne ču da Vam se rugam, nego da nešto naučim. Jer da Vam pravo kažem, slabo sam upućen u to, što je katoličko redovništvo, a napose Red sv. Franje.

Sada će me Židov koješta pitati. Iz njegovih rasboritih pitanja moglo se vidjeti, da je on vrlo inteligentan (umna) čovjek. Osobito me je s velikim zanimanjem pitao za tri redovnička zavjeta, naime za siromaštvo, sv. čistoću i poslušnost. Ondu pokaže na moj bijeli pojas:

- Sto znači ovaj konop?
 - On nas sjeća na konope, kojima su Isusa vezali.
 - A zašto su na njemu tri čvora?
 - U znak naših triju redovničkih zavjeta.
 - Zašto idete bosonog?
 - Jer je i Isus bio bos, kada su ga vodili na Kalvariju.
 - Zašto nemate novaca pri sebi?
 - Iz ljubavi prema svetomu siromaštvu.
 - Zašto se tako šitate, da Vam ostane samo jedan vijenac vlasni oko glave?
 - To je u spomen trojne krune Spasiteljeve.
- I mnogo još takovih je stvari pitao. Napokon reče:
- Sve, što ste mi rekli, veoma me je zanimalo. Prijaznjem, da ja štujem ljudi, koji iz uvjerenja tako živu. Ja toga ne bih mogao! A sada, kako ste vi iskren bili prema meni, hoćeš i ja da budem iskren prema Vama. Čujte dakle!

2. Vjera i bezvjjerstvo.

Ja ne vjerujem ni u što. Ja ne vjerujem ni u Boga ni u vječnost, ne vjerujem ni u nebo ni u pakao, ni u kri-

pravost ni u grjebi. Ni u što ne vjerujem, što nadilazi ovaj vidljivi svijet. Ali ja Vam priznajem: ovaj moj sistem, ovo moje shvaćanje nije za ljude! Ja mogu vršiti svoje dužnosti prema društvu i drugim ljudima, ja kô ja! Ali ja znam dobro ljude: To Vam je opako plemo. Ne bi se s njima dalo živjeti, da su svi na mojojem stanovištu. — Ja ču Vam još nešto kazati. Meni je jasno, da čovjek, koji uzbudljuje misli, može biti samo na jednom od ova dva stanovišta: ili na Vašem ili na mojem. Ako tko može vjerovati, onda on mora biti katolikom. Jer vjerovati znači pokoravati se autoriteta (ugledu) u vjerskim stvarima. A samo je jedna crkva, koja si pristaja takav ugled, crkva katolička. Protestantizam Vam nije ništa nego smjesa samih protudovljića. Imam među protestantima više dobrih prijatelja. Jedan govori: „Ja vjerujem ovo!“ drugi govori: „Ja vjerujem ono!“ Nego to nije nikakva vjera. To su si oni sami smisili, po svojoj glavi, a ne po kojem vjerskom autoritetu (ugledu). — Tko pak ne može da vjeruje, taj na koncu konca mora doći onamo, gdje sam ja, mora doći na mojo stanovište, da ništa ne vjeruje.

To je vrlo dobro razumijem, odvratim ja. To sam ja i sam proživio i iskusio, kada sam još bio gimnazijalcem. Evo, ja sam katolički svećenik, pa ne sumnjam ni najmanje o istini naše vjere. Ali to Vam priznajem: kada ne bih vjerovao ugledu katoličke Crkve, onda ne bih nikomu vjerovao, ama ni samomu sebi! Pa bi se onda lako moglo dogoditi, da bih došao na Vaše stanovište!

3. Budućnost Evrope.

Zadnji moj odgovor veoma se svidio Židovu. On poštade još povjerljiviji prema meni. On mi se primakne bliže, ja će mi ovo:

— Čujte, ja ća Vam nešto kazati. Možda Vi toga ne ćete vjerovati, ali moguće, da ćete to još i sam dočivjeti. Ja sam ostario, ja ne ću toga dočekati. Ali Vi ste još dosta mlad. Ako ostarite, sjetit ćete se mojih riječi! Doći će vrijeme, pa će se Evropa razdijeliti, ne po narodnostima, nego po ova dva stanovišta. Nastat će velika borba duhova. Sve srednje stranke, koje su ovim stanovištima oprečne, smrvit će se kao između dva mlinška kamena. Bit će, istina, još uvijek pojedinih ljudi, koji će se vrati liberalizmu, ali će samo dva sistema, dvije stranke imati životne snage: ka-

tolicizam i bezvjerstvo. Koja će stranka pobijediti, toga ja ne znam. Sto se mene tiče, ja bih želio, da oblada Vaše shvaćanje. Jer ako oblada moje shvaćanje, onda bi stara Evropa opet potonula u barbarstvo. Civilizacija (naobrazba) pređala bi na druge krajeve svijeta. Ja sam govorim svojoj djeci: „Ako vi možete vjerovati i ako želite postati katolici: ja vam ne branim! Možda ćete onda biti i bolji i sretniji.“ — Kada dođe dogje, da se u Evropi sve dijeli u ova dva tabora, onda idom, a ne prije, nastat će katoličkoj Crkvi najslavnije vrijeme. Osobito iz sjevernih krajeva mnogi će vam se priključiti. — — —

4. Rastanak.

Sada me židov upita za moje redovničko ime.

— Ja se zovem Ignacije. Pa ćete mi i Vi dopustiti, da Vas upitam za Vaše ime, pošto ste mi toliko zanimivih stvari rekli.

Nu on odgovori:

— Oprostite, ja Vam ne mogu dati svojega imena.

Tim se svrši naš razgovor. Videći pak, da nam se je skoro rastutti, reče:

— Ne biste li od mene primili nekoliko boca vina? Ta Vama je još daleko petovati. Pa ćete piti u moje zdravlje!

Ja sam odbio ponudu.

— Ali nešto morate ipak primiti. Na tako dobrog čovjeka, kô što sam ja, ne ćete se skoro namjeriti!

I on poviše iz kola: „Brzo, konebaru, amo jednu kavu!“ Ja zahvalno primih ovu malu okrepu, onda se prijazno oprištimo, pa nijesam više ništa o njem šao.

*

Zar ne, dragi čitatelji, stari oštromi židov, govorio je kao prorok? — Od onoga vremena u staroj se Evropi sve to više dijele duhovi u dva tabora: u katolički i u bezvjerski. Svadje se opaža veoma povoljni vjerski pokret. Danomice se događaju, osobito u sjevernim krajevima, bezbrojna obraćenja katoličkoj Crkvi. No i bezvjerstvo silno napreduje. Vjersko se pitanje dan na dan zaoštruje. Dođi će do općenite vjerske borbe. Židov ne zna, čija će biti pobjeda. Mi to pakto znamo. Mi znamo, da je Isus svojoj Crkvi obećao: „Vrata paklana ne će je nadsedati.“ Ne klobimo dakle duhom: pobjeda je naša!

Svaštice.

- Engleska. God. 1829. dobili su katolici u Engleskoj slobodu vjeroispovijesti. Bilo tada oko 400.000 katolika. G. 1850, činovi Pijo IX. biskupiju u Engleskoj. Danas imaju u ovoj zemlji jedan nadbiskup, 5 biskupa, 2022 svjetovnih i 1001 redovničkih svećenika, te preko 1.500.000 vjernika. Broj protestanata, koji se za jedne godine obraća, uvek raste. Prije nekoliko godina računalo se na godinu 10.000, god. 1862. već 20.000 obraćanja.

- Savezne Države sjeverne Amerike. G. 1790. bilo je u Saveznoj Državama sjeverne Amerike 44.200 katolika. Danas ih je preko 12 milijuna. Slomljivost je za ovo vrijeme narastu na tridesetostotinu, a broj katolika više nego negdugo na stotoku. Pijo X. nazvao je Ameriku najsigurnije, no i najnadejnijom kćerju katoličke Crkve.

- Špiljetaki list „Jedinstvo“ u svojem broju od 18. prosinca 1893. rugu izvršio je hvalnjice, koje da se razlaže našem Glasniku, Ne promaklo je cilj. One hvalnjice, koje on navodi, ne razlaže se niti u našem Glasniku! „Vrbovna“, 1894., str. 16.) Njedak mu odmarala. Mi tako sa svoje strane nemamo da se potučimo na „Jedinstvo“, jer nam je onim dijelom samo pravilo „reklamu“. Mi se dobro sjeđemo, kako su poje 20 godina udarali na jedan izuzetni Glasnik Srca Isusova, i to baš paradi zahvalnica; a uspjeh? — S njegu mu se umnožio broj pretplatnika! — S tega se mi nademo, da će se doskora obstatići i ono, što „Jedinstvo“ pterano tvrdila, naiče, da se naš Glasnik tiska u 30.000 komada! Dao dobit Bog!

Viljevo, mjesica studenoga lanijske godine držala se u Viljevu, u Ugarskoj, sv. misija. Osobito se rečenošću istakli muškarci. Da mogu iz same u većer posjetiti i propovijedi, podmiltići zvone, da pol sata kasnije zvone na propovijed. Kada pak zvoni zvonenje, onda oni brzo dolaze, svoje sjekire položave u dvor županov i u crkvu poshitite. Na pjevalištu se tako namjestite, da svaki može vidjeti i čuti. I za što više njih može stajati. Općinsko poplavljivo lijeđe primjerom predviđaš. Uvijek je kod propovijedi prisustvovalo. Dopad je, upravitelj, premda žaočne vjere, ni od koga umoljen, dao je kuhanjati, da se festivo valja poslati i kuhati svega, što bi vrtigalo lijeđu po bolnosći. Kad se zatulio zvono u večer, gde navješta pomolu ne samo s Bogom, nego i s ljudima, ide neprisjetlj k neprisjetlj, zagriže se i poljubiće, i tako zaboravlja se proklet. A i misle su parnice prestale, jer se pomisile i povukle natrag sve kod suda. Na koncu bijale sve-

desna posveća Srcu Isusova i Marijine. Zatim cijela crkva, muško i žensko, digne desnu ruku u vis i svećano se odrekuće — [posvećenja.] (Br. »Kat. List« 1908., str. 604.)

— Jedan ruski car — katolički. — Aleksandar I., ruski car, vladao je od god. 1801. do 1825. Učinio hrvatski, o. Pierling, rodom iz Buske, koji žive u Parizu, te se osobito tavi proučavanjem odnosa među Rimom i Peterburgom, pozdanu tvrdi i vajanim dozvima stvrguje, da je ovaj car Aleksandar I. umro kao katolički. Plamenih dokaza, istina nema; ali se on p svilje na nomeno izjavе vjerođestvneči lica, osobište na grobu Mirchanda de Beaurepařu (zag. »Boreta«), koji je bio pri caru pomoćnik, i mnogih grofovih prijatelja, kojima je on otkrio tu tajnu, i koji su uspisani njegovu izjavu. Aleksandar I. pošla je ovnja groba i sv. Oca Leona XIII. (1825—1829) s izjavom: da se car potpuno podlaže vrhovnoj papinskoj vlasti. U zaslužuju carev je podanik bio na koljenu pred papom i očitovalo, da je njegov car sastavljeno uvjeren u katoličkim istinama. Car je da-pče jedan put upitnikao: »Postal ću katoličkom, pa makar s loga imao postati mudraškom!«

— Josip Zanardielli, bivši talijanski ministar predsjednik, umro je 26. prosinca 1903. od raka u Želencu. Za Hrvata je svoga proguncio svećenike: nu sada pri smrti jedina moje je uljka bila — svećenik!

— Što govore hrvatski socijalisti u Americi? — Kada čuješ: »socijalisti«, ne trebaš samih slotiti na zlo. Ima i kršćanskih socijalista, kao što n. pr. u Zagrebu sa svojim »Glossom naroda«. Slava im! Ali ima i socijalista savršenog drugoga kova, zavoditelja dobrog kršćanskog naroda. — U Americi u gradu Allerbenyu osnovali su hrvatski socijalisti »Jugoslavenski Klub«. Dne 17. studenoga 1903. ovi predstire javni sastanak, na koji su znali privabiti mnogo naroda. Kamo smjeraju ovi socijalisti, kako misle »urediti« nevjerni narod to date vidjeli iz njihovih govorova. »Bilo je — pripovijeda jedan od prisutnih — pet govornika. Prvi je govorio o Hrvatsku: kako je velika glupost nazivati se Hrvatima i Srbima Hrvatsko, kad je cijeli svijet mada demorira. Drugi govorio o vjeri: kolika je glupost vjerovati u ono, što čovjek ne vidi, i da je vjera samo »gleft« (begovanje). Treći je govorio o crkvama: kako se narod zavaja, da svoje krvavo zaslužene novce daje za gradnju crkava i poparskih palata, a od toga narodu nikakve koristi. Četvrti je govorio o popovima: da su popovi rimski volovi, vrst ljudi, kojih ne treba, i koji samo živu, i to odobne žive, na plesima naroda. Peti je razlogao, da nema Boga. Kad sam to čuo — veli dotični — skočim sâm i dovrknem im: »Zar ste ovaj narod za to ovamo pozvali, da mu govorite, da nema Boga? Srnam vas bilo! Tu mi Hrvati i kršćane nema mijestat S Bogom!« — Drugi narode hrvatski čuvaj se takođe socijalista! Ne čitaj njihovih novina, ne zalaži u njihovo kolo, ne pobagiš njihovih sastasaka, ne slušaj njihovih govorova! „Ceste se od ljudskih pravaca, koji dolaze k nama u odjeličnoj opsesiji; o kavatu su naci grublje“ (Mat. 7. 15).

— Novi Glaznik Sreti Isusova (izdat u latinskoj izdaji, i to u jednom indijskom jeziku, što se zove »Marathi«. Tomu se je upravo dovrši, jer ima samo kojih 8—9 hiljada katolika, koji govore onaj jezik. Pa ipak im se ne da biti bez Glaznika Sreti Isusova!)

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

„U tvornici duhana“.

Prije nam iz Sarajeva jedna radaica u tamodajuoj tvornici duhana ovo: Čitala sam u Glasniku (1903, str. 157.) krasno štivo: „U tvornici duhana“. Divila sam se kršćanskim krjepostima onih radnika. Ali me uz to zasebno oko srca, žaledi, što nije tako i kod nas. Nađa je tvornica odviše na glazu radi silnog posla i mnogih radnika: ali što se tiče vjerskih stvari i pobednosti, to je daleko zaostala za drugima. Većina ih nije niti držala za novijednih blagdana. Bilo to dosad, ali više neće, ako Bog da.

Bilo pred samu svečinu Uznesenja Bl. Djevice Marije. Počemo se skupljati, i jedna drugu ugovarati, da bi na taj mili blagdan sve katoličke djevojke naše tvornice isle u redu, pjevajući litanijske Bl. Gospa i druge njezine pjesme. Da pravo kažem, nijesam se nadala, da će ih se trećina odazvati. No kada je osvanuo dan, kojemu smo se toliko radovali, i kada se je procesija stala redati, ovo na moje čudo i neizreciva radost: sletjele se djevojke odasvad, došle sve, pa i takove, koje su se prije temu rugale i govorile, da je to ludorija. Složnim glasom častile smo sada Majku Božiju svojim molitvama i pjesmama. A Majka Božja odvest će nas i Sreću Isusovu, zar ne?

Iloće, ako Bog da!

A vas, štovani čitatelji Glasnika, lijepo molim, da biste u svojim molitvama preporučili Sreću Isusovu i sarajevsku

tvornicu duhova. Kada naš ono Sreću Presveto uzme pod zaštitu svoju, onda ćemo ostati Bogu vjerac, dok nam srce u grudima kuca, te ustrajati u pobožnosti i svetoj čistoti.

Nek hvaljeno i slavno
U svaki bude čas:
To divno, sveto Sreća,
U kom je jedin spas!

Strahovita igra.

Ruski knez Josip Galicin bijaće strastven igrac. Jedne zimske noći zaigra on sva svoja bogata imanja, svoje palače, cijeli svoj imetak. Samo su mu preostala jošta kola. Sada će i ova uložiti. Ko lo sreće okreće se: odoče i kola. „Konji moji pred kolima!“ — klikne Galicin, ali i konji propadoše. „Još nijesam prosjak!“ zakriči knez; „imam još kojsku opravu, koja mi je pravro stigla iz Pariza.“ Novčar sašaljivo siegne ramenima. Ali sada se okreće sreća, i za jedan sat zadobi knez opet sva svoj imetak. On ustane da pogje.

„Zar se ne čete dalje igrati?“ upita jedan gospodin. Galicin ozbiljno mahaao glavom i reče odlučno: „Ne da! Ne, nikad se ne či više igrati!“

On održa riječ. U paludi svojoj u Petrogradu čuvno on odsada u staklenoj škrinji onu konjsku opravu. „Ona mi je spasila i imetak i život!“ kazivao bi svojim prijateljima i znancima.

Mladu dušo! Strahovita igra, zar ne? Ali još je grozna igra ona, u kojoj čovjek zlaže, ne samo čitav svoj imetak, nego svoju dušu, sve svoje zasluge, vječno svoje blaženstvo — nebo! Sve to može izgubiti za jedan čas! Sve ovo zaigra gjavlu, koji god smrtno sagriješi. Jesi li se valjda i ti tako igrao? A jesli li sve opet zadobio u svetoj isповijedi? Oh! onda odluči čvrsto, da se ne će nikada više tako grozno igrati s paklenim duhom! (P.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 4. Travanj 1904. God. XIII

lakat mjesечно jedanput. Stoji na godina 45 fl., u kuću dostavljena ili s poštou 72 fl., za mozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u travnju.

(Blagoslovna od sv. Oca pape Pija X.)

Ljubav k dužnostima.

Azumijeđ li, dragi čitatelju, šta će
to reći: „Ljubav k dužnostima?“ —
Ded, razmišljaj malo sa mnom!
U istoj školi, na istoj klupi
sjede dva učenika. Jedan se sav
zaljubio u mudrouku knjigu drugi
na nju zamrzio, kô dijete na ūbu. —
Tko će od ove dvojice marljivije
učiti, točnije ispunjati sve učeničke
dužnosti? — Jamačno onaj, koji
knjigu ljubi. —

U istoj kompaniji služe dva vojnika. Jedan se već
kao dijete najvolio igrati vojnika. Kada se je malš je-
dnoga dana dočepao vojničke kape, pa si ju stavio na gla-
vieu, on ti ponošno gledao, te samo žalio, što još nema i
brkova, pa govor vojnik. Kada su ga primili u vojnike,
nikto veseliji od njega. Njegov drug bio je drage čudi. Nije
nikako htio u vojnike. Kod pregledavanja drhtao je kao

prut na vedi, znao trista izlika, da ga se uzmu u vojnike. Ali sve uzalud: moraš, pa moraš! I bukne rat. Obadva, jedan tik drugoga, idu u boj. Koji će se od ove dvojice krabrije boriti, koji će bolje vršiti vojničke dužnosti? — Za stalno onaj, koji je dušom i tijelom vojnik, koji ljubi vojnički život. —

Jedno dijete imalo majku, a majka svoje zlato ljubila i šuvala kao zjenicu u oku. Umre majka, a dijete dobilo mačehu. Ima iznimice i dobrih, vrlo dobrih mačeha. Nu ova mačeha nerado gledala pastorče uz svoju rođenu dječu. — Koja je žena bolje ispunila materinske dužnosti: majka ili mačeha? — Ne pitaj! Ta, majka ljubi i svoje čedo, pa će za njega i u vatu skečiti, kada treba.

Iz ova tri primjera, dragi čitatelju, očito vidiš, da čovjek svaki bolje i točnije i savjesnije ispunja svoje dužnosti, kada je ljubav po srijedi.

Sve je pak do toga, da dobro i točno i savjesno ispunjaš svoje dužnosti. Kad događeš Bogu na istinu, ne će te on pitati, jesli li bio gospodar ili sluha, bogat ili siromašan, velik ili malen: nego će te pitati, kako si ispunio svoje dužnosti, dužnosti prema Bogu i Crkvi, dužnosti prema iskrnjemu svome, dužnosti prema samomu sebi. Prema tomu, kako si ispunio svoje dužnosti, dobit ćeš od Boga hvalu ili ukor, nagradu ili kaznu.

Jesi li pak ljubio dužnosti svoje, onda si ih za cijelo i sto puta bolje ispunio, nego kada su ti dužnosti mrške bile, kada si im samo onako pod moraš udovoljavao, nerado i neverelo.

„Nu kako ću ja ljubiti svoje dužnosti?“ — tako možda pitaš. Ta, dužnosti često su teške i preteške. Moraš raditi dan i noć, a uz malu plaću ili malu uspjeh; moraš se strujjeti s opakim čovjekom ili s opornom djecom; ne smiješ psovati ni prokljinjati; moraš oprostiti uvrede, žuvati sreću čisto, podnositi bolesti i oskudice, plaćati danke i desetine i t. d. i t. d. To je sve teško i mučno, pa da to još i ljubim, da sve to rado činim? Kako ću? Reci mi to, Glasniče pa će biti najsjretniji čovjek na svijetu! Jer kamo ti veće nevolje, nego kada moraš činiti, što ti je mrsko?

Draga kršćanska dušo! Ima i tomu lijeka.

Prvo, moli se Šetu Isusovu, da ti iz svoje silne vatre ljubavi udijeli jednu iskriju ljubavi k tvojim dužnostima.

To je baš nakana molitava, što nam ju za ovaj mjesec preporučio sv. Otar papa. A molitvom se može sve.

Drugo. Kada su Izraelci tri dana putovali pustinjom, a nigdje nijesu našli vode, onda su skapali od žegje. Na jedan put čuju, gdje jedni viču: „Vode, vode!“ Nu kad tamo, voda gorka, se da se pitи. Stali mrmljati proti Mojsiju i govoriti: „Šta ćemo pitи?“ Nu Mojsije pomoli se Bogu, i Bog mu pokazuje jedno drvo. Kada je Mojsije ono drvo bacio u vodu, a ona namah dobra, namah pitka. (Izl. 15, 22—25.) — Tako čini i ti! Kada ti je nešto gorko, a ti baci unutra komadić drva svetoga križa, to će reći: sjeti se pregorkeih muka, što ih je dragi Spasitelj pretrpio za te na križu i sve će ti biti lako!

Treće. Ljubi dragoga Boga, pa ćeš njemu za ljubav lako ispanjati sve dužnosti, koje ti on nalaže. Kada ti je nešto mučno i teško, onda sam sebi reci: „Bog to hoće! Bože, sve tebi za ljubav!“

Cetvrti. Ti štuješ Sreću Isusovu. Nikad bolje! Kada ti je mučno činiti, što ti dužnost nalaže; a ti se baci pred sliku Sreće Isusove, vrube se njemu pomoći, i deša će ti se razvedrati, kô kada sunce probije oblake. Kada si žalostan ili malodrušan; a ti baci pogled na Sreću Isusovu, vapi k njemu, izjadaj se njemu: i bit ćeš utješen i ohrabren, kao dijete, što ga majka privinula uz svoje grudi i otrla mu suze, veleći: „Ne plaći, sinko!“ Kada ti omrzne tvój stalež, tvój život, tvój svagdanji križ: a ti pogji na maštinsku goru, kleknji uz žalosnoga Isusa, moli se s njegovim Presv. Srećem, i kô da si od srca odvalio kamen, bit će ti lako pri duši, ustati ćeš i vrapiti ćeš: „Sreća mogu u onom, koji me kriješ!“ (Filiplj. 4, 13).

„Ljubav je jaka kao smrt!“ (Pjesma nad pjesmama 8, 6.)

Posvetu općine Sreću Isusovu.

Općina ima dva poglavarstva: duhovno i svjetovno. Ona se dakle može na dva načina posvetiti Sreću Isusovu: po župnicima i po općinskom poglavarstvu.

Cesto puta pripovijeda Glassnik, kako se je ova ili ona župa na blagdan Sreće Isusove ili na koncu sv. poslanstva posvetila Sreću Isusovu. To je lijepo i

krasno! Ali je još ljepše i znamenitije, kada se općina uz to još službeno posveti po svojem općinskom poglavarstvu.

Ima li već takovih primjera kod nas? Ima! Cujte!

1. Brod na Kupi (Hrvatska). Godine 1896. držalo se taj sv. poslanstvo. Narod se edasvuda sletio. Ostavili su svoja polja, svoje sjenokče, svoje radnje, svoju stoku — pa hajd' u propovijedi. Mnoga stoka u staji zdvojne mučala od glada, jer je minulo i po 12 sati, a da nije dobila svoje krme. Jedan je gospodin baš silno trebao radnike u žumi. Vidići, kako bježe u crkvu, audio je ljudima i veđu plaću: ali ni za koji novac nije ih mogao dobiti. Tako je narod bio oduševljen za svetu stvar! Zadnjega dana, dne 30 svibnja, došle tri procesije, jedna iz Kučelja, druga iz Podštene, treća ča iz Fere u Kranjskoj. Osim toga je bila sila naroda iz svih okolnih župa. Nu eto žalosti! Kiša, koja je padala skoro cijeli taj tjedan, i u jutru je ovoga svečanoga dana počela nemilosrdo sitno bijevati. Ipak se kuće svojedno rese i kite zastavama, svijećama, vijencima, svijećama. — Procesija mora biti! — I veđ je hoša, da počne svečana sv. misa. Kiša još neprestano sipi. Crkva puna ponata, a izvana svud neškolo pod kloburom stoje oni, koji ne mogu u crkvu. Nu zar da kiša pomuti svu radost ovoga svečanoga dana? — U takovoј brizi eto misionara, o. Gattina, k župniku, pa će mu pan svetoga pouzdanja: „Gospodine, neprijetljiv, koji je smetao slavlje Presv. Srca u Ravnogorji, u Vrboskom, a donekle i u Lokevima — eto ga i ovdje. Presv. Sreća mora ga pobijediti! Učinimo zavjet, da ćemo reći svaki po jednu sv. misu za duše u čistilištu, a na proslavu Presv. Sreća!“ Pogledaše se, razumjeće se. Zavjet bje učinjen. Župnik pristupi k oltaru. Al' oto, oko evangjelja postajalo nekako svjetlje u crkvi. Malo kašnije počeli se oblaći kidati. Poslije sv. mise oni iz crkve, a sunce Božje u najljepšem sjaju. Hvala Isusova! Procesija nedogledna kreće, zastave se viju, pjesme ore, glazba udri sviraj, zvona i mužari razglasuju čitavome kraju rijetko slavlje Srca Isuseva. Pa evo ih na glavnom trgu. Tu će biti svečana posveta. Pred gospoštijskim gradom bio podignut oltar i propovijedaonica. Tu se popne o. Gattin i progovori zanosno slovo o ljubavi Sreća Isusova spram nas grješnika. Narod iz 8—10 župa, vjeruj, do 8.000 duša, ganuto služko. Tada stepi na propo-

vijedaonici vč. g. Mate Cvetko, kao dekan osoga ko-tara i župnik, te izgovori riječ po riječ posvetu Sreću Isu-

Oltar Sreću Isusova u Odrri.

novu, a svav narod, na glas, za njim. Bilo to na neki način posveta sviju prisutnih iz sviju župa. Sada će se pako po-

moliti na propovijedaonici g. Cividini, te kao načelnik u ime općine izreče na glas istu posvetu Presv. Srcu, a opet sav narod za njime. Utisak bio vanredan, uspjeh od Boga blagoslovljen. Procesija opti se opet prema župnoj crkvi, gdje ushićeni zapjevače: „Tebe Boga hvalimo!“ Jedva svršće, a eto nebo opti potamni, kika se spusti kao ono prije mize. Bilo je kao kod svečane predstave: na početku digne se zastor, sva dvorana krasno rasvijetljena. Kada je predstava svršena, zastor opet pane, a u dvorani opet zavrsada prijatnja tmurna polutama. Uspomena na taj znameniti dan ostati će neizbrisiva. Brogjani osjećaju, da su narod Sreću Isusova, njemu dvostruko posvećeni: po duhovnom i svjetovnom poglavarstvu. (Po „Vrhbosni“, 1896, str. 271. i po izvornim vijestima.)

2. Lokve (Hrv.). I tu je bila slična posveta dne 24. svibnja 1896. Župnik je s propovijedaonice izgovarao posvetu, a narod za njime. Iza toga je načelnik ispred oltara opetovo posvetu u ime općine. (Sr. „Vrhbosna“, 1896, str. 271.)

3. Gdje su se još općine kao takove posvetile Sreću Isusovu? — To mi za sada ne znamo. Imja za cijelo još drugih, a bit će ih, ako Bog da, sve to više! Osobito na blagdan Sreću Isusova ili na koncu sv. poslanstva veoma je zgodna za to prilika. Mogla bi se pak posveta općine još svećanije udesiti. Mogao bi se donekle poprimiti način, kako se je poglavarstvo grada Marsilije zavjetovalo Sreću Isusovu.

U Marsiliji, u Francuskoj, g. 1720. buknula strašna kuga. Znalo je umrijeti na dan i po jedan hiljada ljudi. G. 1722. ista se je kuga po drugi put pojavila. Tada se, potaknuto biskupom, gradsko poglavarstvo zavjetova, da će svake godine na Sreću Isusovo u ime grada podi u hram od Pohoda Bl. Gospe, tamo se pričestititi i prikazati voštancu svijetu od četiri funte, gradskim grbom ureženu. Osim toga gradske su starještine obećale, da će učestrovati kod ophoda, što će ga biskup za taj dan za uvijek uvesti. Ovaj zavjet učini načelnik grada pred velikim oltarom stolne crkve, baš na Tijelovo prije ophoda. Biskup je držao svetotajstvo u rukama, čitavo poglavarstvo pred njim klečalo, načelnik u ime sviju glasno izgovarao zavjet, a narod je usklicima svojim ovaj zavjet

odobrio i potvrdio. I Sreća Isusova smilova se nevoljnome gradu, te ga oslobođi kuge. (Sr. Glasnik 1892. str. 205.)

I kad nas vlada na žalost kuga, pogubnija kuga nego li ona u Marsilji. Ona ne hara tjelesima, nego samim dušama. Ova kuga, fe su psevke i prokljanja, a u raznim krajevima još uz to vjersko nehajstvo, pijanstvo, javne nečudoregje ili drugi nevaljali običaji. A tko će naš narod oslobođiti ovih kuga, ako ne Presv. Sreća Isusova?

Neka se dakle u to ime općine posveti!

A da to bude što svećanije, što ljepše: ne bi li dobro bilo, kada bi se posveta službeno zaključila u potpunoj sjednici poglavarnstva? Ne bi li shodno bilo, kada bi se taj zaključak, kao i sama posveta, službeno napisala, potpisala i zaprečatila, kao druge službene povelje? Ne bi li krasno bilo kada bi čitavo pozlavarnstvo pred oltarom klečalo uz načelnika, dok on u ime sviju izgovara posvetu? Ne bi li poglavarnstvo uz to svećano moglo izjaviti, a ovu izjavu i po selu dati oglasiti i razbubujati, da se općina za uvijek odriće psevanja i prokljanja, te kao ove, tako i druge javne sablazni stroga pod globom zabranjuje?

Ovakvo bi posveta za cijelo Presvetotomu Sreću bila vrlo ugodna, plodovi bili bi joj trajni, općina bi u istinu postala prava „općina Sreća Isusova“!

Koja će nam općina prva dati ovaj krasni primjer? Koje će se općine ove godine ovako posvetiti Sreću Isusovu na njegov blagdan? — Daj Bože, mnoge te mnoge! A molimo ih, neka te onda ne zaborave javiti Glasniku, ne bi li to bilo izgledom i pobudom i drugim općinama širom hrvatske domovine!

Sv. Juraj u hrvatskom svetištu Sreća Isusova.

(Uz našu sliku.)

novom hrvatskom svetištu Sreća Isusova u Zagrebu do sada je bilo samo nekoliko privremenih oltara. Prvi oltar, koji je stalno samješten (dne 12. siječnja), jest oltar sv. Jurja.

Evo na slici mladoga junaka Sveca, gdje iza pobijedonosne borbe s ljestvom sždajom stavlja mač u korice. Ažduja na smrt ranjena, izdrući isplazila jezik, repom

vije i strašnim se nektima u zadnjoj trzavici nemoćno hvata oko Svečeve noge. Iz lijeje joj viri slomljeno kopljje, a krv svom silom navalila iz vrata. Svetomu se vitezu lica rumene od radosti i pososa radi njegove pobjede, kojom je čitavi kraj oslobođio od ove prošdrivje nemani.

— Nu koja te sreća, sveti viteže, nanijela u hrvatsko svetište Sreća Isusova? — A Svetac kô da nam odgovara:

— Ja se, braće moji, borim i sada sa zmajevima, kamo god me pozovu. Čuo sam i za pobožni hrvatski narod, i kako se vijuga oko njega strašni zmaj psovke, koji je već mnoge progutao. I pozvaše me moja dva velika štikenika, a napustira hrvatskoga naroda: Juraj Haulik i Juraj Posilović. Pa evo me, dogjoh, da narod hrvatski oslobođim od ovoga zmaja! Ne ne da ja sam. Čuo sam, da je hrvatski narod viteški narod. Na noge se dakle, braće! Svi se listom dignite, da sa mnom utamaniate sve zmajevе i zmajeviće psovke i kletve! Dok ovi pakleni zmajevi po zemlji haraju: hrvatski narod ne će i ne može biti narod Sreća Isusova! — — —

Ima na oltaru i lijepih rezbarija. Sve nam u raznim prizorima predložuju istu ratobornu misao: Treba se neustrašivo boriti proti paklenomu zmaju, ako hoćemo usići u kraljevstvo nebesko. Preko borbe do pobjede, od pobjede do krune! A štit najjači u toj borbi jest: Presveto Sreća Isusovo. „U oseću deč znaku pobjediti!“

Na koncu, kada se baš hoću da oprostim s novim oltarom sv. Jurja, a ono kô da nešto iz oltara progovara:

— Evo, moj je oltar zadnji u crkvi namješten, a ipak je prvi izragjen. Gdje je pakost ostalih osam oltara? gdje je, braće moja? Zar du ja sam strašnu stražiti oko Sreća Isusova? Gdje je oltar sv. Josipa, gdje je oltar sv. Ignacija, sv. Franje Ksaverskoga, sv. Alojzija itd.? Hrvati: Josipi, Vatroslavi, Franji, Vjekoslavi — Hrvatice: Marije, Ane itd. itd. — zar dste me ostaviti sama u ovoj prostranoj crkvi Sreća Isusova? Ne cete! Mene moji Hrvati ostaviti ne će! Ja s mačem, vi s kesom — priredimo i drugim miljenicima Božjim dostojno mjesto u hrvatskom svetištu Sreća Isusova!*

(K. G.)

* Milodari za hrvatsko svetište Sreća Isusova u Zagrebu, bili veliki bili mali, s najvećom se zakvalnošću primaju. Mogu se postati na »Uredništvo Glasnika, Travnik, Bosna« ili ispravno na adresu: »Velebit, 6. Ferdinand Braxi D. I. Zagreb, Palmotićeva ulica 38.«

Oltar sv. Jurja u hrvatskom svetištu Sreća Isusova
u Zagrebu.

Zahvalnice.

■ Zahvalnice, u kojima se dečićek ne potpiše potpunim imenom i adresom, ne mogu se nikako učiniti. Urednik.

Božansko Srce najboljega nam Prijatelja :

Ozdravljaju na molbe rogjaka.

R. Srce Isusovo, daž ozdravi nam dragoga sinat

Zaridost (Bošna). Moj sin, gimnazijalac, teško obolio. Lijenici ga već ubravili maglu umrle. Ja se pak, bašna majka, obraših Srebu Isuoru, a ono mi povratilo sina zdrava i vesela.

Kraljevac (Bir.). Moj jedanest-godišnjak sin nate si peča na glogov trn. Rana se upali, a krv se otreva. Tri liječnika osudila, da ne će osati sv. U velikoj žalosti utekoh se vrudom molitvom Srebu Isusova i Majci Božjoj od Butarja, utinut devetinu i primih sv. sakramenta. Istina, trajeplo je dijete grozne bolesti, pa u to još i operaciju, ali, hvala Presv. Srebi na dva mjeseca ipak ozdravi.

Zagreb. Moje dijete cijelo je godine bilo bolesno. Samo se nekud usadio, jesti ništa, osobito sada u prošlom mjesecu. Gotovo da ga izgubimo. U toj žalosti utrošeno se Presv. Srcu devetinicom. Prije nego devetinu svršisemo, dijete ozdravi.

Ropeč kod Ljubelja (Bir.). Ovih dana došao je jedan moj stupljanik iz Kapela i priprio mi ovo: Čaj, gospodine, kako je Srebo Isusovo ozdravio našeg sinčića Čirila. Bio o got otvorjenj jedan okvir iz krasovinje. Tako je bio težak, da ga ozdraviti čovjek ne bi sam mogao dati. Nezadru hijela, te se on sruši mojemu dijetetu upravo na glavu Svi, koji su ga vidjeli, govorili su: »Mrtav je, mrtav je!« Glava mu je vilenota, otkriva rase je modro-crna, a krv samo po malo curi. Progledao ga, ali o disanjima niti govor, a ni sreća ne može se zamjetiti da kuca. Postao sam po lijeku, ali on, kada čuje, da je i kako je, odgorio, slagnavki ramenima: »Cemo da isem, tada je dijete mrtvo!« Šta da ja? Spjeli se Gimnazika Srebo Isusova. Tamo se točas i istinito priopovijeda slijes događaj, kako je Srebo Isusovo pomogao, gdje je ljudska posnet bilje bezuspješna. Nijesam dokle ništa jadikovao, već se bacim pred sliku Srebo Isusova i pouzdano ga umilim, neka mi spase smrću. U to proprije i majka dijeteta. Lomila se od ždovnosti, šupala kosu i govorila dijetetu sve što je znala milo i lijepo. Tako je već prošlo kakovit 10 časova, ne na dijetetu ni najmanjeg znaka, da live. Ali giot još se ja pred slikom Srebo Isusova molim i navjetujem, kad al' na jednom dijete uzdrahu i izgovori: »Mama! mama!« I po malo se oporavi, a sada je zdravo i veselo. Hvala i dika Božanskomu Srebo Isusovu! (Zapisk.)

Skrbi nam se za dobro mjesto i zaslužbu.

— Dva brata u Americi. Ksenija, bili smo, ja i moj brat, sposleni u fajencome rukodokoru. Zaradi opasnosti odlučim traziti dragu radnju. Nijesmo sluhili, kakovo nam je prijeti u ovo simsko doba. Biće tako, nijesmo mogli dobiti radnju. Potrošimo gotovo sav pristignji novac. Napokon dođemo u jedno mjesto, gdje smo dobiti radnju, ali veoma slabu. Strahna zima, da se uči raditi ne može. Lubajući ja tako po mjestu, dogjem prei okviru. Gledam, je li katolička, i u istini

jest. Žalosna srca oiputim se unutra. Teška me je briga monia, što će biti od nas u ovoj dalekoj tujini i strahovoj zimi. Dogjem na crkveni prag, i odmah mi zapo oko o kip Presv. Srca Isusova. Skrušena srca pomotim se pred njim. Kad izagnem iz crkve, kao da bi mi se teški kamen odvalio od srca. Ali, braćo, ovo čudovitstvo! Nakon tri dana dogje gospodar raduje, i između nas stotine izabere mene, a drugi dan i brata mojega, te nas pošalje na drugu radnju i vremena dobru plaću. Dakle, braćo, kadik komu od vas do nevolje dogje, ulesita se Božanskomu Sreću Spasiteljevu; ondje ćete dobiti stalnu pomoć u svakoj potrebi duše i tijela!

— Izjavljena iz pogibeljnoga položaja. Zajrvi. Shatkla sam u tukerov kuci, koju im je bila pogibeljna za spas duše. Utetem se Božanstvomu Sreću Isusovom darstvom, da me oslobodi ove službe i da si nadjem boljn, gdje mogu mirnim srcem služiti. I što sam molila, sve sam dobila, kako se niješam niti nadala.

— Dobili željeno mjesto.

1. Bosna. Želio sam jedno lijepo i dobro mjesto s lijepom planinom. Ali je bilo mnogo boljih natjecatelja za isto mjesto. Nu ja ne zdravlj, već se devetnaestom utekom Sreću Isusovu, i dobili željeno mjesto.

2. Hrvatska. Bijah bez službe tri mjeseca. Obedam devetnicu Sreću Isusovu, i evo u kratko vrijeme dobih jako dobru službu.

3. Slavonija. Čekao sam po svršenim naukama na mjesto, pa sam za to dasevno medju litanje o Presv. Sreću Isusovu. I gled po mjestu Botaničkoga Šora bilo mi je sažađeno mjesto, koje sam moran već prije mjesec dana nastupiti, a ja niješam znao za to, jer nijesam primio na me upravljenoga lica, koji mi je to obznamio. Pa ipak poslije mjeseca dana još niješa drugome ono mjesto podijeliti!

— Dobili željeno premještanju.

1. Slavonija. Radi naobrazbe svoje djece želio sam premještanju u koji grad. I gled smilovalo nam se Presv. Sreć, a to onda, kada o tom niješam ni slušao.

2. Hrvatska. Ja sam molio cijelu godinu premještanju, te niješam mogao nikako dobiti ono mjesto, koje sam molio. Svaki mi je kazao: »Uzalud ti *sav* trud i trošak, što ga čini za umotljeno mjesto!« Ali sam ga ipak dobio, i to po mjestu Presv. Sreće. Ja sam mi se zavjetovao, da cu izmoliti jednu devetnicu i da cu na njegor blagdan primiti sv. sakramente. Izvršim varžaj i čekam, no o premještanju opet ni govorim. I već sam izgubio vraka nadu, kad al' na jednom badem premještanju, i to upravo u ono mjesto, koje sam želio. (Užitaj.)

— Po želji stavljjen u mir. Bosna. Želio sam stupiti u mikrovinu i povratiti se kući u Slavoniju. Prijatejji su mi govorili, da ne će sretno proći kod liječničke nadpreglede. I hvala Bogu! doista mi zdravlj je još dobro stan. Ipak, ne slušajući nikoga, već učinjući se s pomoć Sreću Isusovu, napilem molbenicu, dadešu se pregledati od liječnika, i budem po želji u mir stavljén.

Blagosiliva gospodarstvo i trgovina.

— Gospodarstvo na rubu propasti. Hrvatska. Moje gospodarstvo došlo na rub propasti. S loga snagje moju obitelj velika bijeda

i nevolja. Pomodi ni otkuda, a niti utjehe, jer su nas i prijašnji prijatelji svi ostavili. Jetina mi je nadsa ostala u dobrotu i pomoći Srca Isusova. Pouzdano obratili se devetnicom k njemu, i ne prevarili se. Prezveto nas je Srce izjavilo bijede i nevoje. Iz zahvalnosti preuzimljom povjereništvo za Glasnik, da u ovom kraju po mogućnosti razitim potomstvu k Presv. Srcu najvjernijega nam Prijatelja.

— **Zareznici u vinogradu.** Dalmacija. Posjedujem jedan oveč vinograd. Još otrog deset godina pojavili se u njemu nekakovi kukci. Budući u velikoj manjini, za više godina usilitili mi cijeli plod. U također nevolji obraćao sam se na stručnjake i načinjake, pa sam točno vršio svihovne naputke. Litočio sam u to golemi trud i znatan trošak. Ali mi je korist od toga bila mala, a nekih godina hšć nikakva. Zadnje dvije godine pojavili se ovi kukci u manjoj mjeri, ali ove godine u tolikoj, te je bilo predviđati, da će mi opet uništiti cijeli plod. Citači miši Glasnik, pa video nekrojeno milosti, koje Presv. Sreci je neskrivljivo svoje blagajnico podjelje Slovenskim svojim, odlučio, da će se i ja njemu utesiti, i obetati moliti devetnicu kledoči u kući, pred ikonom Presv. Srcu, i na svjetsku devetnicu isporučiti se i pridestiti i plasati jednu sv. misu. Nu znao sam, da se ne smije Boga kuhati. Dok sam ja dakle molio devetnicu, slao sam radnike kći i prije u vinograd, da kukce kupaju i ubijuju. I gje žuda! Tredi dan lza kako sam pedeo devetnicu, radnici se povrađaju kući, javljajući mi: »Gospodaru, nomu živine, nemamo šta ubijati! Kad je sam to razumio, napunile mi se odi sura od radoći, te uslikanub: »Slava Presv. Srcu Isusovu, kad ni mene gjeđuška ne xapušta, neg, milošću svojom obasiplje!« I doista, u mom vinogradu ove godine (1903.) ne bijade nikakove štete. Tvrdio sam uvjeren, da to zahvaljujem blagoslovu Presv. Srcu, kojemužbad i svaka dasi i slava. Živjelo Presv. Srcu Isusovo!

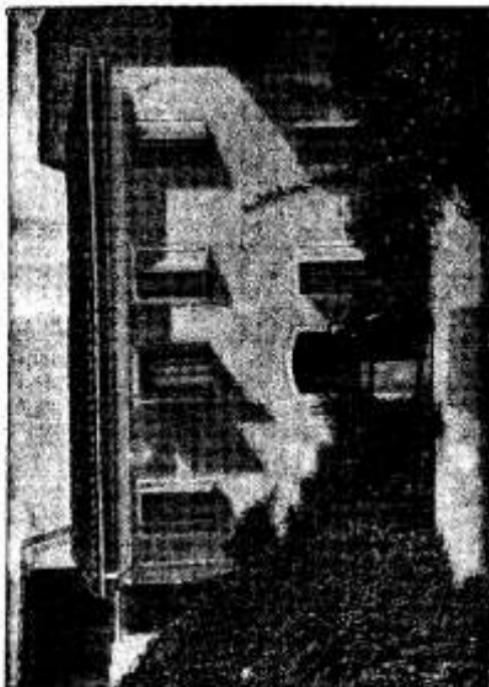
— **Pomoći u trgovackom poduzeću.** Hrvatska. Nasad dvije godine bijasmo u velikoj brzi, da smo izgubili četiri do pet hiljada kruna u jednom trgovackom poduzeću. Cijena robi spala, a skupo se kupilo. Mnoge noći od kraja budnog sproveđovamo. Nakon uistinsko se devetnicom Božanskom Srcu Isusovu, da nam kupac nazje. I doista dogje kupac, preuze roba i pišti. Mi tri je dana duće zahvaljujemo Božanstvu Srcu Isusovu.

Krijepi u napastima.

— **Slaba vjera.** Slovensija. Jeden moj zaplijanin — pripovijeda jedan stupnik — bio je do sada čovjek slabe vjere. U jednoj svojoj potrebi, u kojoj se je tri godine nalazio, a nigdje nađao pomoci, obrati se napskou po naputku svoje žene devetnicom na Presv. Srcu Isusovo. I gje ovo ga prelijubazno Srce na očevidan način ulilalo. Sada os opet zivo vjeruje sve, što uđi sv. Majka Crkva, i stvorio i ponizno zahvaljuje Presvetomu Srcu Isusovu.

— **U zdvojnosi.** Slovensija. Bila sam u jako teškoj duševnom nemiru. Zdravstva sam već u milosti Božjej i mislila, da sam za uviđek izgubljena. Utakoh se Presv. Srcu dragoga Spasitelja, ja evo se pouzdanje opet vratio u moju teško razloženom dušu.

— »Sve mogu u svom, koji me kriješ!« Slosovija. Od zadnjeg vremena podete me s'ce misli napastovati. Tako me učravale, da nijesam mogao ni zvaničnih poslova svojih mimo obavljati. Vidiš, da svojom vlastitom snagom odoljeti ne mogu, obratih se na Presv. Srce Isusovo. Srečali dovelici, ojetili, da mi je bolje, Milost Presv. Srca vidno me je kriješlo i davao pobedu u napastima.

Kada gđe se rodio Pijo X.

— »Stani, Srce je Isusovo sa mnom!« Istra. Svaki put, kada mi je došla na pamet koja nevaljala misao, kazao bih sam u sebi: »Stani, Srce je Isusovo sa mnom!« — a svaki put, na moje veselje, napast je prestala.

Sveto takmenje.

Godine 1902. u jednom se mjestu nadbiskupije zadarske otvorile sv. misije. Narod je dolazio, ali je ipak pokazivao nekakav nehaj za sveta na-
stojanja rovnih misionara. Kô da je bura, koja je
zadnjih dana prije misije bješnjela, u srcima njihovim utru-
nula vratu svetoga odnjevljenja. I „zlatna krunica“, koju drugdje tako zanosno pjevaju, ovim dobrim ljudima
regbi zapela u grlu.

Jednoga dana prozbori im jedan o. misionar ovako:
Brâco moja, odgonenite mi ova zagonetku. Važa dječa,
štoto berave u dalekoj Americi, samo ako saznađu, da
se kod vas štogod radi za crkvu, a napose za proslavu
Sreća Isusova, namah se živo zasesu za svecu stvar. Culi su,
da vađej crkvi treba kip Sreća Isusova i kip Sreća Marijina.
Namah oni među sobom sakupili pet tisuća kruna. Piši
jednomu, a on pošalje pet dolara (oko 25 K.); piši drugomu,
a on pošalje 24 lire sterline (preko 600 K.). A vi??
— Govori vam čovjek o Sreću Isusova, niti se traže od vas
lire sterline, niti dolari, ama niti cigla kruna, već same da
se bez ikakova troška upišete u Apostolstvo molitve: a vi
za to hajete i ne hajete. Svagdje, gdje smo dosada bili,
bilo je pravo natjecanje, tko će si prvi nakititi prsa škapularom
Sreća Isusova: a u vas kao da nitko za to ne mari.
Kod vas kô da govorimo u tutanji.

Više nije trebalo misionaru govoriti, te se čitavo selo
kao oda sma prenulo. Slijedećih dana bila je tolika navala
enih, koji su se htjeli upisati u Apostolstvo molitve i pri-
miti škapular Sreća Isusova, da ne samo župnik, nego i
učitelj i učiteljica, koji su mu pomagali, nijesu znali kud
kamo od silnoga posla. Majke htjele da upisu če i djece,
što se nalaze u Americi. Što li može dobar primjer — i to
dobar primjer braće Hrvata u tugoj, dalekoj, preko-
oceanskoj zemlji!

Od enog se dana i zlatna krunica stala razlijegati
ne samo u crkvi, nego i po ulicama. Zadnjih dana bura
opet duvala, ali ovaj put kô da potpiruje vratu svetog odu-
ševljenja do silnega požara. Vršak pak svetomu žaru za
Sreću Isusovo bi velelijepa procesija na zadnji dan misije.
Ovom se zgodom blagoslovio more i polja slikom Presv.
Sreća: stvar nova i nečuvana! A sada, ispoj plavetnoga

neba, između mora i visokih gora, o. misionar, nemajući propovijedaonice, pope se na jednu stolicu, i zadnjom obodri narod na vjernost Sreću Isusovu. I svi one padoše i ponovile krsne zavjete. Kada se je sutradan parobrod s misionarima lagano odmjećao s obale, sav je narod stajao na obali, te gromko pjevalo zlatnu krunicu, dok nije nestalo parobroda iz vidika.

— ~~OBZOR~~ —

Svaštice.

— **Odra (Iiev.).** Oltar Srca Isusova. (Uz našu sliku.) Na sam blagdan Srca Isusova, dne 19. lipnja 1903., bila je kod nas lijeva i ganutljiva svrđanost. Blagoslovio se novi oltar Srca Isusova. Stajao je 1.200 kruna, što je sve podmireno dobrovoljnim prinosima. Na blagoslov doveli gg. župnik i župni svadčki i svetoklarski u procesiji svoje zupljane, te se zavjetovali, da će svake godine doći u procesiji na poklon Božanskome Srcu. Imadem u tisuću do 80 pretpisnika na Glasnik, pa me mnogi pitali, zašto ja ne dam sliku nalega oltara u Glasnik? Evo im to sada čimam po volji — a bilo i to na čas Božanskomu Srcu Isusovu! (Zepnik.)

— **Ruča,** gdje se rodio Pijo X. (Uz našu sliku.) Sv. Oče rodio se dne 2. lipnja 1835. u neznanim mjestu Riese. Očinski dom malešan je i već pripravljen sejčki stan, uz koji se nalazi malo vrt i dvije crkvice. Ovdje je Pijo X. prošitio prvu 15 godina svoje mladosti, pa se i kasnije, još i kao biskup i patrijar, često i često puno amazvadio, da pobudi staricu s majku.

— **Prvi mušenici XX. vijeka.** Dne 15. travnja 1901. ubio Indijanci u Brazilu misionare, člane sestre i kršćane, svega oko 900 ljudi. Dok su kršćani bili sakupljeni u crkvi, da slučaju sv. misu, upravo za podizanje, kada su za koljenima klangali Božanskemu Spasitelju u sv. hodoći: Izmenada s vrata i prozora silni oganj je pušča na njih prosuđe pogani Indijanci. Svi u crvi ogrezoše. Onda potrebe Indijance u ostale zgrade i užeće sve kršćane, ditarice obitelji, mazare, žene i djecu. Misionari bili su talijanski kapucini, koji su pomoću č. sestara osnovali školu za obrazovanje i odgoju indijanske djeca.

— **Na Rijeci** blagoslovio je dne 11. veljače presvjetli gosp. biskup dr. Maurović uz neponadeno odlikovanje puka i uz prizutnost svih elasti temeljni kamen novoj crkvi kapucinskoj, koja će biti posvećena Majci Božjoj Lurdskoj. Kako je potrebita ova nova crkva, vidi se odantle, što Rijeka ima po prilici isti broj preduzetnika kao i Ljubljana, a crkava pobovici manja. S toga taj krasni pothvat najopije preporučamo mlađadim svih Slovratelja neoskrvnuto zateče Bl. Djevica Marije.

— **Varaždinsko gradsко poglavarestvo** izdalo je dne 15. prosinca 1903. znamenitu odredbu. Ono sjedla oštine majstore na jedan često put zanemarenu dužnost, koju im malaže obični zakon (§ 62. sl. b). U sve rednije i blagdane moraju segrtima dati dokolice i brinuti se, da oni doista prisustvuju službi Božjoj. Postodavci, koji

protivno rade, imadu se kazniti globom od 40 do 400 kruna (§ 157. st. a). Takova odredba gradskog poglavarstva upravo godi kršćanskemu svetu! (Sr. »Kat. List« 1904. str. 24.)

— Pišu neke liberalne novine, da je papa Leon XIII. ostavio Piju X. silno blago, više milijuna, sakrivene u svojoj sobi, koji da se već i uručeni sv. Oca papi. To je zgodna laž i izmišljedina. Istina je, da je Leon XIII. sve, kako i treba, ostavio svojemu naslijedniku na Petruvoj Stolici. Ali to ni iz dječaka nije dovoljno, da pokrije ogromne troškove, koje mu nameće uprava katoličke Crkve po vlasnom smislu. Njemu je dakle i matalje potrebna izdušna pomoć vježnika.

— Nova povlastica za oproste. Odredbom od 28. kolovoza 1903. dopustio je Piju X., da od sada mogu kardinali podjeljivati 300 dana oproste, nadbiskupi 100, biskupi 50.

— Sreća Isusovu o tamolet. *Bog U bećkoj semajnskoj tamnici,* pobedom dravlja sv. Vinka, svake se godine drže trodnevne sv. misije. Tako i ove godine. Uspjeh je bio vrlo povoljan. Od 400 utamničenih obojega spota, koji su većinom u vrlu mladenskoj dobi, velika se većina ispojedila, gdjeako prvi put u životu. Sedam je ispojednika tri dana imalo puno ruke posta. Zadnji dan, dne 2. veljače, sam generalni vikar, posvećeni biskup dr. Schneider, blagoslovio novi kip Sreća Isusova, koji će od sada stajati u kapelici tamnice. Biskup sam shazio da tim sv. misu, a poslije evanđelja progovorio gospodnjive riječi o Presv. Sreću Isusovu, predajući nelamjernu ljubav i milosrđe Božje prema grješnicima, ma kako duboko oni pali. Uz vjegnu milost neka počne novi krčanski život Zahvalno sljubstvo doviknuto mu na koncu: »Bog platio!« I svećenici primile su one stotine utamničenih iz ruka istog biskupa. Bili su pri tom opravno pobožni i gospodnji, čemu je mnogo doprinjelo, što je misaunar, o. Abel, na glos pred njima govorio pridjevne molitve. (Sr. »Vaterland« 1904. br. 34.) — Ne bi li se što slično moglo urediti i u našim tamnicama? Imu u kažnjavniku često puta kud i kamo više dobre volje, nego što se obično misli! Sreća Isusova i za njih kuca u nedobitnoj ljubavi! Blago si ga nama, ako na sudnji dan zavržedimo čuti iz ustiju Spasiteljevih: »Bio sam u tovanići, i mi ste me poholili.«

— Glazba Sr. a Isusova. U Brodu na Kupi g. 1896. sjajila se sva mnoštvo pobeđnoga puka. Župa i čitava općina posvetit će se svetom Presv. Sreću. Pogreša u obližnje kapele Baragore glazbu, da uveliča vanjski arij. Poslije podne zašte neki, da svirati i u gostionica sviraju. Ali će im ovi odlučiti: »Mi smo došli, da svojom glazbom počastimo Sreću Isusovo, a ne da sviramo po gostionama!«

— Najsjevernija crkva Sreća Isusova nalazi se u Rajkjaviku, glavnem gradu otoka Islanda. Sagradjena je od drva, a posvećena g. 1901.

— Veličanstven hram Sreća Isusova sagradit će se u Belgiji, u Koetelbergu kod Brusela. Stajat će oko 20 milijuna kruna. Sam je belgijski kralj kao prvi prinos obećao 100.000 kruna.

— Koliko ima katolika po svijetu? — To nije lako točno kazati. Učeni Isusovac o. Krose računa, da ima dandanas 264.506.000 katolika. To je pa prilici peti dio svih ljudi na svijetu.

— U Štici obratilo se u zadnje doba do 15.000 raskolnika na katoličku vjeru.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isuseva.

Ustrajte, braće zbornici!

Bogu hvala! uspjelo je lani nekolicini hrvatskih sokolova osnovati katoličko akademsko društvo, koja se usred carskoga Beča ponosi imenom: „Croatia“ („Hrvatska“). Jedan od prvih, najrevnijih mu članova, mladi, vatreni Hrvat, upravo nedavno list gimnazijalne kongregacije Marijinoj, kojoj je nekoć bio nadatovnikom. List je pouzdlij kao za mnoge mladiće, tako i za njihove roditelje. Mi iz njega vadimo ove krasane retke:

Ugodno se sjećam, kako mi je dobra majka kao nevinomu djetetu sklapala ruke i učila me nebeske riječi: „Zdravo Marijo!“ Iz nježne skrbi roditeljske dogjoh na brigu učiteljima, koji su ju jednakom revnošću nastavili. Osnovala se kongregacija Marijina, i ja sam stupio u nju. Lijepa su ono vremesa bila u krugu dobrih dragova, koji su se natjecali u krjepeći, daleko od svakoga zla.

Vrijeme prolazilo, prestadoše gimnazijalne nauke, a zamijenile ih tako zvane „više, slobodne“ nauke na sveučilištu. Živo se još sjećam prvih utizaka, kad sam došao u Beč. Naokolo šumi velegrad; sjajna rasvjeta: mislio bi, kako je ovdje sve lijepo i sjajno. Ali sve je nekako tegje, nema ipak one privlačivosti kao kod svojih doma. A tek poslije, kad sam malo dublje zavirio u svoje nauke i u sveučilišni život, imao sam šta i vidjeti; ali ne lijepo i sjajno, nego tužno i jadno.

Na sveučilištu vlada potpuna sloboda. Koliko jadnih mlađića zavednih tu zamamnu slobodu na zlo upotrebljava! Ne možete si predstaviti, kolika je tu raspuštenost, grijeh u svim mogućim stupnjevima i vrstama. A učitelji? — Mnogi od njih, mjesto da brane oda zla, još sami potiču na zlo.

U takove okolnosti dolazi mlađić nepokvaren, čist. Iz početka će još gledati, da učenva lijepe običaje, što ih je od kuće ponio. Domala će osjetiti žalac pogrde od svojih načovića-drugova, postat će „klerikalac“, „bogomoljac“, „fratar“ i drugo kojetja. Dapače će se naći livili satona, koji će gledati, da ga upravo u grijeh uvedu. A on? — Ako nije nameren na borbu, zdrobit će i podleći napasti; a cijeli trud oko njegova odgoja, dobri savjeti očevi, suze majčina — sve uzalud! — Žalešno, ali istinito!

Pitati ćete: „Pa zar nema tomu pomoći; zar mora svaki propnati?“ — Ima pomoći, a to je — zbor Marijin! I mi ćemo ovdje akademiju kongregaciju, oko čije zastave su se okupila sva vjerna djece Marijina, do 180. „Malo nas je, ali smo ljudi!“

Ne bi nra bilo malo, da svi nekadašnji zbornici stupu u naš zbor. Ali tomu na žalost nije tako. Stidjeti se moram kad se sjetim riječi, koje mi je upravitelj primajući me u akademiju kongregaciju, rekao: „Ja ne znam, što je s vama Hrvatima. Kako sam bio, imam u Hrvatskoj već mnogo kongregacija, i narod je pobožan. Ipak ste Vi prvi i jedini Hrvat, koji je stupio u našu kongregaciju, premda ovdje na sveučilištu ima oko četiri stotine Hrvata.“

Četiri stotine — i jedan: koliki je to raamjer! A što je toliko druge odvratilo od zabora našeg? — Ljudski obzir! Čudit će se, ali je istina. Nije to tako lako i lijepo biti ovdje zbornikom, kao kod Vas na gimnaziji. Vi ste tamo izbor-četa, na koju svatko pokazuje i veli: „Gle, ovo su najbolji gjac!“ A mi smo ovdje prognačici, izvrženi svemu smijehu i ruglu: mi smo ljudi „sredovječni i zatudem“, koji nijesu za „znanost“, i da se ne služim prostim izrazima, kojima nas časte naši drugovi, mi smo „ruglo i sramota dvadesetog vijeka“. A tko više na nas najviše? — Nekadašnji zbornici, koji su bili ponos svojih gimnazija i učitelja!

Vidite, mila braćo, kako je teško ovdje biti zbornikom, no kolika mora biti i kasnoga onomu, koji se kroz sve bare i oluje sveučilišnoga života junački održi, a da ne

pane u gudne kaljuže strasti i bezboštva. — Jadno li mora biti stanje takova mladića bez nade, bez idealâ! Poremetio svoje zdravije, svoju budućnost pomutio, a mnogi i mnogi izgubili su svoju dušu na vječnost!

Mila braće sbornici, obećajte Majci svojoj nebeskoj, da ne ćete nikada zliz putem krenuti, da ćete joj ostati vjerni uvijek u svim horbama, govoreći s pjesnikom:

„Gle, ruwen-krcem pićem na moj šest: •

„Teoj sbornik jesam, vječkom hoću bit!“

Vježbajte se zarana u dobur, u borbî s napastima, i pobijedit ćete! Ne dajte se zavarati od lažnih drugova, koji Vam nude sladak otrov, nego odbijte odlučno svaku navalu! Bog, roditelji i domovina traže to od Vas!

Ovaj ozbiljni list otkriva nam teško stanje katoličkih sveučilištaraca u Bečeju. — U Zagrebu je ipak mnogo bolje. Tu ima uz malo iznimaka vrlo vrijednih profesora; a i gaci nijesu toliko zaraženi kugom današnjeg bezvjernstva. No budući da se ova kuga i kod nas sve više širi, evo nam u dobar čas novo osnovana: „Marijina kongregacija akademiske omladine“ u Zagrebu.

Evo junakâ!

Ritao je lani Glasnik (ste. 98.): „Odje ste, junaci?“ Danas on može pokazati na mladi akademiski zbor u Zagrebu, veleći: „Evo junakâ!“ — Već na prvi glos, da se namjerava osnovati akademiska kongregacija na zagrebačkom sveučilištu Franje Josipa I., odazvao se lijeplji broj mlađih kršćanskih pregaljaca.

Dne 2. veljače, na Svićećnicu o. g. u šest i po sati na večer otvarila se ta kongregacija u dvorani isusovačke rezidencije šđenom, no zamjernom svećanosti. Sam ju preuzeveni g. nadbiskup Posilović i mnogo odličnih gostiju počastili svojom naznačnosti. Vlđ. o. Ersin, kao upravitelj nove kongregacije, krasnom besjedom razloži, zašto su si ovi mladići podali ruke na sveti savez. Oni hoće da pod zaštitom Bl. Gospe zajednički rade za Crkvu Kristovu. „Dvije su osobito sile — rođe među inim — koje pokreću svijetom: vjera i znanost. Mnogi govore i pišu, da je među njima nastao jaz, kojega neće nitko premostiti. Ali nije

tomu tako! Našlo se i kod nas krčanskih mlađića, koji proti tomu odlučno provjeduju. Oni su uvjereni, da su vjera i znanost kćeri jednoga Oca nebeskoga; da su samo onda vrijedne svoga slavnog imena, ako su jedna uz drugu, u potpunoj slozi i suglasju."

I evo ih, 13 na broju, gdje sa svetim uvjerenjem pred oltarom isgovaraju nicejsko „Vjerovanje“, te pred noge Bl. Djevice Marije položu sveđanu zavjeru vjernosti do smrti. Kaš je po tom uži pjevački zbor „Vijenac“ zapjevao divni hvalospjev Bl. Gospe „Magnificat“, nije li onda bilo, kao da njezina presveta duša opet veliča Gospoda, hvaleći mu za ovaj novi dragocjeni biser u njezinoj kruni slave?

Sada progovori pravnik gosp. Gjurin, nadstojnik nevoga zbora. On istaknu, kako oni hode, da u bratskoj slozi radi za načela Crkve katoličke i hrvatske domovine... Svoj govor završi ovako: „Još nas ima, koji spoznajemo, da se ne smijemo nikada i ni pred kim nedostojni pokazati svojih pra-djedova, koji su toliko hrstava pregorjeli, toliko krv prolili: za krst časni i slobodu zlatnu!“ Na koncu svi klečeli primile blagoslov preuzešenoga g. nadbiskupa. Bio to naj-sveđaniji čas. Na rastanku progovorio im nadbiskup neko-liko očinskih riječi: „Imat ćete mnogo zapreka, više nego i mislite. Ali udajte se u Boga! Čuvajte se grjeha, odo-lite napastima! Samo u krjeposnom životu mogu se tvoriti dobra djela!“

Velikom radioštu i golemim nadama promatrali su taj dan vrijedni zastupnici Crkve i domovine ovu mladu, ju-načku četu, a s neba ju s majčinim ponesom i ljubavlju blagosivila Kraljica nebeska! (Sr. „Katol. List“ 1904. str. 71. „Kršć. Škola“ str. 45.)

Svastice.

— Zbor Marijin u Spiljetu. Išl dan, dne 2. veljače, "osnovala se dva hrvatska zboru Marijini: a Zagrebu zbor akademidara, a u Spiljetu zbor seminaraca. Petonjemu upravlja o. Anton Bašić D. I.

— U Bedu ima 48 zborova Marijinih: 38 za muškarce, a 10 za ženske. Broj muških je dlanova 2.221, broj ženski 8.211. Poznato je, da je katolički pokret u carskom Bedu, kojemu se u zadnjim godinama divi čitav katolički svijet, najviše djelo ovih rovnih zborova. Bogu hvala! i kod nas se stala biti Marijina kongregacija.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 5. Svibanj 1904. God. XIII.

Isaz mjesedno jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kuću dostavljeno
ili s poštom 72 fl. za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u svibnju.

(Blagoslovna od sv. Oca pape Pija X.)

Pedeset-godišnjice proglašenja Bezgrješnoga Začeća Bl. Djevice Marije.

Talijanski knez Kamilo Borghese upitan, kako može tako krjeposno živjeti, odgovori: „Ja bih često motrio sliku Majke Božje od Rafaela i drugih umjetnika, te gledajući ove umotvore sastavio sam si u duši sliku Gosipinu — ljepšu od sviju onih, što ih je ikad stvorila čovječja ruka. Ova mi slika Marijina vazda lebdi pred dušom; ona me tjeri, ona me bodri na krjeposno življenje i čuva me od svakog grjeha. Ja ljubim Bl. Gospu i traže želim vidjet je u nebu. Zato se tradim, da svladam sve potekloće i napasti, dobro znajući, da će samo onaj vidjeti Boga i Majku njegovu, koji je čista srca.“

Mili Štoči ! Sveti Mati Crkva stavila nam osobito ove godine sliku Bl. Gospe, sliku Prečiste Djevice bez grjeha zašetu pred oči. Jer dne 8. prosinca bit će upravo 50 godina, od kako je sv. Otac Pio IX. kao nauku katoličke Crkve svečano proglašio, da je Bl. Gospa bez grjeha zašeta.

Što to znači „Bezgrješno Začeće“? Mnogi to krivo razumiju. Kad se kaže, da je Bl. Gospa „bez grijeha začeta“, ne smiješ misliti na onaj sveti čas, kad je ona Šina Božjega od Duha svetoga začela, niti na naravni način, kojim je taj prečistij Ilijan niknuo od sv. Ane. Marija je bez grijeha začeta, znači jedino to, da je ona vazda, dakle od prvoga dana svoga začeća, bila sačuvana od istočnog grjeha.

Svi se ljudi razvajaju u istočnom grjehu; samo Bl. Gospa bila je po osobitej milosti Božjoj poradi zasluga Sina svoga, sačuvana od svake ljage istočnoga grjeha. Ona je dakle uz Isusa Krista jedini posve čisti i bezgrješni stvor naše crne od Boga prokletne zemlje; ona je dika i penos roda ljudskoga. Za to joj i veselo kličemo:

Kraljice, adavao, sve nek ti pjeva,
Bejana ti si Adama kći.
Koja kć sunce bez ljage s'jeva,
Dok smo u tami zatočja sv.

Mili štioče, mi smo svi bili, a i sada smo manje više u tami grjeha, u vlasti paklene zmije: Marija pakto sja kć sunce bez ljage, ona je paklenoj zmiji strla glavu. Za to se i slika Blažena Gospa bez grijeha začeta, kako ona paklenu zmiju nogom gazi.

Ovu sliku, mili štioče, imaj ove godine vazda pred očima. Kad god vidiš sliku Bezgrjeđnog Začeća, pojšali: Marija moja nebeski Majka, mrzi tako na grijeh, da zaštitnica njegovu, paklenu zmiju, nogama gazi, a ja? Ja ga valjda ljubim, ja valjda krijem i grijem ova zmiju otrovnicu u srcu svome, ja ju valjda gojim i hranim svojom vlastitom krvlju!... Ne, to od sada ne smije biti! Ja ēu ovaj jubilej Prečiste Djevice za to upotrebiti, da se čuvam grijeha, osobito nečistoga grijeha — jer je taj grijeh Prečistoj Djevici osobito mrzak.

O mila mladeži! Često srce najljepši je jubilarni dar, kojim ti možeš ove godine Bl. Gospu obradovati. Čuvaj svoje srce nevinu, ili ako se u njem već ugnijezdila ona zmija otrovnica, izbaci ju po što po to, i posveti se dne 8. prosinca na svedani način „bez grijeha začetoj“ Djevici.

A vi odrasli, osobito vi roditelji, kako ćete vi proslaviti jubilej Bezgrjeđnog Začeća? Ni vi ne možete ništa učiniti, što bi Blaženoj Gospi miliće, a vama korisnije bilo, nego da svoju kuću, svoju djecu i same sebe branite od one

zmijsje otrovnice, koja se hoće ušljati u svaku kuću, u svaciće sreće. O roditelji, vi ste odgovorni za svoju djecu! Teško vama, ako ne čuvate svoju djecu, ako dopustite da zmijsje nečistoće otruje porod sreća vašega. Teško vama, ako trpite u svojoj kući sramotne riječi, šale i razgovore! Teško vama, ako puštate svoju djecu, da idu u zlobstvo društva i pogibeljne zabave! Tri puta teško vama, ako vidite, gdje se žutja poklena zmijsje u obliku zavoditelja u vašu kuću, da ubija nevinu dušu vašega djeteta: vi štitite, vi kao da ne vidite, vi to dopuštate! . . .

Isus, vječni sudac, kaže: „Ako tko smuti jednogu od ovih malenih, koji vjeruje u mene, bolje bi mu bilo da se objesti mlinski kamen u ratu njegovom, i da potone u dubinu morsku“ (Mat. 18, 6). Kada to vrijedi za svakoga, koji naškodi mladoj dući: koje istom proklestvo čeka one roditelje, koji svoju djecu sami ne samo kvaro besramnim psovkama i kletvama, nego ih daju i pokvariti i otrovati od ortaka nedjeloga duha. — Molim vas, nemojte tako! Čuvajte se sami grijeha, čuvajte se i djecu: preporučujte ju često Prudištoj Gospi i posvetite ju njoj iz ove godine začuvanje! (P.)

— * * * —

Majka dobrog savjeta.

(U nauci slike.)

Ulike pogibjeli prije dandanas kršćanskome svijetu, to je osjećao oscibito blagopokojni veliki papa Leon XIII., iako je 25 godina u najstljim časovima mudro ravnao Crkvom Kristovim. Tu je njemu često i često trebale „dobroga savjeta“. I kao što dobro dijete u svakoj nprilici najprije upita za savjet dobru si majku: tako je i Leon XIII., ovaj veliki štovatelj Majke Božje, uvijek kod njezina majđinoga Srea znao tražiti i naći dobrega savjeta. Ta, ona je „Djevica premudra“; ona je „Prijestolje mudrosti“. Zar ona iz blaga mudrosti svoje ne će dati dobrog savjeta štovateljima svojim, koji se njoj utječe? Nu da još bolje uputi kršćanski svijet ovoj mudroj nebeskoj savjetnici, Leon XIII. u zadnjoj godini života svoga odredi, da se u Gospine litanijske uvrsti zasiv: „Majko dobrog savjeta, moli za nas!“ A kršćanski

svijet radošno se odazvao Želji i nalogu svojega umiruđenoga oca, i već se iz milijuna i milijuna arđena dan na dan vije povrđani vrapaj: „Majke dobroga savjeta, moli za nas!“

Ovaj novi razvod Majke Božje mora da bude osobito-mio svakomu hrvatskomu srcu, jer mu je povodom bilo jedno znamenito svestre Bl. Gospe, koje je u savezu s jednim sinom našegoga pobožnoga naroda. Čujte, što nam povjest o tom predaje.

Po prilici osam sati od vječnoga grada Rima leži mjesto Genazzano (izg. Gjenacano). Tu, u plodovitoj ubavoj dolini izabrala si Bl. Gospa mjesto, gdje već od više stoljeća dijeli nebrojene milosti, a narod ju štuje pod naslovom „Majke dobroga savjeta.“ —

Dne 26. travnja 1467. bilo je poslijepodne vrlo živahno na trgu u Genazzanu. Ljudi idu i dolaze, razgovaraju se i ščeu, uživajući blagi proljetni zrak. Kad al' na jedan put oko 4 sata začiju svi neki rajski, angjeoški pijev. Svi padaće na koljena. Ugleđaju bijeli oblačić, što se lagano spušta, te napokon stao vrh napola degradjenih zidova nove crkvice. U taj čas počeće sva zvona sama od sebe zvoniti. Oblačić se za tim sjećno raspusti ... I gled prekrasnata slika Bl. Gospe sa Božanskim Djetešcem na rukama lebdi u zraku. „Zivjela Marija! Zivjela Marija! ... Cudol' čudo! ... — zaori sa svih strana.

Narod u prvi mah pomisli, da je slika ravno došla iz raja, to je naziva „Gospu iz raja.“ Nu domala se doznao, odakle je došla ta slika.

S mnečtvom, što je na glas o tom čudu slijedećih dana odsvuda dohrnilo, došla i dva stranca. Obadva bila iz Skadra u Arbanaskoj. Jedan se zvao Juraj, pravi Arbanas drugomu se ne zna za ime. Povjesničari zovu ga „de Sclavis“, („od Slavena“), jer je bio rođa slavenskoga, naše gore list. Kad ovi ugledaše sliku, vrlo se začudiše i obradovaše, te stanu pripovijedati ovo.

Prije tri mjeseca od prilike, u siječnju 1467. umrlo zadnji veliki vladar Arbanaske, Juraj Kastriotić (kojega je tako divno opjevalo naš Kačić). Turci osvojile sada grad za gradom. Padne napokon i Kroja, glavni grad, i već se neprijateljske čete približuju Skadru. U ovoj nevolji mnogi htijući snčuvati svoju vjeru i slobodu, pobjegoše u bližnje kršćanske krajeve. Teškim srecom odločiše se i Juraj i „de Sclavis“, da ostave dom. No prije nego će se dati na put,

Čudotvorna slika „Majke dobrog savjeta“, prije kraj Škadra,
a sada u Genarzanu.

posju u maloj crkvičiću Bl. Gospe, što se dizala na malome brijegu kraj Skadra. Tu se nalazila čudotorna slika Bl. Gospe, koju je sav narod onoga kraja pobožno štovao. Smima je za života prednjačio sam Skenderbeg, koji je mnogi slavnu pobjedu upravo Gospinu imao da zahvali. Dok oni tu pobožno mole, na jedan put pred njihovim se očima digne Gospinu sliku, i u isti čas čuje u sebi glas koji im govorio: neka idu za slikom, kuda ona pogje. Oni to učine. Gospina slika diže se u zrak, lagam ju oblačić zagran. Dogđu do mora. Tuni pouzdanja u Bl. Gospu i prema zapovijedti njezinoj, stupna površinu morskog. I gde čudu! kano po suhu prijegju more do obližnje obale Italije. Tako idu gorom, dolom, dok ne ugledaše zvenike i kućeta vječnoga grada. Tu nestade slike. U Rimu obigjoše sve crkve, i svagdje pitaše za čudotvornu sliku. No niktje nitko ništa o njoj ne zna; dapače smiju im se posvuda. Iza dva dana pak ruširu se i po Rimu glas o čudu, što se zabilo u Genazzanu. Veselim srcem pobite obojica onamo, i evo nagju, što su tuko željno tratili.

Nije im se više dalo rastati od mile slike. Nastanile se tuj, a kasnije i očenje. Obitelj „de Sclavis“ izumrla je u prošlom stoljeću; Jarjeva opstoji i danas. Njegov je potomak danas „sindaco“ (načelnik) u Genazzanu.

Od onoga dana pa do danas dogodila se se u tom svetištu nebrojena čudesna. Crkva je sve to dala svijesno ispitivati i dopostila za ovo svetište Majke Božje posebnu misu i časoslov. Pijo IX. svećano je okrunio sliku onom krunom, koja se i na našoj slici vidi.

Ali pitaće: odakle toj slici naslov „Majka dobrog savjetnika?“ — Priopovijedaju, da je u četvrtom stoljeću u blizini od Genazzane, u Palestini („Praeneste“) bio glasoviti poganski hram bežice „Fortune“ (božice Sreće), a na mjestu današnjega Genazzana da su se prikazivale najgudnije poganske igre. Tada, vele, sv. papa Marko (oko g. 338.) pouzdao se, da će štovanje Majke Božje istisnuti štovanje božice „Fortune“ i iskorijeniti odnose poganske običaje i na ovaj regbi nebeski savjet Majke Božje, vele, da je on na mjestu današnjega svetišta sagradio crkvicu i posvetio ju „Gospiji dobrog savjetnika“. Svakako je činjenica, da je još prije čudesnog ukazivanja ove slike na istom mjestu stajala crkvica, posvećena „Gospiji dobrog savjetnika.“ I tako prijegje ovaj naslov „na novo svetište Majke Božje i nje-

znu čudotvornu sliku. A vjernici, koji u teškoj duševnoj tješkobi i strisci *amo dolac*, te se puni pouzdanja pred ovom slikom na koljenu bace, hiljadu su i hiljadu puta iskusili i zahvalna srca javno isповijedali, da su tu kod Majke Božje doista našli dobra savjeta, te čudesnim regbi načinom bili nadahnuti, što int je činiti.

Utećimo se i mi u svakoj duševnoj dvojbi i neprilici Majci Božjoj; a ona, koja ničije molbe ne odbija, ukazat će se i nama „Majkom dobrog savjeta.“ Ona će i nama od svojega Sina, koji je vječna istina i Očeva mudrost, izmoliti nebesko svijetlo, što će rasprati svaku tmisu i pokazati nam pravi put u vječnu domovinu.

„Majko dobrog savjeta; moli za nas!“ (Pr.)

— 404 —

Lutoran na umoru.

(Priopijeda jedan stari svećenik bliskanje djakovačke.)
Oko sedamdesete godine prošloga vijeka bio sam mladi kapelan u jednom slavonskom selu. Jednoga ljetnoga dana poslije podne pozovu me iznenada bolesniku, da ga providim. Ne kažu mi, ni što je ni gdje stazuje, nego samo, da mu je vrio, vrio zlo. Ja brže spremim sve što treba, pa put pod nego. Moj vodič preda mnom sa svjetiljkom i zvonecem, ja za njim. Šutedi hodamo; ta, ja nosim sa sobom dragoga Spasitelja u Preavetoj božiji kao popuhinu umirućemu. Bio on tako mu drago — neka mu se Bog smiluje, neka mu otvari blaženi raj!

Napekon moj vodič stane pred jednom oslikom kućom nakraj sela i vodi me u sobu, gdje leži stariji čovjek na umoru. Bio je stranac, za to ga upitam, je li katolik? A on: — Nijesam, gospodine, nego sam lutoran.

Lutoran? — Šta da ja s njim? — Promisiti si moju nemalu nepriliku! — Upitam ga:

— Covječe božji, zašto ste me pozvali? Ta, zar ne znate, da katolički svećenik lutorana isповijediti i pričestiti ne smije? Zašto nijeste pozvali svoga lutoranskog pastora?

— Nemojte me, gospodine, tjerati k pastoru! — uzdahne bolesnik, baciši na me pogled, kojim kano da me moli za

smilovanje. — Ja želim baš, da Vi mene primite u katoličku Crkvu, da me Vi isповедите i pričasnite.

Ovaj me odgovor posve iznenadio. Zamislim se... Kako to, da taj stari lutoran od jednog misli prijeti na našu vjeru?... Da ga nije na to sklonio koji izlišni razlog?... Moram ga malo iskušati!... Sjednem do njegave postelje, te ga prijatno upitam:

— Vi se želite pokatoličiti?... Lijepo, lijepo!... Teško Vam je možda što se inače ne biste mogli tako lijepo sa braniti kao katolici?... Ili bi Vas odved troška stajalo, kada biste poslali kolik po pastora?

— Ne, ne, gospodine! — Šivo će bolesnik. — Ništa od svega toga! Nego zanjam, da sam svake nedjelje dolazio u katoličku crkvu. Tamo sam vidoval veliku pobožnost katoličkoga puša, slušao sv. misu, slušao propovijed; sve ovo veoma me se dojnilo. Po malo dođao sam do stalnoga uvjerenja, da je Vaša vjera bolja od Luterove, da je katolička Crkva prava, od Isusa Krista utemeljena Crkva. I tako sam već odavna čvrsto odlučio, da će prijeti na katoličku vjeru. Ali na žalost nijesam te odluke izvršio sve do danas. Sada mi je paško skrajnji čas. Dogorjelo mi već do nokata. Smrt pred vratima! Dragi gospodine, molim Vas lijepo, primite me odmah u katoličku crkvu!

Uvidim, da taj čovjek govori iz pravočega uvjerenja, da ga je taknula osobita milost Božja. A nije bilo počasiti ni časa. Bolest ga je već toliko srvala, te mu skoro morao kucauti zadnji čas. Ja ga dakle s mjesta podučim, koliko se je dalo, primim ga u katoličku Crkvu i pedijelim mu sakramente umiratih. Bolesnik pri svemu je tomu pokazao tako živu vjeru, skrušenost i pobožnost, da sam mu se upravo divio. Uvijek mi se po glavi vrzila misao: „Odakle starom luteranu ova vanredna milost?“ U to mi oko slučjno zapne o jednu sliku Majke Božje, koja je lijepoukovirena visjeća na zidu. Novo šude! Slika Majke Božje u sobi lutorana!... Nu jamačno kuća nije njegova. Možda je ovdje našao sliku, pa se nije usudio, da ju odstrani. Upitam ga dakle, pokazujući prstom na onu sliku:

— Nu recite mi, prijatelju, čija je ova slika? Je li Vaša ili je stanodavca?

— Moja, moja je to slika! — odvrati on zadovoljnim smiješkom i namah pridovete: Znate, gospodine, ja sum se

vazda molio Bl. Djevici Mariji, nju štovao i nazivao, da mi u pomod bude.

Svibanjski oltar u staroj crkvi kapucinu na Rijeci

Sada ja ne trebam više pitati. Zagonetka m
šena. Znam sada, znam, komu lutoran zahvali milost
obraćenja i blažene Jsmrti: ni komu drugomu. Majci

Boljej! Ona nikoga ne zapriča, koji se njoj utiče! Ona je evo i lutorana priveda u krilo prave Crkve, te mu od svog Sina izmolila sretnu smrt!

I niješ prošla ni tri sata, a moj ti obraćeni lutoran spokojno i zadovoljno umre, te se stalno nadam, da se je preselio u krasni raj, gdje će on do vijeka slaviti i hvaliti dobrotu i milosrgje Majke Božje.

Stuj i ti, kršćanska dušo, Majku Božju, ali ne samo uštima, već i djelom; naslijeduj njezine krjeposti: pak će ona i tebi od svog Sina isprostiti velike milosti, a napose milost sretne i blažene smrti.

Nova narodna zastava.

Na sjeveru od Saveznih Država Sjeverne Amerike, od Atlanskoga pa sve do Tihoga oceana, stene se prostrašna zemlja Kanada. Samo je nedto manja od cijele naše Europe. Stanovnikâ ima samo četiri milijuna. Kanada bila je nekod francuska naseobina, nu danas je engleska. Ipak su Francuzi još u većini. Ima ih više od jednoga milijuna. Dok se matica zemlja, nesretna Francuska, sve više otuđuje katoličkoj Crkvi, u ovoj se njihovoj američkoj naseobini stara francuska vjera i pobožnost sačuvala u najljepšem evatu. Tomu je dokazom jedan najnoviji pokret, koji mora da radošću napuni srce svakoga štovatelja Sreća Isusova.*

Početkom lanske godine naime nekoliko kanadskih Francuzu u Québec-u (izg. u Kvebeku) pokrenulo misao, da bi se Francuzi sjeverne Amerike više među sobom zbili i sjedinili, služeći se zajedničkom narodnom zastavom. Jer do sada služi im u Kanadi engleska, a u Saveznim Državama poznata „svjezdana“ zastava. A kakova da im bude „va nova narodna francuska zastava? — U Carillonu (Karijone) nalazi se stara francuska zastava, koja se je proslavila u jednoj bitci kod istoga mjesteta, gdje su Francuzi pobijedili Engleze. Ova zastava pokazuje na modrom polju četiri bijela ljljana, a u sredini grb stare vladarske kuće Burbonske. Prema ovoj zastavi napravile

* Sr. „La Civilta Catolica“ 1904, vol. I, pag. 123.

načet za svoju novu narodnu zastavu, samo što su mjesto onoga grba međušili bijeli križ, a u sredini krifa — Šta? Presveto Srce Isusovo! — Sjetili se bez sumnje po-bojni Kanadezi, kako je Spasitelj po bl. Margariti zanti-jevao od francuskog kralja, da se slika njegova Presv. Srca stavi na francusku zastavu. I gile! Šta se nije do sada učinilo u staroj Francuzkoj, to oni hoće da ostvare u svojoj „novoj Francuzkoj“. A njihov je prijedlog sa svih strana bio primljen s najvećim oduševljenjem. Ta, on odgovara posvema kao narodnom ponosu, tako i vjerskim duštvinama francuskih Kanadeza. Mnoge su novine najtoplijim riječima povlaživale ovoj krasnoj zastavi.

Skoro je ona nadala odjecka i 3.000 kilometara od Québeca, u zavodu sv. Bonifacije. Tu su mladi sekolevi priredili svečanu besedu na čast svojega nadbiskupa. Na jednom stupi na pozornicu jedan mladi Francuz. Sa svetim ponosom razvije ova nova narodna zastavu. Burno plješkanje potresalo cijelom dvoranom. Sada će mladi Francuz izrazito i lijepo otpjevati jednu krasnu himnu (hvilospev) ovoj zastavi. Iza svake kitice sve to vede oduševljenje, sve to živiji peklići razdraganih slukstelja. Zadnja kitica završila riječima:

Sur mon drapeau, qui marche à ta lumière,
O Christ, o Roi, je veux ton divin Coeur!

Hrvatski po prilici:

Na mom stjegu, kad se vije,
Kad se pod njim kreva bije;
Moga Boga, moga Krišta
Hoće da se Srec bista!

Tu je oduševljenje postiglo vrhunac. Vijest o toj svebanosti brzo se raznijela svom zemljom i svagdje probudila sveto oduševljenje. Od ovoga su dana u mnogim gradovima uredili odbori, koji će preniciati ovu sretnu stvar. I voć se nova narodna zastava vije na mnogim francuskim zgradama, te su ju prisvojile i mnoge trgovачke kuće. Gdje se god pokaže ova zastava, narod ju s pravim zanesom pozdravlja. Kod mnogih javnih svečanosti smještila se ona na prvom začasnom mjestu. Sva je dakle prilika, da će zastava Sreć Isusova doista postati narodna zastava Francuza u Americi.

Koliko šudo mora probuditи ova zastava u staroj Francuzkoj! Tu su još prije malo godina jednu zastavu uklili pred sud i, na nju globu udarili, samo jer se na njoj na-

Izvila slika Sreća Isusova! (Sr. Glasnik 1897, str. 13.) A u Americi Francuzi neće druge zastave nego zastavu Sreća Isusova! S toga s opravdanim negodovanjem pjeva jedan kanadski pjesnik:

Oj Francuzko! kod ti stara slava?
Gdje su sice staroga ti kova? —
Krista svoga protjeri iz zemlje:
Tulni izrod svetih predjedova.
Krasno crjeđe ljubavi i vjere
Ofluri vjetar mrtvinje, lazi.
Trati li tko stari duh francuzki:
Kot nas treba, kod nas da ga trati!

Ova siva vjera i odanost kanadskih Francuzova prava je utjeha i zadovoljština Sreću Isusova za nezahvalnost i nevjera stare Francuske.

A ti, hrvatski narode, ugledaj se u kanadske Francuze! Imaš i u našoj trobojnici bijelo polje. O kako bi tamo lijepo pristala slika Sreća Božanskoga! Ta, nema ni našemu narodu ljepšega znaka spasa, ljubavi i slobode nego li Sreću našeg dragoga Spasitelja. U njem svi smo brada, svi jedno sree i jedna duha!

Zahvalnice Majci Božjoj.

Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne potpisuje podpisom imenom i prezimom, ne mogu se vratiti u poslovnu. Urada.

Svima, svima najbolja Majka!

— „Jeste li već učinila dorevinicu?“ Vareš kod Ronda (Slav.). Moj izražajniji sinčić tako se razkoljio. Ne pomatra mi ljeđnicici ni ljekarice. Izgubisemo već svaku nadu. U to dogje jedan dan bratovština Sreća Isusova, pa će me upitati: „Jeste li već učinila dorevinicu?“ — „Niječam!“ U svojoj velikoj žalosti mi sve sam uobčavala. Podčam sada namab dorevinicu Bl. Djeveri Mariji. Mojimim moje dijete nitи je što je to nitilo niti gledalo niti govorilo. Kada se svrđi dorevinicu, dijete sahrani hranom, i skoro je osmrdilo, ţesna se je svaki studio. Komu da to sahravim već Bl. Djeveri Mariji?

— Mali radnik u Šumi Hirnatka. Prelio zime dala sam svomego četrnaest-godišnjega sinu u svijet, da s drugim hujdim radi u Šumi Na Ustku vrati mi se zaloštan kruh. Ne sumo da je cijelu zimu skoro zahadava ruci, nego su ga još i ogovarami, da je bio nemazan, da nitka nije vrijedan bio. To me je kao mačku jako boljalo, to sam se i bojala, da ga ne će više nikto ueti, da si kruh rasuti. I podnem molili: „Zalošnoj Majci Božjoj!“ Zalošnu krunjuču devet dana, ne bi imi ona pomogla i moje dijete oslobođila od zločasnih jedika. Ali nije prošlo ni devet dana, kad dogje jedan čorjek i samoli me, da mu

dadem svojega sina, da će s njim ići raditi. I ovaj ga je čovjek poslao pisalo, kako smo se bili pogodili, i odto ga nije vše ogorčao. Sami oni ljudi, a kojima je prije raditi, pritočili su posilje, da nije bio ništa krit. Hvala i slava Izubine srca »Zakonoj Majci Božoj!«

— Ubijtelj pred slikom Majke Božje, Hrvatska. Upravo na dan Priznanja Bl. Djevice Marije, kad sam ja pred mješinom slikom zamolio i zavjetovao sv. — osaj bić bio sam oslobođen stradala nevolje i muke, koja me je nedavno bila zadivila. O kako su isti mne one režje: »Jed se nije bašo, da bi' bio odbijen, ako se je vrude vikuo Marj, Majci Isusovoj!«

— Obraćeni časnik, Hrvatska. Jedan vojnički časnik svoje je kršćanske dužnosti sastavljen izgubio. St. će njemu isporijed i magistrata molitva bila mu je dozvoljena. Hoteli Boži vjernije stutiti kraju semajnjakuom, posve se iznevjeri. Kralja zelenjskog — Boga svomu! Budno oko majke, koju bi jugubljeni sin kadši na kratko vrijeme posjedao, tozo to smatrlj, i ona — vriš majca — stvoril odliku: »Uz pomorod Božiju obratiti dušu!« Ona opominj, kori, moći i zaklinji dijete svoje, a sve zašije neprastano ispolim molitvom. Nu, kako se čini, sve umalo. Majka ipak ne miruje. Ona sve to više naziva milosrđe Božje. Nekog dana, kad je tuđna majku sin opet poobudio, ovo je na koljenima pred djetelom svojim, vrudim je susama oblivens, a ruke dize prema nebu — i hrđaju majta ras opila je led u srcu svojega sina. Prekrevši obraz ljudski odjeći se raskajao vratići Boga svomu. Trstalo je sada obaviti sv. isporijed. Sin zajedno s majkom i sestrom pošlo u bližnju kapu. Kad al' tame, nema župnika kod kuće, a crkva u to zatvorena. Obadi nekoć sin sam od svoje domieli s majkom i sestrom pred antivremenim erkvenim vratima klečedi molji: »Uložiće grijesnika, za milost! Gospodjivi prioz: majka doveća je djecu svoja k zajedničkoj im, a na najboljoj Majci! — Dotav drugi put, obavio je sv. isporijed, i »Uložiće grijesnika: vratiće je dobromo! Pastiru izgubljenu ovcu — O vi falose majke, kojima djeca stranputje udariše, pogijeta za ovom hrištom majkom, i vratiće se djeca vratiti Bogu i rama!“

— Obraćena grijesnika, Slovonia. Bile sam velika grijesnica. U svakovrane sam grijesnu zahabljula. Ali uza sve to bilo je dasova, kad su me gorske sune obiljejavale, te sam iz svega srca vapila. Oca sebe skonom, moledi ga, da obušda strasti tijela mogu i da mi podijeli snage za poboljšanje života. Ali to je bilo samo za kratak dan, a ja opet kao prije. No Bosanski Španjel kucao je na vrata srca mogu, kucao je dolje, dok se nije otvorio bladni led, i potele teđi sune pokornece. I ja, moledi se Bladenoj Djevici Mariji, odlučim obaviti veliku isporijed. Na jedan mah zauzim na grijesne dolisko, te ne samo, č' sam odlučila u podniti ih više, već i za njih skrušena pokora dimati. Jednoga dana odem u crkvu i stanem se vrude moliti pred lipom Beogradskega Zadjeća, da me ona preporeč milom svojemu Sinu i Presv. Trojstvu. I gled ja, koja sam se prije uklanjala isporijedi, na jednodestrano pojen k spovjedniku. Ali od prevelikih mojih grijeha nijesam snala. Ito da rečam, već samo: »Ja sam velika grijesnica i lijevajodi gorske sune istimlja pokajanja zamolim ga, neka se on za mene moći. On mi to i obeća, ali nadoti, da i ja molim svaku veler Obočen i Zdravu Mariju, i Bog će mi dati jakosti za sv. isporijed. Ja sam tako radila, i bila sam usidljana, fra dva tjedna obavim veliku isporijed i primim sv. pridest. O et mi se navrati u srcu mir, za koji

toliko go řeša nijesam znala. U pomoc Božju ostavila sam se na vadnih svojih grijeha, i sada ram arhna. Ja sada člivism samo u načinima stvar mi. Molitva i ravnje pobožnosti, osobito pobožnost k preslikovima Šeca Isušova, to je moja radoš, moje veselje. A sada aklopjenik ruku upirem pogled svoj u propitoga Spasitelja, molim ga, da i nadalje bude milostiv meni grijehnicu, pak da me na svrhi mojega života izvrsti u hroj pokornica. Pa kada crna zemlja razbri svoja krila, onda ti, milostivi Spasilju, koji si zabilježio svoju otčicu po zagovoru svoje milje Majke priveo u svoj ovdinjak, primi me u vječnu domovinu! Amen.

Sm t jednostrana djeteta Marijina. Orahovac (Slavon.). Kada sam se udala, došla mi sam pastorka, sedi-godišnja Marija. Ljubila sam ju kao svoju rođenu kćerku. Pa je to i zaslužna. Bila je dobra i poboljšala u svim nepridavanjima mogla je sladiti za čvor svakoj djevojeti pod crnim nebom Odrasla, pa se udala. Ah koga Bog miluje toga i kara. Tako se i njoj dogodilo. Punih je deset godina bila višebolešna nego li zdrava. Pokušali smo lječevke, što nam ih je dno domaći liječnik, pa i domade lječevke, ali sve usud. Prečeslo se molila Bogu dragosu, da joj podigne zdravje ili barem snage, da moće stajpljivo podsjetiti bolest i doista je stajpljivo podsjetila užasne svoje bolje, da je manji da suza bio granut. Često se je molila Bl. Djevice Mariji, često je vaspala: »Oče predokri, budi sveta volja tvoja! I ko da joj nije bilo doista, što je tražila od bolesti, od udi joj pokoru udinuti za svoje grijeha. Začne strogo postiti dvanaest petaka u godini, da joj dragi Bog podigne zdravje smrt. Prvi petak pred Božić, drugi pred Blagovješt, treći Veliki petak, četvrti Spasovski, peti Duhovski, šesti Preveretona Trejstvu, sedmi svetomu Ivani Kraljevu, osmi sv. Petru, deveti Velikoj Gospi, dešti Maloj Gospi, jedanaest Mihovilu, dvanaest svim Svetima. Napokon bila mu Marijine molitve uslušane. Jedne večeri uhrati je teška groznica. Deveti dan poslije podne sjedne, prekrši se, sklopio ruke i zove na glos moliti: »O prečista Djevice Marijo! Ja tebe lijepo molim, kako si ti gledala muku tvoga preimlog Sina Isusa, kada su ga židovi mučili — za one pregorke bolji molim te, nemoj ni mene ostaviti sada u smrtni žal! O prečista Djevice Marijo! Ja tebe opet lijepo molim, da ti molis Oca nebeskoga, da primi tuđu dušu moju u svoje avelje ruke. O predsta, prebljenika i milje Majko Marijo! Ja tebe opet lijepo molim, da ti molis milozerđog Sina svoga, koji je u svojoj moci molio Oca, da ga oblige daša, ako je moguće, ali ne kako on hoće, nego kako ti hoćeš. U to ime i ja molim, ali neka bude voda sveta voljata. Prekrši se, legne, skrsti ruke na pršima i učeti. Mi joj zadnesmo kojetu nugat, ali ona će mi reći: »Ah! da Ocie nebeski postavi jednu župu, da s menjom više nikto ne govori! Oče dobri, spresti mi moje uvrde, i ne zatvori pred mašom vrata doma svoga!». Zatvori odi i stanje se dodešom boriti. Dodali smo joj svijet, Ona je samo nekoliko puta uzdržala i za uvijek ostavila ovaj svijet, boljam pogledom gedajući svoju jedinstvu i vrijedanoga druga. To će mi vrada pred očima leđiti. Ja bih se arctnom držala, kad bi me ovako smrt pohobil. »Sveta Marijo... moli za nas grijehnice, sadi i na čas smrti nađe. Amen.«

Kraljevi svibnja.

— Udario grom za svibanjske pobožnosti. Voprinos. (Istra).
Piše nam u vidi g. Topnik Antun Ellner: Dan 15. svibnja (1908.) sa-

Kopismo se u cupnoj crkvi sv. Marka na Vepincu, da držimo svibansku pobodošć. Ikonadu raskošnije se nad čierim krajem ljeta oluja. U blizoj Opatiji zapak brijesak jednu katu (Vila Spazza-a). Nata je crkvice na glavici oviseokom homac Naravski, da su osobljo u njezinj klizini igrale strijelu gromovni e. Na jednom op-činu nas u crkvi uzvana svjetlost, i svj se prepadnemo od silnoga udarca groma. Jedan 12 godišnji dečak pada na die. Ja pred oltarom oještih kako me oči u munjevinu po nogama. Još je gore probao zvonar, koji je bio trčao iz zvonika u crkva. Znak u crkvi napuni se moćnim mrtvom vodom. Djeca zaplači; svj smo u srećem strahu. — Hvala Bogu i Mariji, svetujući Kraljici, pidišmo namom stratom. Ostadošmo svj neosigjeni. Mi smo uvjereni, da nas je Bl. Djericia Marija očuvala od prijeke pogibelji. Živaha lismo još ukupno u crkvi, a osijem svoja duboka zahvalu još i javno opetujemo.

— Otac na smoru. Brod na Šuci (Savonija). Otac neke vrlo sstromadne obitelji letao na umora. Nije se mogao više isporuđiti, jer mu nagi i trajno posilio. U to dođe njegova deset godišnja kćerka k meni. Ja ju poduđem, te mi morala obećati, da će većoma pobuđen možiti svibansku pobodošć i jedna devetnica sv. Josipu za oca. Ona to namah i počela, a otac odravri brzo i posve, te od svoje smrotljive plati jednu sv. misu zahvalošcu.

Svibanski oltar u župnoj crkvi u Varaldiju.

Svaštice.

— Rijeka. Sribanjski oltar u staroj crkvi kapucinskoj. (Uz našu sliku.) Na Rijeci svake godine mjesec Marijana sredinom zvončice s malog zvonika mare kapucinske crkvice dva puta na dan posvitiće vjećenike k današnjici pobožnosti. Jutro u se propovijedaju hrvatski, a na veče talijanski. Zavirjali su u samim jutrom u crkvicu, mlinu i sve obavala, gledajući pobožni put, kako se baca na kojenu pod krasno iskideni oltar »svihanijske Krajice«.

— Varazdin. Svibanjjski oltar »u stikom Srca Isusova«. (Uz našu sliku.) Godine 1897. uvedena je u starodrevnom katoličkom grafu Varazdinu blagovna Presv. Srca Isusova. I god i cijela župa posvećuje se Presv. vrcu. Slika, koju su tom razdrom u veličanstvenom ephoru vodeno nosili gradom, nalazi se u kapnoj crkvi sv. Nikole na oltaru Bl. Dje Marije. Nata nam slika pokazuje lati oltar u svihanijskom načinu. Blagovina broji do sada preko 1500 članova. Pa kako se pred iskidenim oltarom Bl. Dje. Marije obdržava kroz cijeli mjesec svibanj svihanijska pobožnost, tako se obavija pred istim oltarom dovel-dnevna pobožnost na čast Presv. Srca Isusova u osmini njegova blaginja. U sedam i pol sati na večer iz pjesme na čest Srca Isusova drži se posvjetid, onda vederinja s blagdajama o Presv. Srce. Prije posvetne molitve opet se pjevaju dvije kalice na čest Presv. Srce, zatim se daje blagoslov i završi pjesmom.

— Lard pod zemljom. U Slatini u Ugarskoj dubok je majdan, iz kojeg se radi sol. Tamo dukoko ispod zemlje pobožni rađnici podigli od soli oltar, a na njemu postavili kraljin kip Majke Božje lardiske, pred kojim guri svjetiljka. Tu se radnici svati dan, prije nego će se iniciti svojega opasnoga posla, sakupe na molitvu, da se preporede zaštitni Majke Božje. Ovi radnici gotovo svi su članovi »Sive krunice«. Svaki put, kada se spusti u svoju duloku jamu, izmoliti će najprije jednu »Z travu Mariju«.

— Odbitjeno slonstvo. — Po starom običaju papina se brada i sestre odmahiza njegova izbora vršiće u rimsko plemstvo. Podijeljivao ga papa. Nu danas papa nije više gospodar Rima, nego svetac, a rimsko plemstvo poijelje talijanski kralj. Kada je dakle Pijo XI. bio izabran papom, odmah je uređ talijanskoga kralja za naslove poduzec službenie korake, da se ariste papine i brat Angejon uvrste među rimsko plemstvo. Nu Pijo XI. porudio je talijanskom dvoru, da mu rod odobri ramsko plemstvo. Ta, kako bi ga i mogao primiti iz ruke odimada papina Rima? i tako ostaju, što su i bili, članovi radničkoga staleža. To je bez sumnje ujedno i odlikovanje radničkoga staleža, kojemu je Pijo XI. vssredno oklon.

— Koliko ima Katoličkih patrijarskih stolica? Imas ih 14. Od njih 8 i ripada rimskom obredu: Aleksandrija, Antiohija, Jeruzalem, Lisabon, istočna Indija (stolica u Goi), zapadna Indija (stolica u Toledo), Mletci (tu je bio patrijarh papa Pio XI. i Carrigrad (stolica u Rimi). Od 6 patrijarskih stolica istoduh obreda pripada aleksandrijskom kopiskom obredu, tri antiohijske stolice sirskom, maročitskom i melhitskom obredu, Cilecija (stolica u Carrigradu) armenskom i Babilon (stolica u Mossulu) haldejskom obredu. Patrijari imaju u Crkvi najveća čast između kardinala, koji je, ako im je broj polagan, 70.

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Jedna plače, a druga se smije.

(Priopovjeda jedan riječki kapucin.)

Dogodilo se to nazad pet, šest godina u mjesecu Marijinu. Prolazile su po kraju stare crkvice kapucinske na Rijeci dvije djevojke. Na jednom jedna će od njih: „Hajdemo unutra, da se narugamo kapucinu i njegovoj propovijedi.“

I doista stupaše u crkvicu. Otac Serafin, starac visoka staze, sijede brade, a vatrena duha, popne se na propovijedonici i počne da besjedi o paklu. Strašno ga bilo poslušati.

„Bratio draga — započe on — pakao je strahotna tannica, puna ognja, u koju su prokletnici kao utonuli, a med njima osobito bludnici. Oganj gore, oganj dolje, oganj sa strana, oganj u očima, u usima, u cijelom tijelu. A uz to im muči oči još i gusti dim, a uši zaglubuje divlja rika prokletih. Nos im podnosi učasan smrđ, usta gore od žegje, a glad ih mori strahovito. Plaćen, jauču, ali pomeći ni ot-kuda. Oh, pakleni jazu, strašan li si! No najveća je kazna za njib, što su izgubili dragega Boga, neizmjerno dobro, koga su za života vrijegjali ružnim grijesima svake vrsti, a najjače bludnošću. O, grješnici, zar ti nije do toga stalo, da izbjegneš ponoru paklenu, u zadobiješ lijepi raj i u njim sve dobro? Promisli, da pak'u nema svršetka. Tamo se trpi uvijek, navijek. Proći će sto godina u onim mukama, prodi će i hiljadu i milijun godina, a pakao — uvijek isti . . . Obratite se, grješnici, prebl. Djevici Mariji, da se moli za vas pred Šinkom svojim. Ova je sve ufunje naše“ i t. d.

Slušajući ove dvije prijateljice oca Serafina, jedna plače, a druga se smije. „Hajde, zakasnit ćemo na našu zabavu!“ — reći će jedna nestrpljivo, i poteže drugaricu. — Ali ova ostane kao kamen tvrda na svom mjestu, u plaču slušajući propovijed. Njezina prijateljica otigje, a nju ostavi samu u crkvi.

Kad se dovrši propovijed sa litanijsama i kratkim pjevanjem u slavu prebl. Djeve Marije, svijet se razilazio kuci; nu ova naša obraćenica ostane i dovuće se pred oltar prebl. Gospe. (Vidi sliku str. 89.) Tu se baci na koljena i udri u pišč. Za tim će ravno u sakristiju, i zamoli, da pozovu oca Serafina. Ovaj namah puati večeru i pohiti u sakristiju, da

vidi, što bi ona radio. Kad on na vrata sakristije, baci se djevojka pred njega i plačući progovara:

„Oče, pomožite mi, propadah!“ — Na to će joj otac:

„Što je, kćeri moja?“

Sad počće ona na dugo govoriti život svoj. Nu časni će joj otac: „Pustimo to sada, jer je kasno.“ A ona se splačući odijeli od njega.

Dragi dan dogje k njemu i reče: „Casni Oče, svu sam noć probavila u plaku, jedva da sam dočekala dan. Pomezite mi, Oče!“ Onda će uz suze pripovijedati ovo:

„Dragi oče, bilo mi je istom 12 godina, kad sam na svoju veliku nesreću počela čitati romane. Osładi mi prva knjiga, posegnem i za drugom. Domala pretvori mi se to u pravu strast. Čitala sam najgadnije romane, a da pri tom nijesam osjetjela ni najmanje gržnje savjesti niti ikakova stida. Mislila sam, da će mi sjati sjajna budućnost. Najljepša mi zabava bili romani i kazalište. Za tim se pustih u svakojake sramotne grjehe i stranputice. Između tisuću pogibelji u svijetu izgubim vjeru, mir, čast, sram, poštenu imo. Istu večer, oče, kad sam Vas došla poslušati, opremila sam se bila na grješnu zabavu sa svojom prijateljicom, ali me tajna ruka porinu u crkvu, da se Vama zarugam. Namjesto da se rugam i smijem, obuhvati me strah i plać, i zavapim: Jadne mene nesretneće!“

Otec sve sasluša i reče joj, neka se povrati k njemu i za osam dana. Nu ona:

„Pomezite mi odmah, jer tko zna, hoću li dočekati osam dana!“

„Ne, dogji, kako sam ti rekao,“ odvrati joj otac.

Sada otigje plačući od njega; nu treći dan pisa, da ne može tako živjeti. I dogje, kako je pisala. Sad je časni otac veselo primi i poče ju kušati, je li stalna u svojoj odluci. Sad je pita jedno, sad drugo. Ona uvijek u plaču odgovara:

„Sve ču, oče, učiniti, štogod mi zapovjedite.“

„Jeste li pripravni — pita je otac — sve nevaljale slike i romane odbaciti od sebe?“

„Jesam!“

„Dakle, donesite sve knjige ovamo, da se spale na ognje.“

Ona odmah potrča kući i donese veliki broj romanâ. Kad su knjige bile spaljene, počne je otac podučavati.

„Vidiš, kćeri moja, kako Bog ne će smrti grješnika, nego da se obrati i da žive, i on će mi sve oprostiti.“ —

Sad će joj otac navesti više primjera, kako Bog često puta stražnjo kazni grijeh već na ovom svijetu, pa nadoveže ovo: „Tebi je, vidiš, Bog dao milost i prebl. Djevica Marija, da se obratiš. Oni te nijesu kaznili naglom smrću, koju si zaslužila. Ti si se došla narugati meni i mojim ri-jećima govoredi: „Što će onaj grubi kapucin govoriti?“ Pamti dobro, što sam ti rekao, nijesi dobila kaznu nego milost. Ako se bojiš Isusa, koga si toliko uvrlijedila, premda ti je njegovo Preblago Srce vazda pripravno oprostiti, uteci se k njegovoj preljubljenoj Majci. Njoj otkrij svoje tuge i nevolje. Ona će se za te moliti sromu dragomu Sinku, i on će ju za stalno uslišati. Sada, kćeri-moja, pristupi k sv. isповijedi, da se sa svojim dragim Bogom pemiril.“

Kad je dovršila sv. isповijed, mogli ste joj čitati neko izvanredno veselje na licu.

A njezinu drugaricu: hoće li se smijati do kraja? — hoće li se smijati i na času smrti?? — — hoće li se ami-jati i u paklu???

Zahvalnice Majci Božjoj.

„Majko Božja škapularska, pomozi mi!“ Hrvatska. Imam sima, kojega odvezu u zanat poznatom majstoru preko Drave. Opremajući ga, rekoh mu: »Sinko, nosi uvijek škapular Bl. Djevice Marije i u svih obidima svoje molitve ajoj na čast, da ne pogreje po zlu u tijevu svijetu!“ Odah. Djelo ostalo kod majstora u zanatu. Nekoliko mjeseci ne javlja se. Najelnom osvrane on kod kuće. Začadišmo se silno. A on stao priopovijedati ovo: »Majstor primio je kafu (pomoćnički protestant). S njim sam morao u istoj sobi spavati. Kad on vidi, gdje ja prije spavajući obavljaju svoje molitve, stao mi se rogati, a po golovo, kad bi opazio moj škapular oko vrata. Dodijale mi postrugivanje kafu, te bih islazio na dvorište da moliš. Ali kafa još gorepadnije na mene uavaljivao. Napokon skupih sve u jedno, te otatih se kuci. Dogjem do Drave, najjem čamac, ali nema provozada. »Ništa za to!« pomislim, skođim u čamac i buču da se prevezem sam! Ali da! Dogjem do jedne struje, čamac se silao vrijeti, a u mene su sunge ni vještine, da resom kredem. Videm za pomoći, ali me nikako ne čuju. Puslim vesto, bacim se uved čamca na koljena, sklopim ruke i stanjem raspiti: »Sr. Marijo, Majko Božja škapularska, pomozi mi!“ — No riječa nosi čamac sve dalje i dalje. Kad da je nesretni? — Napokon opasne moj čamac i mene miljanari, koji su stajali uz obalu, priskode mi u pomoć i sećno me spave.« Tako priopovijedao dječak. Tako i drugi ljudi, koji su to vidieli. Svi zaključujemo, da ga je Gospodin po sagovoru Bl. Djevice Marije oslobođio edite smrti. Bl. Gospa štiti one, koji nose njezin škapular.

— Djovojka oslobođljena od napasti. Hrvatska. Već više mjeseci mudile me stradne misli. Ako sam stjela moliti, još gore: mjesto molitve došlo su mi na pamet našgore riječi. Ni prekrizti se nijesam mogla s mirom. Samo nijesam znala, šta mi je. Misila sam, da će poludjeti. S početka nijesam nikomu ništa kašala. Napokon od velike muke nijesam mogla žutjeti. Potušila sam se g. župniku, više sam puta išla lijedniku, ali sve uzalud. Jedan put izvođio sam povikala majci i sestri: »Molite za mne, jer ja idem u pakao!« Meja majka drži Glasnik Srca Isusova. Uzla sam ga u ruke i prigledavala. Ohrađim se malo, dajući zahvalnice. Sada smo ja i moja majka pridjele jednu osobu, koja nam već više godina svaki mjesec Glasnik uružuje. Umožili smo ju, neka ona za mne moli devežnicu. Ona mi reče: »Ne boj se, duđo! To su samo napasti. I ja sam imala takovih. A ti se samo moli i preporuči Majci Božjoj, i vidjet ćeš, ona će ti pomoći! Ja tu za te moliti devežnicu, ali morate i vi za mene moliti. I ona nam protumači, kako valja moliti devežnicu. Počešemo dokle devežnicu, i gledati kada se je devežnica svršila, prestale su one stradne misli. Pridjevala sam opetenu osobu, i redem joj, da cu joj platiš, koliko bude zahbijevala. Ali ona ne hijede nikak, već me opomene, neka se samo uvijek tako molim i neka idem na sv. ispovjed. Nu ja sam se veoma bojala ispovjedi. Na to će mi ona: »Šta se bojasi? Idi, idi samo na ispovjed! Sto budeš više isla na ispovjed, to će ti ona biti lakša i milijal!« I ja sam doista ovršila sv. ispovjed na prvi potak mjeseca listopada i nadala potpuni mir duše, pa sam se iz zahvalnosti zahjetovala, da će svake godine na dan Srca Isusova dati na sv. misu i onaj se dan ispovjediti. Hvala i čast predistori Djevici Mariji!

»Djevica u ljljanima.«

Isa Djakova (Slavon.), iz zavoda čč. smisla sv. Križa, piše nam jedna gojenica: »U ime svih svojih aspitonika pišem Ti, lijepi naš Glasničić. Hvalimo Ti za radoš, što si nam ju učinio onom dragom vještih o srebrnom ljljanu. Mi se silno veselimo; našemu oduleđenju nema kraja! — Ljljan smo si bio odabrali, da nam bude crvenom srca, pod zaštitom Marije. »Djevica u ljljanima« — bila je naša prekrasna drama kao prvi početak proslave slatke Majke naše u svetoj njenoj godini. Kako smo zato ushićene, da će se kad taj dragi crvjet nebeskoj Kraljici od sve hrvatske omladine prikazati! Je li, objubljeni naš Glasničić, to de te veseliti, kad doješ, da mi osobito sada nastojimo dragoj Majci našoj za ljubav svladavati se i u malim stvarima. Noste nam dobre odgojiteljice svaki dan ponavljaju: »Kto se hode svladati u velikoj stvari, mora najprije da se nauči svladati u malim stvarima.«

Ove demas godine podvostružili sva, dobra djela i miodare za sironaluku neznabodrad i za druge sirote. — Već s veseljem skupljamo za srebreni ljljani! — Znaš li Ti, mili Glasničić, da su naša imena u kudici Loretskoj upisana? Mi svi, svi ovđe nosimo medaljice Neoskrivenute, što nam ih svakoj dajuće dosta majka glavarica. I tako smo i mi djeca Marijina. O, da ona odvaja krasnu bijelinu naših duša za svega hrvata od daba i praha svijeta!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 6. lipanj 1904. God. XII.

Izdaci mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fl. u kuću dostavljen ili s poštou 72 fl. za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u lipnju.

(Bogoslovna od sv. Oca pape Pija X.)

Raširenje Apoštolskta molitve.

Vita katolička Crkva predobra je naša mati. Njoj dugujemo početak, napredak i sretran svrhetak našega duhovnog života. Ona stoji pri kolijevci našoj i čini nas djecem Božnjom; nestasnu dječiću uzgaja nježnom materinjom ljubavlju za mlade naške dobe; ženidbeni vez posvećuje blagoslovom svojim: neuke posvećaje, slabe ječi, grješnike s Bogom izmiruje; bolesne tješi, umirude blagosilje i čak do groba ih sprovajga. Nu, ljubav njezina siže i preko groba. Molitvom i sv. žrtvom spomnje se ona pokojnika svojih. Veliku li po tom haraost duguje svaki kršćanin majci svojoj — sv. Crkvi! —

Raznoliki su načini, kojima se ta ljubav iskazuje, nije svaki za svakoga. Ne može svaki kršćanin, da perom u ruci brani nauku njezinu, ljepotu uzveličava, a debrotvornost njezinu na daleko i široko pronosi. Nije svaki zvan, da djeći njezinoj navješta riječ Božju i ka savrše-

nosti vodi. Nije svakomu dano, da baš svojim utjecajem velika i zamašna djela po sv. Crkvu proizvagja. No jedno je moguće svakomu — a to je molitva za Crkvu.

Crkva sveta tako rekavši od molitve živi. Molitva suknjija je procvat i djelovanju njezina no jutarnja rosa drveću i evijetu. To nam zasvjedočuje već doba apoštolsko. — Kad su apoštoli iščekivali Duba svetoga, Crkva bijaše tad „jednodušno skupljena u molitebi“ (Dj. Ap. 1, 14), i ta molitva salije nad njih s neba u obilju milost Duha svetoga. Na prvi blagdan Duhovskih brojila je Crkva ved na hiljade sljedbenika, a svi ti sačinjavali su zajednicu molitvenu „u trajući su bo u nauci apoštolskoj i u zajednici lom ljenja klijeba i u molitvama“ (Dj. Ap. 2, 42).

Prvi papa — sv. apostol Petar — bje utamničen i u taj čas skupljuju se vjernici na molitvu. Djela apoštolska kazuju nam uzrok i djelovanje te molitve. „Petra“, čitamo onđe (gl. 11, r. 5.), „čušahu u tamnici, a Crkva molitve se bez prestanka Bogu su vjegla“. Dugo u noć su molili, a sred njihove pohoštnosti nagje se među njima čudesnim načinom iz tamnice izведен poglavica apoštolski. —

Utjecaj molitve na djelovanje i procvat sv. Crkve ističe se mnogim mjestima i Apoštola narodu u svojim poslanicama. „Niti je osaj Što, koji radi; niti onaj, koji zalijeva, nejo Bog, koji daje da raste“ (L Kor. 3, 7). Tomu baš uzrastu nada se sv. Pavao po molitvi vjernikā: „Bratio, molite za nas“ (L Sol. 5, 25). Tako i tomu sličnim ponukama završuje on obično svoje poslanice. I ta ponukivanja našla su odasvuda odziva. Za to baš obiluje doba apoštolsko telikim mučenicima i isповjednicima; za to vigramo u ono doba u najljepšem evatu razvijen obiteljski život, djevičanstvo bao je i junaka postojanost kršćanstva sred opće iskvarjenosti i nečudoregja poganskih naroda.

Za to baš izišla je Crkva u ono doba iz svake kućnje i borbe tako slavna i ojačana; za to se je baš u krvavim progonima tako sjajno pokazala nesvladiva njezina moć, protiv koje je poganstvo uzalud i samo na vlastitu svoju prepati jurišalo. —

I ovo naše doba u koječem priliči onim prvim vremenima kršćanstva. Opet je usplamtjela borba izmeđ starog kršćanstva i novog poganstva. Odasvud podigli se antikristi

i hoće da uzdrmaju vjerskim temeljima. Bujica silna prijeti nasapu kršćanskog obiteljskog života kao i svake krjeosti. Sv. Otar opet je sužanj u svom vlastitom domu. Stiska je velika, opdenita i pogibeljna. Nu, kvala dobromu Bogu! — i u ovo naše doba podigna se protiv ovih zala lijepa četa neustrašivih branilaca istine, odvažnih borilaca sv. vjere, gorljivih vjerovjesnika i svećenika. Al' da rad i nastojanje njihovo bude doista blagoslovno, i sad treba — kao i njekoće — da ih svesila molitve vjernika pomaže. —

Kaošto ne sudjeluje u borbi za slobodu otadžbine samo onaj, koji se za nju bori, nego i onaj, koji toj borbi sredstva pedaje te raze boriocima blaži i liječi: tako se i ljubav spram sv. Crkve ne odsjeva samo u obzani njezinih prebitaka, već i u žarkoj molitvi za potrebe njezine.

*

To je u prvom redu zadatak Apoštolstvu molitve. Pod mećnom zaštitom Svetog Isusova osvajava ta duhovna družba mnogobrojnim svojima, istim duhom proniknutima, u Isusova imenu udruženim članovima, milosrđje Božje, kojim da pribavi Crkvi što skeriju i što sjajniju pobjedu. Kao što u doba apoštolsko, tako će i danas ta zajednička molitva iziti obilje blagoslova Božjeg nad svakim djelovanjem u Crkvi svetoj. Ona će i novog Mojsija — sv. Oca papu — snažno potpomagati u prošnji njegovojo, će bi oružje puka Božjega konačno pobijedilo. Ta zajednička molitve dobiti će konačno poku kršćanskom s nebeskih visina jakosti, kojom da se opre razsolikim svojim neprijateljima, a navlastice onima, koji hoće da mu uzdrmaju temeljima obiteljskog života, a po tom i temeljima Crkve i države. I to joj je ona lijepa, časna i po ovo naše iskvareno doba toli znamenita zadaća. —

*

Naša je pri koncu samo jedna želja, a ta nas je i ponukala, da ove retke u „Glasniku“ napišemo: da Svetišnji, da svi članovi Apoštolsvta molitve budu dnevce što revniji, pa da marom i nastojanjem svojim posvud što više novih članova pribave, jer što veći bude broj gorljivih apoštolskih molitelja, to čemo prije ugledati i pobjedu sv. naše Crkve. —

(Goranin.)

Je l' slučajno?

Mjeseca lipnja lani radila u selu M. tri radnika: zidari i dva tegara. Sva trojica spavali bi noću na tavani u jednoj kući. Kad bilo kô u večer pred Sreću Isusovu, reći će tesar Kilijan drugu svome: „Sjutra je blagdan Sreća Isusova, ja ne radim sjutra, nego ču u crkvu“. Drug mu se nasmije; nije mu nikako illo u glavu, kako da čovjek ne radi u djelatnost dane. Ali nađi Kilijan samo se još većim utvrdi u odluci svojoj, pa reče: „Sjutra odoh ja u crkvu, pa makar me majstor za to i otpustio.“ I odista sjutradan u zorn uputi se u obližnji gradić u crkvu i tuj primi sv. sakramente. Vraćajući se u selo, obagje uz put avoga brata i u njega praneći. Iste noći bukno u selu M. velika vatra. Deset kuća pretvori se u pepeo, i jedanaest tijudi pegine — mogu njima i oba draga Kilijanova. Kako li je Kilijan za to zahvalio Preav. Sreću Isusovu! Da nije poslušao glas milosti ili da se je još iste večeri vratio u selo, zastalno bi — misli on — izgorio u plamenu s drugarima svojim. (Pr.)

Blagdan Sreća Isusova.

— Škrlijevo. (Hrv.) (Uz našu sliku). Mlada župa Škrlijevačka, osnovana tek g. 1901.^{*}, jedina je u Hrvatskoj, koja ima Sreću Isusovu za patronu (zaštitniku). Njegovu je crkvu prva crkva Sreća Isusova u Hrvatskoj. Lanjske je godine dobila od sv. Oca pape Leonha XIII. obilato proštenje za sve, koji isповjediv se i pričestiv, poohode od predvečerja blagdana Presv. Sreće do zapada sunca istog blagdanovu crkvu i u njoj se — pred oltarom Sreća Isusova — posmeli na nakon sv. Oca pape. Budući da je to lanjske godine u mnogim okolnim župama bilo javljeno, to se je na blagdan Sreća Isusova narod sa svih strana jatimice sletio oko crkve Sreća Isusova. U četvrtak ispunjavao se do u kašnu noć narod iz mjestâ i iz obližnje okolice, u sam petak većinom iz udaljenijih župa. Pričestilo ih se u petak do 500 vjerovalika. Bile su 4 mise, a svaki je put crkva

* Sr. Gl. 18.7, str. 117; 1894; str. 68; 1901, str. 72, 158, 198.

bila daskom psna. Bila propovijed i svećana misa sa azi-stencijom. Krasno misničko odijelo dar je dvojice Iupljana, koji stanuju u Chicagu u Americi. Skladno pjevanje dje-vojaka pratilo je jedan domaći sin, obrtnik, uz harmoniju. Svebanost je prošla dostoјanstveno, kô nikada do sada. Imu nade, da će ove godine doći još više naroda na

Zupna crkva Srca Isusova na Škrliju.

blagdan, te će s toga biti i više isповједnika na službu. Škrlijevo postalo je upravo središte za proslavu Srca Isusova u čitavom kotaru.

— **Kostrč** (Bosna). Kako je lijepo bilo pogledati, kada naši soljaci i seljakinje na večer dolaze sa posla, pa se uvraćaju našemu spomeniku na devetmu, kojom smo se

pripravili na blagdan Sreća Isusova (1903). Njeki nosi motiku, pa na tarabu vječna; a njeki nosi mlijeko, pa međe količ dolje, i svi jednoglasno mole i pjevaju. Divota je oto slušati bilo, jer u većer vrijeme bude najmirnije i najveselije. Mnoge su osobe za oto devet dana postile, a mnoge su se i ispovjedile i pričestile. Na blagdan u neđelju, dobarli smo iz naši župe Tolise Fratra, pa nam je držao pjevanu svetu misa. I tude je bilo naroda iz pet bližnjih sela, a naša je selo bilo staro i mlado, muško i žensko. Kada se je sveta misa otpjevala, onda je bilo slikanje spomenika. (Vidi sliku na str. 9.) A u većer u 3 sata govorili su bogomolju i pjevali naši trećoreci i skinuli kip Sreća Isusova dolje, pa svi redom izljubili, i tako dovršimo stavljaju Prosvetog Sreća.

Sunmartin na Braču (Dalm.). Prva sv. pričest slavila se tamo na blagdan Sreća Isusova (u sam petak). G. Šupnik razloži djeci, za što je za najljepši dan njihova života, za dan prve sv. pričesti, odabrao upravo svetkovinu Presv. Sreća Isusova. „Tako čete se, mila djece,” reče on, „u ugodnije sjedati toga dana, pa čete, kao ove godine, tako i u buduće za cijelogra života to radivo i revnije slaviti mili blagdan Sreća Isusova!“ Srdačne riječi dobrog Šupnika silno se dojmile sviju prisutnih. Mnogi od miline proplakaše. Uz djecem pristupiše k sv. pričesti i mnogi od rabi. Djevojke ukratice sliku Sreća Isusova novom, krasnom vrpcem s natpisom: „Sreća Isusovo, guruda pedi ljubavi, smituj se nam!“ (M. A.)

— 424 —

Križ u Sreću Isusovu.

Bila su u nas upravo pučke misije, pa će žena mužu, koji je bio veliki pijanica, neka ide na propovijedi.

GNa mjesto odgovara izaslužiti ovaj sijaset plovka na bogoljubnu ženu svoju. A kad bilo prema koncu sv. misije, opet će žena: „Ma, dođe, hajdi' bat u crkvu, da vidiš ona lijepu sliku Sreća Isusova, što je misnici postavio. Tå, svak' joj se čudi!“ — „Hm“, pomrmlja muž, „makar učinit će!“

Pogje odista u crkvu i gleda sliku. Nu gle, što mu se oko utavi na širokoj rani i na križu, što ono se uzdiže iz

Srca Isusova! I od jednom pane mu misao na um: „Ovaj si križ ti usadio u Sreću Isusovo!“ Oti mu se sa zama orose. Još koji čas popostane pred slikom, a onda pohrli u isповijedaonici, pridesti se i poslije zahvale odu kući. Tuj zagrlj ženu i dječju pripovijedajući im, kako je vas blažen i sretan; pa reče: Doseđe bio sam vam na sa-blazan, nu odsele bit ću vam za radost i izgled!“

Održa svoju riječ i pretvoril kuću svoju, što je prije pakao bila, u raj. (Pr.)

—♦—

Slavlje Srca Isusova u Kravarskom.

(Sr. naše nlike str. 118. i 119.)

alida još nikada, dragi čitateљи, niješ čuo za naše Kravarsko u Hrvatskoj? — Visoko se diže na vukomeričkim goricama, gledajući ponesno pod svojim nogama ravnu našu Posavinu, Moslavину i lijepo gradiće naokolo: Karlovac, Zagreb, Veliku Goricu, Sisak, i do kakovih 50 u okrugu rasijanih župa.

Narod je u kravarskoj župi dosta siromatan, ali je pobožan. Osobito je u brzo svom dušom obljudio prekrasnu pobožnost k Presvetom Sreću Isusovu. Svaki je prvi petak mali, a sam dan Sreća Isusova veliki i svećani blagdan. Glasnik se marljivo čitaj. No odakle nam novac, da u pimo dostojan kip Sreća Isusova? — Eto nam u početku naših dobrih župljana zaposlenih u dalekoj Americi. Radosno nam u ta svrhu poslaže 490 krunz. Naručismo kip kod tvrtke Mayer u Monakovu. Sada župnik odluči još uvesti i bratovštinu Sreća Isusova. Za proglašu odabram je blagdan Sreća Isusova, sam petak, 19. lipnja 1903.

Sve se marljivo pripravljava za taj svećani dan. Mladež uči pjesme, marnne ruke diju krasan slavoluk pred župnom crkvom drugi opet u crkvi kise veliki oltar i samo mjesto, gdje će se smjestiti novi kip Sreća Isusova. Sve je nekako ushićeno. Večer je. Sva zvona uz graviranje tučobrana veličajnim glasom naviještaju sutrašnje slavlje. Jedva ga dočekaju.

Dan osvanuo krasan. Sve hrli u svđanom odijelu u crkvu. Poslije rane sv. mise i ispunjavanja narod polazi pred župni dvor, odakle je imala poći procesija u crkvu.

Nepregledno je to mnoštvo — veli: preko 3000 ljudi. Svakome se čita radost na licu. Milina ih je bila gledati, osobito onu sjajnu kitu od preko 200 djevojaka u bijelini, nakićenih na glavi bijelim vijencem, a na grudima slikom Srca Isusova s natpisom: „Stani, Sreć je Isusovo sa mnom!“

Napokon otvaraju se vrata župnoga dvora. Izlazi pectorica svećenika, aiza njih eter i samoga kipa Presv. Sreća na nosiljci iskićenoj samim evijećem. Nese ga četiri mladića. Preko rama im hrvatske trobojnice, a na prsima slike Sreća Isusova. Oči sviju sprte u kip. O koli je divan! Oči Spasiteljeve mile, potezi na licu blagi — a ma baš: „Isus blaga i ponizna Sreć!“ Desnicu drži prema narodu, a lijevicom pokazuje svoja preblago Sreć. Čini ti se da govorit: „Gle ova Sreć, koje je toliko ljubilo ljudi!“ — Zaori iz tisuću grla pjesma: „Do nebesa“, a procesija kreće. O divna li prizora! Stotina na se šire grudi, stotinama radošno srce kuca, stotinama se puni duša žarkom ljubavi spram dragoga Spasitelja. O kako nas se dojmilo, kad vidjemosmo one stoljačke oči, kako su orošeno surzama radosnicama! Cijelim se putem do fupne crkve s jedne i druge strane coreddali muškarci, a sredinom prolazi junakačka mladenačka četa, koja jednakim ushitom pjeva: „Dušom, tijelom vjek sam tvoj...“ Eto nas pred slavolskom. Na njem stoji natpis: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!“ Stupisimo u hram Božji i postavismo kip na mjesto za to prigodeno. O kako je Spasitel iz visine milim svojim pogledom promatrao ono mnoštvo vjernoga mu naroda!

Sada će dr. Josip Pazman počatkom svojom učenošću i velikim ţarom ljubavi s ram Sreća Gospodinova na veoma obvatljiv način razlagati ljepotu i korist bratovštine Sreća Isusova, ističući osobito natpis na slavoluku: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!“ Silni narod u mrtojviči tijesno plemanno guta svaku njegovu riječ, a na licu sviju kao da čitaš oduševljeni usklik: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!“ Nakon što se obavio sam obred uvedenja bratovštine, započe sama svećana služba Božja uz podvorbu svećenstva i skladno pjevanje naroda.

Poslije podne opet se narod radošno sakupio kod blagoslova, gdje se prvi put pjevale litanijske Sreća Isusova.

Vrijeme je, da se narod razigje kućama svojim. Ah ne... ne da mi se rastati od lijepog kipa Sreća Isusova! I mlado i staro s pouzdanjem upire pogled svoj u lijepi

kip, a srce svakomu kao da Žapeće: „Tvoji smo, tvoji hoćemo da budemo!...“ O da, Isusa, tvoji, samo tvoji!...

Napokon se nared razdiao razdragan, jedan drugemu veselo kliče: „Ovakova Šta još ne viđesmo nikad!“ Uspo-

Zupna crkva u Kravarškom.

mena na taj dan ostat će neizbrisiva u župi ovoj, koja se toga dana i posvetila Sreću Božu svog. Članova bratovštine imade već sada do blizu 300. O samo da se ne bi iznevjerili ... Srce Isusovo!... Ne daj!... Župnik.

Zahvalnice.

■ Zahvalnice, u kojima se dočinik ne potpisne potpisom imena i adresata, ne mogu se nikako uročiti.
Uradništvo.

Božansko Srce najboljega nam Prijatelja:

Ozdravlja na molbe rođaka.

4. Srce Isusovo, daj ozdravlja nam milu kćerku!

Petrija (Hrv.). Moja kći ponih pet mjeseci bolevala od upale potkušne kostice. Lijječnici su izjavili, da mora nakon dva tjedna umrijeti. Ja puna žalosti bacim se pred kip Sreća Isusova i slanom vrude molim, da ono pomogne. I gledam nakon dovršene dovršnice potela je bolest jenjali, te se ona oporavila.

Vraca (Bosna). Jedne večeri dolazim sam s rada kući, a moja malaa od godinu i pol opet bi i opet preda me izba i vikala: »Tata, tata!« Onda sam je ja uzeo u krilo, a ona namah zapala. Ima pol sata probudi se, počerasnik kao krv i počeli su jako derati i zamašiti se lovit. Ja i žena moja plakali smo, viđeli, gdje nam dijete umire, a mi niti ne znamo, što joj je. Obočamo svi postiti dovršnicu Srca Isusova na čast, što nam pomogni. Suiradan u pet sati u jutro tito je već dječetu, da hoda doba postuti. Tad se probudi moji sinčić od tri godine i naznači progovori: »Tata, nadis Jelić je jagoda, i ja sam kazao: Kavčić je jagoda, i ima li još? Onda mi kaže, da ima, i odvede me, i ja sam vidio i sjedio se, da je otvor.« Prepalj smo se, nu ranjući sada, što je, našli smo i lječka, a na kratkih je dana moje dijete opet ozdravljeno. Hvala i slava Presv. Sreću Isusovu!

Izbavljaju novđanih neprilika.

— Stvar se izravnala. Dolaznici. Moju obitelj bijalo snaila tešta nezete kroz malo dana morali smo platići veliku svetu novac — a otkle? — Biće mi, da poludim. U toj novojčici cirkoh se dovršnicom Božanskogom Sreću, kveru svake utječe, te nazvah u pomoć i sv. Antunu, mogu odvjetniku, da se on molii za me pred Srećom Isusovom i Španjolskom. I gledam ovoga dana dovršnice stvar se nazvijem izravnala. Hvala Božanskomu Sreću, kojo nas je izbaštovalo toliko novčić!

— Poslovni krenuli na bolju. Hreništa. Ved dvije, tri godine analizale me u mojim poslovima razne nezgodne. Napokon panem u

teški dug. Već se je bilo bojati, da će mi se sve prodati, a ja ostati bez svoga imanja. Tada se uleček Presv. Šeca i činio njemu na čast devetnicu s poslom i molitvom, i očula moji poslovni krenuće na bolje. Hvala i slava Presv. Šecu!

— Šivaci strelj dodao do prodaje. *Hrvatska*. Sirota bavim se šivanjem, te ovako trako branim sebe, svoje dijete i staroga si, nemodnoga supruga. Budući da moje zasluge nijesu dojedale svim potrehama, zadužih sam. Nu sto nezreće, ne mogući ja platiti duga, došao moj Šivaci strelj, kojim se desavao udržati, do prodaje, očio da radim u bijeli i nerođi, red se utemeljio devetnicom Presv. Šru Isusovu, da mi s koje strane pomoć pokalje. I gledam innenadi jedan od moja rođbine pristede mi novčanom potporom u pomoći, te me spasi iz nevolje. Kako da tu 'e i praznam providnost Božiju i veliku pomoć Presv. Šru Isusovu? Za to hvala ma i slava od svih stvorova, vijeta!

— Sačuvani od dražbe. *Dalmacija*. Kako imarje bijaše založeno jednomu vjerovniku. Budući pak, da mu debiti niješmo namirili u pravo vrijeme, pozore nas vjerovnik ne voli, da mu kroz 14 dana moramo podmiriti dug, inače bit će sam imanje prodano na javnoj dražbi. U teškoj nevolji sveradno se uleček Božanskomu Šecu, da nam ono pomogneg. I gled Šeca Isusova usiljao nas je, napotio nas na jednu dobru osobu, koja nas je iskazala te ova nezreće. Hvala i slava Božanskomu Šcu Isusovu!

Kasnida veriga grijeha.

— Nakon ustrajne molitve. *Hrvatsko*. Bio sam kod kuće od mojih potrebnih rođi bila dobro usvojen. Molio sam se Bogu i dušao grijeha. No u dogotinjsoj vjajnjkoj slukhi zahtjevariv na "dragoga Boga spasnika". Zapustio sam se kao kakav bestjerac. Ali Š ţija me je kašna stopom siljedila. Stizala me jedna neprilika za drugom. S etom mi isda dođe u ruke Glasnik Šru Isusova. Stadeh ga marljivo čitali. Sada mi je paklo pred očima. Uvijdo sam, kad me radi moj opaki život. Vodi me u propast dove i tijela. Kao razmetni sin opaskivao sam svoju prjebu mladost. Odučio se popraviti. Na što du, kako će? Teško se je riješiti verige grijeha! Ali Glasnik Šru Isusova prikazao mi put spasa, ravno me je upatio predobromu Šru Spasiteljevu. Stanem dulje vremena po više puta na dan moliti rame molitve na čest Presv. Šru Isusovu. I nijesam se prevario u nadici. Šre su mi neprilike sretno minule, a Šre je Isusovo raskinulo verige grijeha. Opet sam našao slobodni djetet Božje. Podesam nov i crveniji život. Hvala Presv. Šre!

— Rijetko se nezreće strasti. *Hrvatsko*. Prije jedne žetvi godine bio sam veoma elan jednoj nezrećnoj stazisi. Odidevao sam opet i opet, da se du više grijesiti, ali kad tamo, opet sam i opet grijesio. Kako sam bio nezrećan! Bio sam pravi rob grijeha. Undosao sam u svojoj nevoji, molio se i isgovijeo, ali sam opet ostao stari grijesnik. Grijesna navika bila je jača od moje slabe volje. Tada stadeh čitali Glasnik Šru Isusova. Čitam i naigrem na tolike zahvalnice Šru Isusovu. Probudi se u meni tješa, da je i ja obratim Presv. Šru. Obedam, ako mi pomogne, da se od sada čuvam onoga nezrećnoga grijeha, da 'tu, dok sam tiv, svakoga prvega petka moliti litanije o spjegoru Presv. Šru i da 'tu u milost objedanđam u Glasniku. I sto: od onoga dana tako me je sino pomogao Šru Isusov, da nijesam ni jedan put više pao u onaj grijeh. O kako mi je sada lijepo, kada pa-

znajem nebeske radosti, a ne rađost u grijehnoj nasiadi, koja kao slaski otrov za čas daje utjehu, ali za sobom ostavlja ljuču bol i muka, advoju i žalost i dugu kašanje! Hvala i slava Prez. Srca Isusova, koje me je salihodilo od grijeha! Žrak, koji se ne može čavati kakova grijeha, neka samu potku, neka se moll i zavjećuje Srce Isusovo, i vidjet će, da ja, ne izamem; vidjet će, kako će Srce Isusovo i njegu oslobođiti nasećenoga grijeba.

— Jedanaest godina služila vragu. Stosovlja. Priznajem i ispovjedam, da sam jedanaest godina svoje mladosti služila vragu. U djelinstvu, kada bi trebalo, da angloski živim, ja sam veoma ne-vrijala bila. Što sam vidjela od druge djece, to sam i am živila. Trebalo bi, da matere malo bolje briže vode za djece svoju, da kada ponarastu, ne moraju optakivati svojo djelinstvo, kao što ja! Da sam onakova ostala, goryčta bila za svu vjekovjednost u donu paklat! Na hvalu Božju Srce Isusovo za jedanaest godina grijehnoga života obratilo me posve. Ono mi je ulilo u srcu veliku ljubav k sebi, silnu mislu na grijeh i goruću želju, da samo za njega živim. Hvala mu na vijeće!

— — —

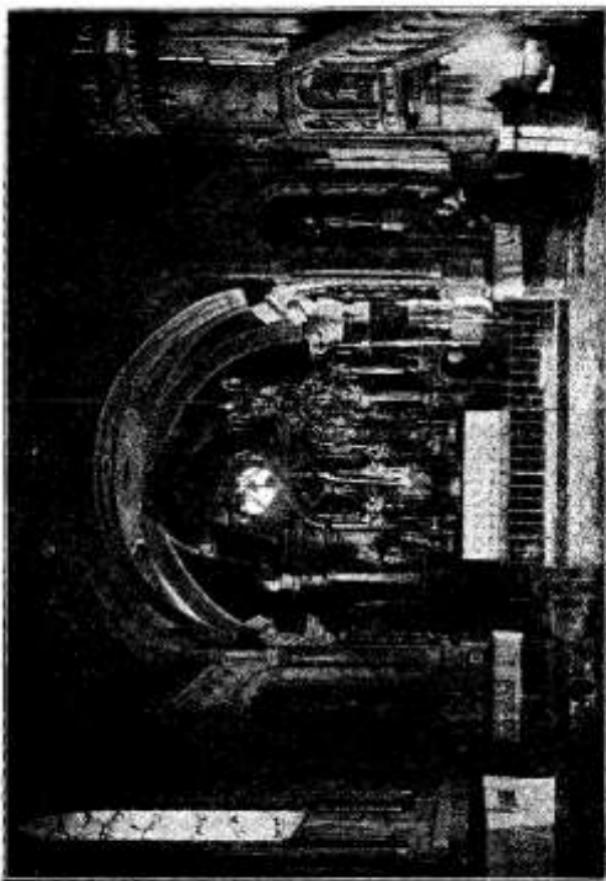
Vjesnik.

— **Blaženi Marko Križevčanin.** Prvi sluga Božji. Što će ga novi papa Pio X. svećano proglašiti blaženim, bit će jedan Hrvat, Marko Križevčanin, ostrogonski kanonik. Godine 1619. zadesila ga mučenička smrt u Košicama, u gornjoj Ugarskoj, od kalvinskih ruku. On je uopće prvi Hrvat, koji se svećano proglašuje blaženim. Ne bi li se tom rijetkom, dapače za nas posve novom i nečuvanom prilikom, moglo, dapače i moralno povesti u Rim veliko hrvatsko hodočašće? Kud ćeš ljepše zgodu nego ova, da se vjerni hrvatski katolički narod predstavi, po kloni i preporodi novome papi, predobromu našemu Ocu Piju X.? Pa i hrvatskoj omladini kamo ljepše prilike, da mu s edanu izruči svoj zlatni lilijan, što ga namjerava prikazati sv. Ocu na uspomenu svoje svećane posvete Bl. Gospu u svetoj godini jubileja njezinog Bezgrještoga Zaščeta?

— O našem novom blaženiku dragi put više.

— „**Vojска Srca Isusova**“ proti psorci (kletvi) i prokljenju. — „Cijava Hrvatska da bude jedan velični dom, na kojem se vije zastava Sreća Isusova a znak, da je ljubav Božja pobijedila, da Hrvat više ne proklinje Hrvata! da ni jedan Hrvat više ne psuje Boga svoga: evo to je uzvišeni cilj, to je ideal „Vojiske Srca Isusova“.

„Svaka hrvatska obitelj, svaka kuća, u kojoj je ne-

Župna crkva Uvilenja sv. Krila u Kravarskom.

stalo psovke, proklinjanja i nečiste besjede, bit de kamen, svaka općina stup, svaka župa Sreća Isusova bit će posebno svetište u ovom veličanstvenom hramu, u kojem će hrvatski narod čistim srcem i usnama Boga svaga blagosivljati, hvaleći i slaviti od koljena do koljena. — No je li to moguće? Jest, ako složno i ustrajno uznašojimo, da se grješni običaj psovke i proklinjanja iskorijeni u pojedinoj kući. A to je moguće! — — — Ovako nam zbori mala knjižica: „Vojska Sreća Isusova“, koju i ovdje sveridno preporučamo.* — Mili štioče! Ljubiš li Šreća Isusova? Ljubiš li svoj dom? Ako ljubiš, a ti se pridruži što prije „Vojski Sreća Isusova.“ Šta ti valja učiniti, kazat će ti ona knjižica. U kratko je dvoje: ti se moraš sam čuvati psovke, kletve i proklinanja, a moraš i nastojati, da se ovi grješci iskorijene u tvojoj kući. Vaša kuća mora postati „kuća Sreća Isusova“. Nemoj dalje čitati, dok nijesi odlučio, da ćeš ti barem jednu kuću osvojiti Sreću Isusovu. (P.)

— „Vrhbosna“ o „zahvalnicama“. — Naš Glasnik u svakomu gotovo broju donosi mnogo „zahvalnica“. Narod ih, kako izvjesno znamo, vrlo rado čita. Ta svaki rado sluša, kada mu pripovijedaš, ne samo o svom jadu i čemernu, nego i o pomoći, što si je u nevolji našao. „Ista neprilika“, pomislit će čitatelj, „može danas sutra i mene snaći: pa će onda znati, kamo da se obratim: obratiti će se i ja k Presv. Sreću najboljega nam i svemožnoga Prijatelja!“ — Ovogodišnja „Vrhbosna“ u 6. i 7. broju (str. 101. i 107.) donijela opširan članak, koji o takovim „zahvalnicama“ svestrano i učeno raspravlja. Ispituju se tuj način, kako se može manje više stalno razaznati, da li je koja molitva doista bila uslijvana; brane se „zahvalnice“ proti neosnovanim prigovorima, koji su se u novije doba tu i tamо čuli; dekazuje se, kako molitva ima s'čas uspjeh, po obećanju sazgoga Spasitelja; ističe se i svrha i korist, čemu se takove „zahvalnice“ objelodanjuju. Tim bo se načinom pruži vjeratcima prilika, kako će, po primjeru samoga evanđelja, Bogu dragome i Presv. Sreću i javno zahvaliti za važne milosti, što su ih — po svom uvjerenju — od njega primili. Tako se dragomu Bogu udaje čast i slava, bri se štovanje Sreća Isusova, Bl. Gospe i drugih Svetinaca:

* Vojska Sreća Isusova proti psovki (kletvi) i proklinjanju. Izdao glavni urednik Zagreb. Tišak i naklada Antuna Scholza. 1934. Oženja 20 št., s poltom 25 štira.

u potigu se čitatelji na pozdranje u mod molitve, te se iz primjera drugih nauče, kako će se i sami u svakoj poteškeći i neprilici uteti dragome Bogu, da nagju i oni, što su toliki drugi našli: milost i pomoć.

(R.)

Svaštice.

— Hrvatsko-slovensko hodočašće u Lurd i Porečmonial krenut je mjeseca kolovoza. Već se na prvi put dovoljan broj učenika javio.

— Pijo IX. rekao je jednom pellikom: »Tko hode da vidi žudo, neka ide u Lurd!«

Pijo X. u Gorici. Neka su novine pisale, da je Pio X. još kao imajnik jedan put bio u Trostoku. Ali je to sam sv. Utac porekla. Koliko je do sada poznato, on je samo jedan put prekoracio taj janske granice. To je bilo mjeseca listopada g. 1902., kada je on već bio prijevremen mletičkim. Tada je on polovao u Goricu dokle u slavsku zemlju. Tu je on u usisivačkom samostanu nekoličko dana posvetio duhovnim vještinsama. Onda je posjetio i franjevački samostan u Kostanjevici, gdje su grobovi nekih francuskih kraljeva. Čini se, da može se je tako stigjalo u Gorici, jer je obrazao, da će se do godine opet ponovo navratiti. Međutim ne protjete ni godina, a on postao papom. Onomadne je rekao državljane svojemu tajniku, da razmjeri nešto slovenski. Valja da je to naučio još kao kapelan ili župnik, jer u Mletačkoj ima više slovenskih naseljenjaka.

— Bratovština Sreća Išusova uvela je g. 1903. u ovim župama na likučku zagrebačku: U-sag, Hum, Kostel, Kravarsko, Zagorje i Škenderovo. Potonja je župi u Slavoniji, odale su u Hrvatskoj. (Sr. Kas. List str. 131.)

— Vukovar. (Slavonija.) Dio 2. objuka osnovalo se tuj katoličko djetidliočko društvo. Trebalj bi u svakom sredjem mjestu osnovati takovo društvo, kako bi se nudi obrnjeti lakinje očuvati od raskalalačnosti, i za mlađih još dana vrijeđati na katalošku sigurnu društva.

— Ima li još mudenika? — U Cravi Kristovoj uvijek je bilo i uvijek će i biti kao Svetaca, tako i mudenika. U zadnjem progonačtu u Kini, g. 1909., umrlo je mudenikom smrću 5 biskupa, 50 crkvenika i do 50.000 kršćana. Na mnogim mjestima istopešte iz zemlje tjelesa ovih junača, te ih magjose posve dobro sačuvana, bez tračića, a to ias tri godine dana!

— Obuzela me neka budnovata žejka, da štim slavu Bož. kriosa. Tako nam iz Slavonije javlja jedan ženski pobjednik. Odseđih dokle ići po mojem sedi od kuće do kuće, da tražim preplataša za njegove Glasnike. Nu hotu li napjati? Narod ovđe još niti ne zna za Glasnik Sreća Išusova. Pomažih se dokle Bož. Sreću, i moja bi molitva veličana. Gđegod sam došao u kuću, u kojoj se znade čitat, kad bih protumačio slavu Bož. Sreću, odmah se došlo na preplatu, i tako došao evo 17 preplatašnika u selu od 30-35 kuća. Još su mi zaostala dva sela. Nedam se, da du još dobiti kojeg. Na nekoliko mjesteta dolao sam i

do zaprte, gdje nijesu s početka vjerovani, da je to pravi kršćanski Glasnik, ca sam ja možebit dišao kakav krvi. (Živjeti! Daž Bože, da bi naš narod svagdje bio tako oprečan! Ne bi se onda toliko nerajalih knjiga i časopisa meg u njih moglo rasutirati! Op. urada) Molit ēu gospodku, koji svaki mjesec dolazi u našu filijalku, da narodu još bolje vragaeni slavi Bož Sre.

— Zašto progone uprave samo katoličku Crkvu? — Uspino jedan izobraženi gospodin svećenika u Zagrebu: »Velelašni! Nesto me uvijek usmjerio. Zašto ne progone nijesme druge vjere, već uprave samo katoličku? — Neka mu na to, mjesto svećenika, odgovori jedan mladi protestant. Došao je prije nekoliko godina mladi protestant katoličkome kupčiku u Pruskoj, te ga znamoli, da ga primi u katoličku Crkvu. »Zašto hođeš da postaneš katolikom?« raspitati će župnik. Mladić mu odvrati: »Često čitam u svetom Pismu, da je Isus svojim učenicima proricao muke i progostiju porodi vjere njihove. Dobre — mlijek — po tom će spoznati prave učenike Isusaće. A koga progone Krist nad? Zar lidove? Ne! Zar slobodovjanske? Ne! Zar protestante? Ne! Nego progone kateči svećenike, biskupe, papu. Dakle su samo ovi pravi učenici Kristovici. Zupnik uvrije, da mladić iskreno traži istinu, i primi ga u katoličku Crkvu. — znate li sada, dragi gospodine, zašto progone uprave samo katoličku Crkvu? — jer je samo ona prava Crkva Kristova! (D)

— Iza procesije. Na koncu sv. poslanstva u nekom selu hrvaatskog Primorja držala se procesija u čast Presv. Sreću. »Oče, taz procesije kao da sam na oguju!« reče misionara jedan, koji se već 20 godina nije ispovjedao. »Milost me Božja prisili, da se ispovjedim!« i on se strašno ispojedi.

— Stolar psovac. Jednoga dana — tako priopsljeda jedan vrlo čestiti znatičija — stazio se nas više u društvo, u hajduku Zagreb. Zaprašio se razgovor o svetim stvarima, a osobito kako nije dobro psovati. M-đu nama bio i jedan stolar. On po staroj svojoj navadi svaku svoju primjedu iskitio kojom raznem psovkom. Ni jedan put probjeli i stane drbiti. »Sla ti je, prijatelju? — up lamio ga. A on nam kaže, da ga je potresla snakova zima. Mi ga upozorimo, da ga dragi Bog tako kaznilj, što psuje. Na to se on zamrdi i reče: »Bože mi oprosi i Presveto Sreću Isusovo! Ne du više psovati! I on održa riječ. On se je sasvijem ostario povraća. Da Bog da i Presveto Sreću Isusovo, to se svih psovaca okoristili njegovim primjerom!

— Sakupljajte rabljene poštanske biljege! Čemu i kako, o tem smo poslali na omolu tretjega broja Glasnika. Megbutim smo saznali, kolika je po prilici vrijednost rabljenim poštanskim biljezama. Jefna kida, to jest kojih de et biljuda poštanskih biljeza, vrijedi po prilici jednu krunu. To je, istina, malo; ali novčić de novčića feritada, kamen do kamena palata! Pripravljali nam nedavno za jednoga odličnoga grofa, velikog dvornika kod jednoga nadvojvode, a podADMinala u našoj morskojci, da brišu sakuplja sve rabljene biljeze, te ih šalje na im u adresu, koju smo i mi preporedili: St. Petrus-Claver-Sodalitet, Salzburg, Drifaltigkeitsgasse 19. A jedan kraljevski vojvodić, kada je došao, da tim matinom mora podupirati katoličke misije u poganskim zemljama, nije došao, da mu i jedna stara poštanska biljeza propadne, nego bi svaku, koju bi našao, djelinskom radoštu donio svomu uzgojitelju.

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Mjesec Srca Isusova.

Skolska dječica ženske pučke učione u Dubrovniku (Dalm.) svake godine obavijaju bogoljubnost mjeseca Marijina. Lanjske godine pomisili njihov revni kateheta: „A za što ne bi tako častile i Sreću Isusovo?“ — On im darova krasnu sliku Srca Isusova a one u jednoj praznoj sobi napravio mali oltar, okitise ga svićama i cvijetom i postaviše u sredinu aliku Sreću Isusova. Svaki dan mjeseca lipnja sakupile bi se tu iza škole, molile razne molitve, a svršile pjevajući litanije Presv. Sreće Isusove. One pak, koje su se već pričestile, pričeštivahu se devet puta u pripravu za svetkovinu Sreće Isusova. Na tamanu svetkovinu (u petak) iz jutra rano pristupiše k sv. pričesti, a prije škole sve učenice u katedralci slušale sv. misu, koja se služila na oltaru Presv. Sreće. Kako je bilo ganutljivo vidjeti malenu dječicu, gdje nastolivši svoje školske knjige na erkovne kluse, u svojim malenim ručicama drže neke molitvenik, a neke sv. krunice. Iza sv. mise sve učenice s knjigama u šku. Taj isti dan u večer do-gješe na bogoljubnost u katedralku i tu učiniše posvetu s ostalim pukom. Zadnji dan lipnja velikim veseljem svršile su bogoljubost, primivši svaka od kateheti sličen Sreću Isusova na uspomenu. Ta bogoljubnost prema Presv. Sreću Isusovu tako je već osvojila ova mlađa hrvatska, da im je velika slast, govoriti li im se o milom Isusu, i često ih je vidjeti, gdje prije ili poslije škole jure u katedralku,

koja je blizu škole, i tu pred oltarom Presv. Srca kleče i mole. Školske knjige polažu na stubove oltara, ručice sklapaju, a oči upira u Presv. Sreć. Bilo to i drugima na izgled!

Zahvalnice mukotrpnih gijaka.

Kražu, da su „gjaci — veseljac.“ Ali znaće i gjak za bol i jade, te mu se nerijetko izvine uzdah: „Učenici — mučenici“. Razne ih muke snalaze — kako koga — ali „bez make nema nauke“. Na zadnu nevoljni gjaci za jednoga prijatelja, u koga je predobro srce; znađu, da ovo srce ima iskrenu sućut s njihovim mukama, te im vrlo rado i pomaze. K njemu oni polaze, njemu se izjadaju, i kad im je on pomogao, onda to oni ne kriju pred svijetom, nego radosno srca i dragima pripovijedaju, ne bi li se i oni požudano obratili na ovoga najboljega prijatelja omladine. Ovaj prijatelj — tko ga ne bi znao? — dragi je naš Spasitelj, čije je preblago Srce pravo gjačko utočište.

Kvo namo nekoliko primjera gjačkih muka i uspješne pomoći Sreća Isusova:

— Prva gjačka muka: Slati napredak u naukama. Od muke jadni bi sjek rado i počeo mudrouku knjigu, kada bi mu ona ovako barem išla u glavu. Pojco bi je, pa makac i gorka bila kao žud u pečini. Nu ovo gjačka Isuševčkoga knji je svojeg slabij pameli našao bolji, a i slajgi li se. Om pripovijeda: Bio sam u školi bez srednje ruke u učenju. U drugom poljeću bježao mi jeo toče, a slabije sam napredovao. Sad mi dogje srčna misao: »Presveto Sreće što ti je pomogao, pa da ne bi i sada? — Da, znamol gal! I u istagu, učinivši više puta dovestnicu na čas njegovog bud. Sreć i običavši, da fu se u Glasniku zahvaliti, ako budem uslišan, progrijem na ispitnu bolje, nego sam se nadao.

— Druga gjačka muka: jedan stanoviti predmet: kako komu. Jedan se neponovljivo razkrstio s latinskom slovnicom; drugomu su grčki oblici kao kost u golu; trećemu ne radi nijemački jezik; četvrtoru je čikca kao nožno stražilo, što ga i u vru plazi; petomu prirodopis papat vukodička ispiša mozaik; desetomu je računica terdi osah, što ga, hodač — ne ček, mora rušati, a još bolnim rubinima, da zajede od make i bodi. Ovih potonjih, dini se, loma osjetito mnogo, jer smo dobili više zabiljanica upravo posudi rađenice. Tako mi pr. piše jedan gjak iz Kotori: J- sam tanjake godine dosta dobro napredovao u mati. Jedino računica ne igraje mi nikako u ruke. Preve mjesecu malo sam i mario, za to misledi: »Duga je godina; tako ček po razviti!« Nu kada propade u preom poljeću, kada su i prva tri mijeca drugoga poljeta prošla lošim uspjehom: onda me spopane veliki strah: »Koma da se sada učebam? — tako sam si on sam sebe pitah. Ali za kratko vrijeme trvje mi žaoš, jer zaduh neki isjinski glav, koji me tjeđi, te mi se daje pomoći. A čiji je to bio glas? Isusov je svetotulstava oltara. Da, on mi dovikirše pokazujući na Presv. Sreć svoje: »Dogđi k ovomu žvoru svih milosti, a ja će ti pomoći!«

Ja se sada utkorih čerasim utamjem Botanikomu Sreću, dokako prisnub i marljivo učiti; i giel utomih ispit takovim uspjehom, kojemu se nijesam ni nadam. — Drige kolege gusi: ima li megju vama, koji su u takovoj ili sljedećoj nevolji? — Ima bez dvoješta! Utečite me i vi Prosv. Sreću Isusovu! A ja zahvalna vrea bližem:

O Isusu, spas svetog ljudi,
U tvojem Sreću odasad budu
Po svr vjeće stvarat moj!

Tu će tebi žrtve paliti,
Bremne grjeba u dušu svati,

Tu će naći pokoj svoj! — — —

— Treća gusička muka: kada je tko u pogibelji, da će izgubiti naukovnu potporu. Roditelji smrznuti: izgubili gjak naukovnu potporu, onda mu ne na druge, već zapravljaju tužaku:

S Bogom, knjige, moja slatka brig!

S Bogom, školski s Bogom grijko kolo!

Propadoće moje zlatne zane!

S Bogom, s Bogom, krasno gizakovanje!

U takovoj neprilici nalazila se bami jedna zagrebatska tješnja. Ona priopovijeda: Imala sam j dan naukovnu potporu, ali u zadnje vrijeme nijesam više mogla udovoljiti uvjetima, koji su u njom bili sklopljeni. U ovoj tješnji obrazili se vrdom molitvom Prosv. Sreću. A što se s početka dinišo da nije moguće, ipak je uspijelo. Potpora mi je oštala. Hvala Prosv. Sreću, koje mi je pomoglo!

— Četvrta gusička muka: bolest, koja prijeći ubenje, kao glavobolja, ili dogotrajna bolest, radi koje novorjni gjak luguhi više mjeseci nastave; pa sada uđri i či, da u kratko vrijeme sve nadoknadiš i ostale stigneš! No i tu pomaže pouzdanje i molitva Prosv. Sreću. O tom znade vam priopovijediti jedan zagrebotski gjak. Polazio sam, piše on, VII. gimnazijalni razred. Prvo poljeđe servio sam napakao. Ta mi se nasreća prvi put na gimnaziju dogodila. Uzrokom bljaje ponajviše bolesti i falesti, koja me neučješće morila čitavo poljeđe radi toga, što prolila godinu radi bolesti nijesam bio primljen u klernike. Drugo poljeđe se umirim i slatom s mišići, da je tako volja Božja, a marljivost podvrgnuta. Ali ne potraja ni dva tjedna, a ja, jao mila majke i padob u tešku bolest, radi koji nijesam mogao čitavo poljeđe u školu. Koncem kolonora prijavih u zavjetniku, da da se podvriči ispit sada, dok traju popravni ispit. Ali kada je to vrijeme došlo, padom u uzrujanost i malodrušnost, a još k tomu silno osobljen od bolesti i od napora, spriječio je s mišići, da moram VII. razred opstovati. U takova duševnom stanju primim u ruke Glavnik Sreću Isusova. Cijekuti zahvalnice i razmisljavajući o neizmjernoj doberći Sreću Isusovu, poda mi se u dasi javljati неко ugodno sljaje, malodrušnost me ostavi te s neuspjivim pouzdanjem podiš juristički na Sreću Isusovo, mire dobrote. Zavjetujem se uz to trima devotnicama, pridjeđu svake nedjelje u budućem poljeđu i javnom zahvalu u Glasiku i vere sa svi, kako sam zelio i molio. Rok za ispit bude mi produljen na dva tjedna, a ispit je dobro uspij.

— Peti gusička muka: Zaivori! Za, i ovo se može dogoditi, kad je „mladost“ — ludošta! Tako n. pr. jedan krasni gimnazijalac neoprezenoši dospije u zavtor, a to baš tri mjeseca prije mature. Kada jeiza dva mjeseca bio pušten na slobodu, bilo je malo mada, da će biti

pripuljen k maturi, jer nije bio riješen opitube. Bio se je bojati, da će mu propasti svak budućnost. U joj teškoj neprilici učioče se njegova pobožna sestra Presv. Šreca. I već je zadnji dan prije mature, a još riješenja od suda nema. Sada ide sama gjak u sudnicu, dobija rješenje, a na maturi sretno progje, premda je tako vremena izgublio za pripravu.

— Šesta gjačka muka: ispit na koncu školske godine. Tu se rešetaju gjac i to, da se odludi stalno zrno o ljeve i kokošju. Pa da onda ne spagnje gronica svakog slabijega gjaka? — U tom strahu i troštu mnogi gjak svom žurboom pohti svom nebeskom Prijatelju i hocu se pred njegovim prahlagom Srećem na koljenu. A mnogi nam i znade radosno priporivljati, kako je tu našlo izdajne pomoći. Evo i pr. gjačkog lista iz Zagreba: Propadok u prvom polječu, a strah me je silo i za drugo polječje. Ustekoh se dake Presv. Šreca. Odgovori mi ne bijaku baš najbolji, čemu dake da se nadam? — I dogje kolni: »Te Deum« s radiohom svjedodžba. Šreco mi bivo kicalo, kada sam primio u ruke svjedotku. Kad ju pogledam: ali kdo da me je nasuc obajalo: svjelotika nadmašila moje očekivanje! Hvala Božanskomu Šreca!

— Sedma gjačka muka: matura (ispit zrelosti). Tu je muku teško pojmeti onomu, koji je nije ikakuo Daj Bože, kojali se i godi tako općega suda, kao što je gjac, pa i darovitiji, koje ispla zrelosti! «Ima li veće nevolje za učenje od mature?» — Inko piše jedna zagrebačka paraprandica. A jedan hrvatski gjak opisuje straru svoju i svojih drugova ovi m stihovima:

Sve me stize, sve me davi, ledeni znoj mi s čela curi,
Kad pomislim, da baš ništa ne će znati na maturi! ...

Za dva sata gledati će profesorska stroga lica,
Za dva sata agrabit će mi ma uratista drhtavica ...

U nezretoj mojoj glavi sve se vrti, sve se moti,
Sve mijedzam od Kineza pa do grdnih Hotentota ...

Nu evo i tui pomoći Šreca Isusova. Piše jedan abiturijent iz Spiljeti: Dobar gjak nijesam bio, niti odvila doroviti a do ispitu samo još mjesec dana. Sto dake da učim? Stadoč obilijevo vidi, a uz to udinu deretnica Šreca Isusova. Pan pouzdanja u pomoći Presv. Šreca pogjoh na ispit, i premda nijesem u svakom predmetu bio posebno spravan, ipak sretno progje. Stalno sam uvjeren, da me je Presv. Šreco pomogao. — A jedan bosanski maturant priporivlja: Ja se na ispitu nijesam bojao, jer sam učio bio devetnico Šreca Isusova, a i da prije ispitu sam uspjeh aymu isradio. I doista polohi ispit peško nade dobro. Odmah sam se Presv. Šreco ishvalio likom molitvom, a sada evo i javno zahvaljujem tom dragom Šreca, koji za stalno pomile svakome gjaku, a i ajverma maturanu, samo ako je to ijesmo sparenosno. Slava, slava Presv. Šrecu!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 7. Srpanj 1904. God. XIII.

Godišnji mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kuću dostavljen
ili s poštou 72 fl., za inozemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u srpanju.

(Blaogoslovna od sv. Oca pape Pija X.)

Vjerski pokret u Belgiji.

oji se putnik ne će lečnuti od radoći i uskliknuti od veselja, kad mu se izadog i teškog putovanja po vrućem pijesku beskrjane pustare eno pomoli zelenata oaza, gdje će se odmoriti u delom bladu stoljetnog luga, do volje se naptiti hladne izvor-vode, i okrijepiti slatkim paomenim plodom?

Evo ti, mili člioče, žive slike iz današnjeg života svakog kršćanina katolika, koji još iskreno ljubi Spasitelja svoga i jedino Crkvu njegovu katoličku. On se ogleda širom svijeta te na žalost vidi, kako je vrhovna vlast većine zemalja i država u rukama krvnih neprijatelja Crkve: bezvjernika, liberalaca i framasuna. On zaredi još jednom ođima, te mu oko zapinje podaleko onamo među sjevero-zapadne države evropske o jednu zemlju, gdje vjera katolička po starom pravu upravlja javnim životovanjem svijeta,

gdje uslijed toga i našredni život cvate u najljepšem cvijetu,
gdje svi slojevi društva živu dane sreće i blagoslova.

Ova jabuka zlatna, ova zemlja sretna jest — Belgija. S potpunim pravom možemo mi Hrvati pogledati na ovu zemlju, možemo se ugledati u onomašnje katoličke borioce, koji su puku doveli zvijerdu srećnošu, pobijedivši najluće neprijatelje i po njega i po vjeru katoličku.

Dne 18. siječnja ove godine napisala sveukupni belgijski episkopat pastirska poslanica svome narodu, u kojoj sve vjernike pozivlje na sjajno djelo, na gradnju naime velike crkve Presv. Sreće Isusova. Hoće katolici, da ovim remek-djelom zahvale Presv. Sreću za nebrojena dobroinstva. Što ih je zadnjih 20 godina udijelilo svoj zemlji. Sada je naime punih 20 godina, otkad je katolička stranka zadobila upravu zemlje. Za cijelo su biskupi pozvani suci i svjedoci svim fazama narodnog života u katoličkom puku. Pa gle, belgijski biskupi priznaju i izjavljuju u svojoj poslanici, ne samo da je zadnjih 20 godina u Belgiji vjerski život bujno procvao, nego da se zajedno i materijalno blagostanje po gradevima i selima podiglo, a sav se duševni život kô znanosti, umjetnosti i književnost, do velikog savršenstva razvio.

Eto jednog samo primjera. U onih 20 godina liberalne vlade, što je bila prije sadašnje katoličke, bilo je među 100 stanovnika do 40 glava, koje nijesu umjeli ni čitati ni pisati. Za to bijaše prvo djelo nove katoličke vlade, da ukinuviši stare, liberalne škole podigne za katoličku djecu skroz katoličke škole. Pa eto i napretka: od 100 stanovnika samo ih je deset, koji ne umiju čitati i pisati, a i njihov se broj danomice umanjuje. Ako tko nije slijep na oča oka, lako će vidjeti, da je purta kleveta, kad se kaže: „Katolička je Crkva protivna napretku i prosvjeti.“ Baš obratno: prava naobrazba i pravi napredak uvijek su najveći mali precteli pod zaštitom katoličke Crkve.

Da, katolici u Belgiji imaju zašto, da zahvale Presv. Sreću dragoga Spasitelja, što je i za njihov narod postalo vremenite i vječne sreće. A mi katolici Hrvati, mi ćemo se kroz ovaj mjesec moliti za svoju belgijsku braću: da ih Bog pošti, ojači i sve više usavrši! Njihov slavni izgled neka nam u sreću usadi novu veselu nadu! Procvat će jednom u nas pravi kršćanski život, onda će procvasti svakako i narodni život. A naš će kršćanski život najbolje

napredovati, ako što više uzlijubimo Presv. Sreć i štovanje nje govo što više u narodu raširimo.

Spomenimo se i svog hrvatskog svetišta : nove crkve Presv. Sreća u bijelom Zagrebu! Svaki, pa bio on i srodašan, može što godice deprinesti, da se što prije i što do- stojnije sasma kraju privede to naše svetište, a kroz vijekove pred Bogom i ljudima neka bude svjedokom vjere i ljubavi naroda hrvatskoga spram Presv. Sreća Isusova. Onda će sici blagoslov Božji i na dom i na domare!* (H. K.)

—***—

[Crkva Sreća Isusova u Pećinama.]

(U ime crkvi: Sreć Isusovo i općina.)

Rasan je ljetni dan! Ostavimo Travnik u zadušnoj kočilini, pa izagjimo malo na čisti zrak gorskih šuma. Za tri sata i pol bit ćemo u selu Pećinama. Zove se tako od nekakvih pećina (spilja), koje se u okolici nalaze. Put ide uz brdo, niz bđo, preko drvlja i kamenja, a jarko sunce vrăski peče. No ja ću te, dragi čitatelju, uz put malko razgovaratati, ne bi ti te muka prošla. Pripovijedat ću ti o crkvi Sreća Isusova, koju ćemo u selu naći.

Ćaj dakle! Kada je još ovom krasnom zemljom vladao polumjesec, onda je u čitavej Bosni bilo posve male katoličkih crkvi. Nego bi se katolički narod sakupljao oko svog „fratra“ u šumama, u pećinama, na groblju ili pred jednom klimavom malom daščarom, pa im tuj „ujak“ (fratar) služio sv. misu i propovijedao. Tako i Pećine bile bez crkve, kô ruha bez mirisa. Pa u najstarije doba nije ovdje ni trebalo crkve, jer je, ako možemo propovijevati narodnom kazivanju, bitavo selo bilo napušteno samim muhamedovcima.

No puće kuga, strašna kuga, pa tako harala, da nije ostalo ni žive duše u selu. Kad to vide katolici, vesela im majka i zahvale dragomu Bogu za rijetku sreću, te se naselo u praznim kućama, podijelivši među sobom zapuštene

* Mitođari za hrvatsko svetište Sreća Isusova u Zagrebu, bili ve- liki bili mali, s najvećom se zahvalnošću primaju. Mogu se poslati na »Uredništvo Glasnika, Travnik, Bosna« ili haravno na adresu: »Veleđ. Ferdinand Brizi D. L., Zagreb, Palmotićeva ulica 33.«

oranice, livnde i šume. I eto, gdje se je prije bao turčin, na jedan put osvanulo čisto katoličko selo. Kada je to bilo, toga nitko živ ne pamti. Bit će, da je to bilo god. 1815., kada je čitavim krajevom vladala kuga. God. 1856. Pećine dobiše jednoga franjevca za dušobričnika, ali crkve, kako rekoh, ne smjedoše sagraditi od turčina. Nego je pokraj župnoga stana stajao jedan ovedi hambar. Hambar je imao dvoja velika vrata. Na jedna bi unosili svoje žito i sijeno; a druga vrata kad bi se otvorila, eto ti pred tobom nešto kao kapelica. Samo je četiri koraka široka, a dva koraka duboka. Tu je stajao pr prosti oltar. Na njemu bi „ujak“ govorio misu, a njega bi narodu propovijedao. Nared klečao (ili točnije: sjedio na petama) u malom župnikovom šljiviku: bilo u travi, bilo u snijegu; bilo na suncu, bilo na kiši, kako je već vrijeme bilo: mili Bože, na svemu ti hvala! Napokon i naši dobri Pećinari raželješe sagraditi od kamena crkvu. Vidjeli tri krasne nove crkve u Travniku, pa hoće i oni da imaju svoju. Pa, hvala Bogu! ne trebaš više pitati turčina, je l' slobodno? ne trebaš više tražiti u Garigradu, a za silne novee, carskoga „fermana“.

Dakle da gradimo crkvu! — Ali gdje? — Župa ima više sela, a svako se selo otičalje o tu čast i sreću, svaki vuci i poteri na svoju stranu. Nitko se ne daj, pa ne daj, nikao da bi popustio. A i drugo je čitanje povedavalo njihovu neslogu. Treba za crkvu odrediti i to, komu da se posveti? Svećenici htjedoše, da nova crkva nosi ime sv. Vida, komu je i oltar u hambaru bio posvećen, pa već nabavili njegovu sliku. No sve dogovaranje ostalo bezuspješno. Svaki hoće, da se crkva sagradi u njegovu selu, inače ni novčića da ne će platiti, ni kamena nositi, ni drva dovesti, ni kreča mijehati, ni prsta maknuti — ništa, amu ništa!

I tako bi se možda dogovarali do sudnjega dana, da se nije jedan mladi seljak nečemu dosjetio, ili ga je sam dragi Bog nadahnuo. Ode župniku pa reče: „Kako bi to bilo, da crkvu posvetimo Imenu ili Presvetomu Imenu ili Presvetomu Srcu Isusovu? Valjda će se narod bolje složiti!“ Dohri mladić možda je čuo, da se u Sarajevu gradi prvostolna crkva na čast Srcu Isusovu, možda je na blagdan Sreća Isusova slušao u Travniku propovijed o njemu. Bilo što bilo, župnik franjevac namah radošno prihvati taj prijedlog čestitog mladića. Ta, znao je, kako njihov nadbiskup, dr. Josip Stadler, uvijek preporuča pobožnost k Srcu

Crkva Svetog Ilije u selu Peđinama.

Iusuovu. Nadbiskup će dakle rado pristati uz to, da se sa-
gradi crkva Sreća Iusuova, a uz njegov će se blagoslov
narod već nekako složiti. Ali se župnik u neke prevario.
Presvjetli gosp. nadbiskup poruči mu, neka ostanu kod sv.
Vida, jer da je onako Travnik bližu, gdje ima oltar Sreća
Iusuova, i gdje se blagdan njegov najsvetčanje slavi. Nu-
megnutim se je već narod posve za to odnijevio, da njihova
crkva bude pod okriljem Sreća Iusuova. Čuvši za njihovu
silnu želju, rado je i nadbiskup dopustio, da se njima udo-
volji. Slijedeće nedjelje obveznici dakle g. župnik narodu,
šta im poručuje nadbiskup, da će se naime po njihovoj
želji sagraditi crkva na čas Sreću Iusuovu. Na tu vijest kô
da ih je sunce obasjalo! I pred ovim suncem, pred Srećem
Iusuovim, iščeznula je u tinji čas svaka magla nezoge. Ni-
jesu se više prepirali, gdje će biti crkva, ta kamo bi dru-
gamo, nego uza staru kapelu, uza župni dvor, u selu Pećina-
ma? Radujte se, Pećine: evo bit ćete prijestolnicom Sreća
Iusuova! Malo si selo, ali će te spominjati mnoga i mnoga
usta, jer si zavrijedilo, da si usred tebe podigne prijestolje
milosrđa same Sreće Boga i Spasitelja našega.

I namal pošeli prinositi novec. I siromasi dali su po
dvadeset kruna. Napekon g. 1887. počela se graditi crkva.
Kad je bila pod krovom, a župnik prvi put stajao na oltaru,
mnogome su kanule suze radostnice niz lice. Sad će
se župnik okreutiti narodu, pa ga pitati: „Recite, ljudi Božji,
ima li se naša crkva posvetiti sv. Vidi ili Presv.
Sreću Iusuovu?“ A sav narod u taj puta, glasno povikao:
„Presv. Sreću Iusuovu!“ Tako je Kralj srđaca složio
sva srca ovoga negda tako nesložnoga naroda — — —

Megutim evo stigmos u selo; evo nas i pred er-
kvicom! Vidiš, brate, da zvonik još nije degradjen. Treba
im još nekoliko stotinjaka. I što se dosada gradilo, gradilo
se uz pripomoć milodara našega cara, nadbiskupa vrbo-
banskoga i drugih plemenitih duša, čak iz daleke zemlje.

Stupimo jedan čas u crkvicu. Tu s oltara milo nas
gleda slika Presv. Sreća, a u svetohraništu još milije nasa
dočekuje samo živo Božje Sreću Iusuovo!

O kleknimo tuj i pomolimo se Sreću Iusuovu, e da bi se
tako jednodušno kao što dobri Pećinari, složili i čitava
domovina naša, a u ljubavi i štovanju prema Presv. Sreću
miloga nam Spasitelja!

Zahvalnice Srcu Isusovu.

— Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne pošteže potpisom imenom i prezimom, ne mogu se nikako nositi. *Uradu.*

Božansko Srce najboljega nam Prijatelja:

Ozdravljava na molbe rogjaka.

5. Srce Isusovo, daj mi ozdravi brata, ozdravi sekula!

Zahod. (Hrvatska.) Moj mileni mali brat od 4 godina oboli veoma opasno. Nitko nije rekao, da će ostati na životu. Moji roditelji i braća bili su svrani od žalosti, a ja čitam ljubljeni si Glasnik Srca Isusova i nagjem, da u Srcu Isusovu ima mnogo lječnika. Ja dakle potajno molim devojčicu tom Presv. Srcu, a molitvica mi bijade uslijana: moj mali je brat danas posve zdrav! Hvala i slava bes broj puta Srcu Isusovu!

Nin. (Dalm.) Jedna djevojčica od 18 godina teško se razboljela od malarije. U mjestu bilo je sustavno lijčenje malarije, ali za ljudiće bilo je bez uspjeha. Otpriješ ju u bolnicu u Zadar. Tamo ju nekoliko lječnika svim znanstvenim sredstvima lijecilo. Ipak nije bilo nade, da će prebiti. Na to se nješas brat Ivan, mladić naknadne sv. pridesti, stao vrati se moliti Srce Isusova. Uz to se zavjetova, da će, ozdravi li sestra, predbiti tri Glasmice Srca Isusova za tri srodmaka. Sto molje dobiti Ivan, to izmolio. Nakon malo vremena radošno je zagradio u svojoj kući milu sekulu, zdravu zdravcau, kao da nigdje nije ni bolovala. (Zupalk.)

Vodi naše parnice.

— Riješen optužba. Hrvatska, Imam tomu kakovih dečaci godina, štojme je jedna zlobna osoba objedila opakih i nedobrodošnih čina, te je o tom i sud raspravljati imao. Ja se sa suprugom utekh Presv. Srca devojčicom, i budemo uslijani: parnica se svrši za nas povoljno.

— Zadobita svoje prava, Hrvatska. Bila sam u velikoj neprilici sa sudbenoga posla. Budući da stvar ni na jedno godine ni više mjeseci nije bila riješena, bila sam u još većoj zahrinutosti. Dosjetih se, ako nema pomoći na zemlji, na neba je imao, i stadoh se moliti Božanskomu Srcu Isusovu u presv. oltarskom otajstvu. Dugo sam molila, ali nijesam nade gubila. Napokon budem uslijana, stvar se svršila posve dobro za moje pravo. Hvala i slava Božanskomu Srcu Isusovu u presv. oltarskom otajstvu!

— Zamlijete i pošteni glas. Hrvatska. Bijah u velikoj neprilici, da će mi oduzeti moji susjedi jednu livadu i oranju, i da će me ozloglasiti kao varalicu. Ja sam naime kupio od oca jednog susjeda oranju i livade na uvjet, da će ja isplatić njegov starci porez, koji je iznosio 300 kruna, i da si on izabere jednu najbolju kravu u mojoj staji. Uz to sam mu obećao: »Ako bi ti i tvoga dječa mogla isplatići, ja će nemliješte vratiće. Ja sam dakle isplatio porez, a on si je ozeo krava. Naskero umre taj susjed. Ja pak, kada sam sve isplatio i beret se zamlijeta daš hrisati, ponuditi skrbniku ove djece i samoj djeći, da mi vrati moji novac i uzmu svoje zamlijete. Ali skrbnik je odgovorio, da djece ne mogu ni za ono platiti poreza, što im je ostalo, a kamo li, da mi još i ovo ispliate, već da će mi radnje nemliješte na mene presnesti, jer da zamlijete i onako ne vrijedi vise nego što je bilo pogod-

gjeno. I dodatao mi ugovor, [po kojem ja dodata prenesti zemljište na sebe. U tom ugovoru nije bilo ni spomena, da bih ja ikada morao vratiti zemljište. Ja sada namah u red stavih livada i oranicu, koliko se to najbolje dale. Ali sto nakon deset godina jedan sin ovoga svajeda, videći, da su zemljišta kojim nas jasno postupila, podigne proti meni parnicu. On si i nagi nekoliko krivih svjedoka, koji htjeđe radi mafinje na mene potvrditi, da sam prigodom ugovora opet kassao, da ēu vratiti zemljište i posjede prenosa, ako mi ga samo isplate. Kada dogjemu k sudu, ovđe na me ovale svi svjedoci i isti sudac. A onaj, koji je htio, da mi vrati zemljište, usudio se na me već i javno napadati na ulicama i čak i u mom dvoru. I tak su me sud i ljudi vedrili kao kakova varalica. I videći, u kolikoj sam nepričici, i nemajući, kamo da se utedem, pouzdano se obratim Prezv Srcu Isusovu. Podneam devetnicu sa cijelom svojom obitelju, preporučim se i u zagovor sv. Josipa i u molitve bratovljevine Sreca Isusova. Tek mi sam podeo moliti devetnice, odmah neka vježbu i usfajne, da ēu sada dobiti svoje pravo. Kad sam došao drugi put na sud, bilo je poseve drukčije nego prije. Svjedoci na strani se više svjedodžiti prešli meni, sam sada bijale blag i ljubezna, kô nikad prije, a moj protivnik ne osudi se više nigdje na me napadati, ni javno ni tajno. Sud je za me izšao poseve dobro. Dobih svoje potpuno pravo na zemljište, i na svojem poljenom glasu nijesam izgubio ništa. S toga kličem od svega arca: Isusu i Isusu puna hvala i slava Prezv. Srcu Isusovu! Sviima, koji ste u kakvoj nevolji ili nepričici, prepovedam, da se uleteće Božanskomu Srcu!

Izmiruje razdvojene,

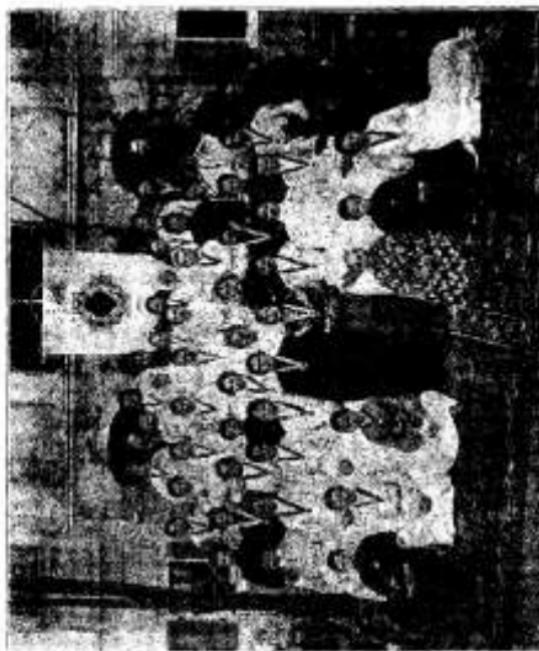
— Dva prijatelja, Istra. Imao sam vjernu prijatelja. Iskreno smo se ljubili. Kad li se jednom posvadisimo se. Boljlo me silno, gdje prolašimo jedan mizan dragoga, a hez onoga srdačnoga: »Zivio!« ili »Zdravo!« ili »S Bogom!« Zavjetoval se Prezv. Srcu, da ēu se u njegovu Glassku zahvaliti, te danonice moliti posebni običaj, ako mi pomogne. Progje nekoliko sedmica, a ja se u prijatelju izmirih, i mnoga teška — kako sam poslijepoznao — bila je izbjegnutia.

— Dvije prijateljstva. Hrvatska. Dvije, tri su godine, što sam s nekom osobom živjela sad u vodoj, sad u manjoj zavadi. Najgorje bilo početkom ove zime. Baš se ljuto razatisemo. Ja sva uxrujana pogjem, da svoje pravo tražim. Ali nesto mi ne dade naprijed. »Ne idi, bit de još gore!« milijah. I ja se vratim. Putem me sreće jedna prijateljica, i videoći me tučnu i potištenu, upita, šta mi je. Ja branjem u plać, srecu mi htjele pući. U malo joj riječi saopštih, što je i kako je. Oma me stala tjerati, a na jednom do: »Ne biste li Vi držali devetnicu Božanskom Srcu Isusovu, pa se i d'ugima preporodili u molitve?« Poslušam radio savjet, i gledajući prešla jedva tri dana devetnicu, a sto ti, moja mi protivnica poručuje, ne bi li joj ja htjela oprostiti? Odmah se spjetim, da je Sreci Isusovu zapodelo svoje djelo. U kratko se vrijeme poseve izmirisimo. Dapađe, nisko mi sada ne ide više na ruku u svakoj stvari, nego li ona moja prijašnja protivnica, a sada prava prijateljica po milostci Sreci Isusovu.

— Posljivo parnice. Hrvatska. In ali smo parnicu, koja se vukla tri godine dana. I tako se mogli nama i protivnicima poroditi velikoj neprijateljstvu. U toj nepričici učini cijela moja obitelj devetnicu Sreci Isusovu. I gled parnicu smo dobiti i s neprijateljima se izmirili.

Pomaze kod izbora staleža.

— Na raskršću, Hrvatsko. Kad mi je na gledanju došlo vrijeme, da si konačno isaberem stalež, stajao sam na raskršću, te nijesam znao, kojim putem da udarim. Jedan put dino mi se uđočnji, ali kamo će me voliti? Drugi put strm i tegotan, ali krasan mu je cilj: vodi do svecišta Božjega. Za njim me vode vukle od mlađih dana. Nu nuda se plakat, viđeci zapreke i poleđinice na tom putu. Hoda da pogrem, ali

Društvo djevјaka za našadnu sv. pričest u Pečini.

kao da me neko vuđa natraf, a ja mi kod ni knemo. Hoda da svladam zapreku, te barem preći körak učinim: ali izmučen od napora pasem, te stanem kloniti duhom i jadikorati. Na jednom vise mi meso po glavi: »Nevojniće«, govorio neki ustarnji gospod, »zdr nijesi nikada čisto Glasika Srca Isusova!« Prema m se i odmah se nleđem u zidilu Prosv. Srca Isusova, i gled kô da je nestalo onih zaproka, koje su se pr. da

mnom sivečile poput nehotičnih, maglovitih gora. Ja vidim jasno pred sobom put do svetilišta Bođega. Nije ružama prostir, nego trnje, ali gledam pred mnom hoda, i ja ga sada oduševljeni. Iz njegova Srca erpem utječe i snage, i sve mi je sada lako, a srce veselo. Hvala i slava Presv. Srcu najboljejšeg nam Prijatelja!

— Doprštenje roditelja. Uprkosku. Vrće sam teđela stupiti u samostan. Nu roditelji moći neće o tom ni da čuju. Ja mojakaš i nagonoracala, ali sve uzalud. Tuđna i falosna ne znam već, šta da radim. Isus me zove, ja za njim idem i plađem: a roditelji ne daj pa ne daj! Ne potraja dušo, dopude mi nekako ruku »Glančnik Srca Isusova«. Proštatah ga od kraja do kraja. Tu ima svatla lijepo, a osobito me se dojmeše zahvalnicke. Tu jedan za drugim radostan pripovijeda, kakova je milost došla od Presv. Sreća. Zar se ova prethago Sreća neće i meni smilovati? — Podnećem i ja devetinice njemu na čast, i gledam još devetnice ne dovršili, a moji mi roditelji susara oka govore: »Idi, klerko, idi, ako te Bog zove. Mi ne branimu.« Ja dakle vesela srca pokucavam samostansku vrata, i ona mi se namala otvore. Tu se sada i nalazim, posve zretna, što se i ja mogu ubrojiti među zarudnike Presv. Srca Isusova. Hvala mu za to i slava po sve vjekove!

— Bolesno oko. Uprkosku. Moja kći bolovala na jednoma oku, i čitavu godinu dana bila lijepčika, i mala boja. Megatim dogje joj u misao, da bi stupila u samostan. Ali hoće li boli primljena s bolesnim okom? — Bekne mi jedan moj prijatelj, da poslušam i odemu k drugomu lijepčiku. Kad je on pregleda oko, rekne mi, da jed je tihu godinu dana mora dočarati, dok niko ne bi sazvijem ofistio. A djevojčica bi jednako samo u samostan. Šta da činim u toj nepriči? »Učesimo se«, rekoh, »Srecu Isusova, ta, ono nikogu odbilo nije. Molimo mu jednu devetinicu! Redono, učinjeno. Za tim pisah čđ. Sestrana sv. Krišta u Džakovu svr. Ila je i kako je. One mi odgovorile, neka samo dosegimo, da će ju pregledati nijehov lijepčik. Mi u Džakovu, a tamodnji lijepčik izjavlji, da se moja kći može primiti, jer će se oko u kratko vrijeme dati islijediti. I tako ona tka malo vremena stupi u samostan, gdje se i sada nalazi, vesela i zadovoljna. Hvala Presv. Srcu! Uvijek mu moja kći vjeruće služila!

— *—*

Vjesnik.

— Iz Rimu stiže nam prerasposna vijest, da je Nj. Svetost Pijo X. dne 11. svibnja premilostivo udijelio svoj apoštolski blagoslov uredništvu, čitateljima i promičateljima našeg Glasnika. Dragom zgodom više o tom.

Presvetoj Sreći Isusovo, uzdrži i poštivi i blaženim učenim na zemlji sv. Oca Pija X. i ne daj ga nja volju neprijateljima njegovim."

— *—*

Iz života sv. Oca pape Pija X.

1. Mladi dani.

Sredinom prosloga vijeka stanovnici talijanskoga seća Rijese u Mletačkoj pokrajini često bi vidjeli jednoga dječaka, krasna, mila, šedna i nevina kô angela, gdje alicama ide u školu, ili s očevom kracicom na pašu ili s molitvenikom u župnu crkvu... Zvao se je Josip Sarto, a bio sin sirimašnih roditelja. Danas on sjedi na Petrovoj stolici kao Pijo X.

Rodio se je 2. lipnja 1835. Otac mu bio poljodjelac i stražar općinski, a majka Švetinja. Bogoljubni ga otac u najnježnijoj dobi sam podučavao u vjeronsaku, a još bogoljubnija majka učila ga ručice sklapati i pobočno se moliti. Netom je bio malo pođrastao, a već ga vidimo, gdje svećeniku pobočno dvori kod oltara. Licem na Uskrs 1846. primio je prvu sv. prifest.

Po prilici četvrt sata od seća ima svetištvo Majke Božje zvano „La Madonna delle Cendrole (Čendrole).“ Onamo bi često hodočastila majka, da Bl. Gospa preporuči svoju mnogobrojnu djecu — dva sina i šest kćeri —, od kojih je Josip bio najstariji. Onamo bi često hodočastio i sam mali Jezo, a tamo je sa sobom povesti i druge djece, da se pomole Majci nebeskoj.

Nije čudo što taj bogoljubni dječak na skoro postade ljubimac g. župnika. Zamjetivši u njega vanrednu darovitost, pože ga učiti latinskom jeziku, i tako ga pripravljati za gimnaziju.

Sada bi Josip svaki dan pješće idao u gimnaziju u Castelfranco (izg. Kastelfranko), šest kilometara od rodnoga si mjesta. Ljeti idao bos, a zimi u drvenim cipelama. Bilo je to zdravo, no mučno. Stoga mu kasnije otac kepio kolica i magareca. Tko veseliji od našega Jezu? Svaki će se dan u svojoj „kočiji“ s magnjim si bratom Angelkom voziti u gimnaziju. Račak bi nosili sobom: suha kruha i čute „polente“ (pare). Da si netko zastupi, podučavao je djecu jedne imućnije obitelji u počecima osnovne škole.

Una svu oskudiju Josip bio uvijek veseo, uvijek ljubeznan prema svakome. I susjednicu i učitelji: svi bi ga voljeli. Bio je vrlo živahan i okretan dječak, a u školi veoma marljiv i uvijek privlačan.

God. 1850. preporukom g. župnika, dobije od patrijara mletačkoga, kardinala Monico (Moniko) mjesto u dječkom sjemeništu u Padovi. Tuj petnaest-godišnjeg Josipa dan 16. rujna 1850. radošno obuče „reverendu“. I u sjemeništu bio je između 39 studenika uvijek prvi. Konačna svjedodžba bila je spravno sjajna. Njegov biskup htio ga u sjemeništu namjestiti za profesora; nu ova se osnova ne ostvari. Možda je gorljivi 28-godišnji svećenik sam zamolio da ga pošalju u duhovnu pastvu.

2. Kapelan.

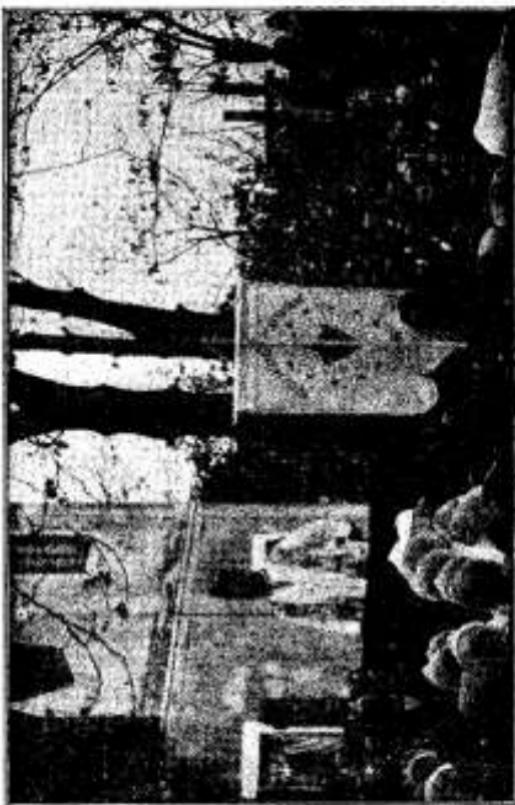
Dne 19. rujna 1858. bilo je u Riese veliko vesnje. Mladi „Don Beppi“ reči će prvu svetu misu. Tko će opisati radost njegove obitelji? Otač na žalost već preko šest godina počinio u grobu (umro 4. svibnja 1852); ali se majka gotovo rasplakala od suza radošnica, videoći svoga Jozu na oltaru. I stari je župnik plakao.

Malo za tim eto Don Josipu velikoga lista. U njem piše, da ima poći u Tombolu za kapelana. Ovo je mjesto udaljeno od Riese samo 3–4 sata. Bio tuj vrlo vrijedni, no stari, odnemogli župnik. Mladi kapelan morat će dakle raditi sve. Stari župnik pisao jednomu svećeniku u Treviso u jednom listu, koji se, vele, još danas čava: „Poslali mi za kapelana jednoga mladoga svećenika. Naložili mi, da ga uvedem u dušobrižničku službu. Ali što ga više promatram, to više u njega zamjeđujem toliko krasnih svojstava, toliko zrelosti i razboritosti, da bih se ja, pod sroge stare dane, imao od njega štošta naučiti. Ja sam uvjeren, da će se taj mladi svećenik u crkvenoj hierarhiji (svetovladi) popeti od stupnja do stupnja. Biskupska mitra za cijelu mu je sugjena. Pa onda, onda... tko zna...?“

Mladi kapelan osobito je volio mladež. Često se miđao u igru svojih mlađih učenika; često se nedjeljom i svecem s odraslim mladićima igrao kuglje.

Mladi kapelan uzeo k sebi jednu rogjenu sestru, da mu se brine za kućanstvo, koje po ondjeđnjem običaju bilo odijeljeno od kućanstva župnikova. Živjeli u velikoj ekskluziji, i često upravo gladovnili. Nu mladi svećenik nije za to mario, nije se na to tužio. Samo se tužakala sestra mu, da on treći toliko i toliko svijeda, učeći i radeći do u kasnu noć... Kada je kasnije u Tombolu ljeti boravila

Površina zastite Stena Isusova u Pećinu.

jedna bogata obitelj, rado je primio ponudu, da im djecu uz plaću poduđeje; tako ne morade toliko gladovati.

No uza svu svoju oskudicu opet nije htio, da kojega siromaka ostavi bez pomoći. Jedan starije pripovijeda: „O kako bismo mi mogli zaboraviti Don Beppi-a! Ja se n. pr. dobro opominjem, kako sam jedanput došao k njemu, te mu reknam: „Velečasni! moram u Verenu na rad, a nemam putnoga troška.“ A on će mi prijazno: „Dragiju moj, nemam ja sada ni prebijene pare. Ali ne boj se! uredit ćemo već kako. Dogji sa manom!“ I ja pogjoh s njim; on me odvede u svoju štitnicu. „Evo,“ reče, „to je moja zaliha kakuruza. Tebi pola, a meni pola!“

Za se Don Beppi gotovo ništa nije trebao. Kada bi obilazio prostransku kupu, n. pr. na blagoslov kuća, nije se za ručak ni najmanje starao. Gdje bi se baš desio o podne, ondje bi i ručao, što bi Bog dao. Nešto juhe i „polente“, pa dosta. „Naš je kapelan Jeo, što i jedan od nas“, pripovijedaju ljudi još danas, „ali od vina je tek gucauo.“

3. Zupnik.

Iza devet godina kapelovanja postade Don Sarto župnik u Salzau (Salcanu). Nared tuj bio sav razdragan od njegovih krasnih propovijedi, pa iz sve okolice pohrlio, da ga se naznača. Jedan put kroz čitavu korizmu propovijedao sam. Narod nije znao, kako da mu pokaze svoje oduševljenje i zakvalnost. Kada se župnik na Uskrsiza blagoslova povratio u sakristiju, vidi u čudu, gdje silni narod pred vratima na njega žeka. Jedan drugome namigava, kao da će reći: „Sada je hora!“ A prije nego je župnik stvorio uslu, da ih zapita, Šta bi, a već ga krjeplki momci podigli na svoje ruke i uz veliko slavlje stali nositi po čitavome mjestu. Nared mu radosno klicao i u svojem narjeđuju pjevac:

Guarda che popolo,
Guarda che smon,
I che va drio
Con gran procession.
Il se diceva un par l'albro:
Gridemo: Viva Don Giuseppe Sarto!

(„Gledaj, koliko naroda — Gledaj, koliko mnoštvo! — Sve ide za njime — U velikom ephedu. — I jedan drugome govori — Kličimo: Živio Don Josip Sarto!“)

Godine 1870. bukne strašna kolera. Župnik neustrašivo posjedivao bolesnike. Jednoga dana providi mladoga čovjeka, koji se je istom nedavno bio očenio. Malo sati za tim taj čovjek umre. Sjutradan oboli njegova žena, pa i ona iza malo sati umre. Slijedeće noći očuti župnik, gdje ga spopada ledena studen. Je li i on zaražen? hoće li i on za malo sati umrijeti? Premda je bio pripravljen, da Bože prikaže svoj život, naravno, da se je ipak uplašio. On uzme jedan kriješki ljevak, a sutradan u rano jutro pogje nekoliko kilometara pješke do kolodvora, stputnjuje u Mletku, kamo je bio pozvan, i drži obecanu propovijed, kô da ništa nije ni bilo. Isti se dan povrati u svoju župu i vrši, kao i prije, svoju opasnu službu kod bolesnika.

Jednoga dana susretne se s grobarom, koji je posve pijan u koliceima vezio mrtvaca na groblje. Don Josip ozlovilji se, videći kako se pijanac s mrtvaczem tetara amatom. On pegrabi sam kolica, pa doveze mrtvaca na mjesto njegova zadnjega počinka. (Sljedi.)

— 429 —

Zahvalnice Majci Božjoj.

(Naša prošlosti.)

— Pomoć Majke Božje Trsatčke. Posin. (Istr.) Prošle godine oboljeli na želuču. Kroz više mjeseci trpio same grozne muke. Upozirali ih vise ljevački ljevkova, ali bez uspjeha. Bilo mi je sve gore i gore, te sve više slabih. Ciniće se, da će moje bolesti svrati prekasni grob. U toj neverljivoj stukoh se Majci Božjoj Škapularskoj, i pobodih svrštio Majke Božje na Trsat, upravo na dan Velike Gospe. Vruće je molih, da mi se smijuje, e bi mi od Bož. Srca isprosila prijatelje zdravlje. Pa gle čudan prije nego se vratiš iz Trsata, moje strašne bolesti nestane. Sazna me radostnoj oblige, kada promislim venku dohotru Majke Božje, koju sam tako očito na sebi iztrku.

— Pomoć Majke Božje Bistričke. U sljedećem broju domijet ćemo obješan krasan primjer!

— Pomoć Majke Božje na Trškom Vrhu (kod Krapiće u Hrvatskoj) Jescovje. (Hrv.) Priporijeda nam g. župnik jesenski: Kod čedo-tvorne Majke Božje na Trškom Vrhu prvo je proglošeno na Duhače. Pošto se ikmo svršilo sluška Božja, vratite se u kolima kući. Odmah sa vrha brijege podješ konji u divljem bijegu trčali niz brda. Dogje mi na pamet smrt pok. vđ. g. Matijevića, mogu studentika. On, vozeći se s pok. kanonikom Jagatićem, skoci s kola, kada se konji poplašili, i za kratak das izdahnula. Odlučih dađe, gledajući smrti u oči, ostati na kolima, pa »Ito Bog dade i Mati Božja«. — Kod Kalvarije udariše koča

o nekakav stup. Jedan konj pada, a ova sila hazi iz kola mene na jednu stranu, a kedijska na drugu. Meni mlađa, kedijska mlađa, kojima mlađa! Kola se niješ ni prevallia, smo se je rado slonilo. Premažrajući oraj dogogao, drtim, da se je ovdje potkala mlađa Majke Božje, o kojoj sam tvoje prije propovijedao. S toga joj se javno zahvaljuje njezin novrjeden, ali u ljubavi i zahvaljuju odasli sin.

— Pomoc Majke Božje Gorské (u Hrvatskoj). Lonjica, (Hrv.) Uslijed prebljade mneš me je teški kašalj. Pomodim se Majci Božjoj Gorskoj, i kadaš odmah popusti, a akro i proga.

— Pomoc Majke Božje Kutjevačkoj (u Slavoniji). Osvitac (Slavon.) U bolesti prepričala sam se Majci Božjoj Kutjevačkoj, i zakonom, da će ju projeciti i dorovati, kad mi bude moguće. I ero ozdravih pa sudjelovnici Majci Božjoj Kutjevačkoj od sruža zahvaljujem.

— Pomoc Majke Božje „od Zdravlja“ na Krku (u istri). Dobrobitice (Istra). Moja mlađa teško se razboljeti. Kraj svih lijekova sve se više približavala smrti. Ja u žalosti ne znajući ni kod ni kamo, za vjetnjem se pošoditi Majci Božjoj „od Zdravlja“ u Krku i dali jednu sv. misu u čast Prez. Sreće Isusove. Nekom sam savjet ovršala, majka je posve oskrvila.

— *—*—*—*

Svadnice.

— Crkva Sreća Isusova u Podinama. (U našu sliku.) Na slici vidište samo međingrađeni zvonič crkve. Na vrhu krura svake katoličke kuće stoji po bosanskom običaju proti drevni križić. Time se katoličke kuće na prvi pogled razlikuju od muhammedanskih kuća, kojima na vrhu stoji jedan drevni šiljak. Između crkve i kuće evo nekoliko seljana Podinara u bosanskoj narodnoj nošnji. Sprijeda stoji nekoliko (pet) travničkih seminarača s fesom na glavi.

— Karmelski Škapular. Juvna. Jedna seljanka, trećoređica sv. Franje, propovijeda ovo: Bijate u našem selu jedan čorjak od kakvih 25 godina jako bolestan, koji se nije isporijedio za tri i pol godine, pa su me napominjali isporijediti, a on grdi, psuje i kaže, da se neće nikada isporijediti. Dogodi se, dogao njegov otac s postom nekim k našoj kući, i poče se tužiti, kako može sin neće da isporijedi i sudi, kad je najveća potreba, na starinom danu. A ja sluham, pa mi se čini, da dojemo neki starariji gospa, gdje mu nekakav vidi, podaj mu svoj starci, već istrošeni Škapular Majke Božje karmelskeši i otkaš i donesek Škapular i rekoh oca bolesnogu: »Na ti ovaj Škapular, pa ga stavi kradum, kako on ne zna, pod glave bolesnikova« I on oide i meine njemu poči jastuk (magistavje). Ne progje više ved jedan sat, a otako ga zapita, bi li se htio isporijediti, da dovezu svećenika? A on poljubi oca i reče: »Hodo se isporijediti i moći oca da mu oprosti. Odmah postavlja kola po svećenika, i mama sam se natudila, kad sam vidjela kola, i rekoh: »Hvala Majci Božjoj, kad se hote isporijediti!« Dogao svećenik i rekao bolesnomu: »Hodo li se isporijediti?« A bolesnik upita svećenika: »Možeš li meni odrijeti?« A svećenik: »Mogu; samo sve kući i pokaj sei!« I tako se isporijedi i pričesti i kroz nekoliko dana premine. Evo kada i sestre dicači Glasnika, kolike je vrijednosti i koliku može Škapular Majke Božje. Cijesimo ga i nosimo ga redol!

— »Mali je zdrav! U konviktu Ožegovićevu u Senja (Hrv.) g. 1908. obeli vrlo opasno jedan gimnazijalac. Morak me se uspolio. I već lijeđnik izjavio, i svi drugi misili, da će na malo izdahnuti. Tada će vđo gosp. upravitelj konvicta kô be došao doletjeti k jedosme ooci misionara, koji se baš u gradu desio, te ga sav odalođen zamoli za ruku sv. Ignacija. Dobivši te sv. ruke, podne se devetnica Sreću Isusovu za zdravlje bolesnoga gjska i za otvaranje Slavnoga konvicta od počasne bolesti -skretaja-. Što se bila razmahala po gradu. Obedao je, da će deset najznamenitijih senjskih obitelji preplatiti na Glasnik Sreću Isusovu i da će u Glasnik uvrstiti zahvalnicu, ako ga Sreć Isusovo usliša. Pa što se dogodilo? Drugi dan devetinice doleti on rascim jurom vereo ooci misionaru i javi mu: »Mali je zdrav!«

— Za vrijeme Bezgrješnog Zadeda. U crkvi sv. Petra u Rimu nalazi se slika Bezgrješnoga Zadeda, koju je već Pijo IX. okrunio slobodnim kromom. Dan 8. prosinca okrunuti će istu sliku Pijo X. sjajnim vijencem od dvanaest zvijezda. Svaka od tih zvijezda bit će sastavljena od samih dragulja. Nedavno došla je kao primor za tu krunu 87 dragulja, 67 srebra i 2000 frankova. Tu je dar svetilika »Nane Gospa od pobjede« u Parizu. Jedan odlični gospodin iz Sevilje (Španjolska) prikazao je za isti vrijeme jednu ditarvu zvijezdu od dragulja; a jedna gospoja iz Cambrai-a (Francuska) imajuci dvanaestero djece, za svaku od njih poklonila je jedan dragulj.

— Pijo X. i katolička stampa. Nije tomu davno, uzeo je Pijo X. iz ruke jednoga katoličkoga novinaru pero, blagoslovio ovo pero, te ga povratio novinaru rekviziti: »Nema časna plemstviliće zadira, nego što je zadira k katoličkoga novinara. Ja blagosvijem simbol (znak) Vašega zvanja. Moji predstavnici zatim blagostoliti mad i oružje kršćanskih vojnika; ja vodim kazivali blagoslov Božjih na pero katoličkoga novinara.« Tako pripovijaju engleske novine »Catholic Times.«

— »Ne boj se ti, ne cu ja kleti!« — U jednom mjestu blizu Zagreba bila ove godine sv. misija. Ljudi odlučili, da ne će više pozvali (klet). Malo za toga zavadiši se dvojica mladih ljudi, udarili jedan na drugoga, a već se od silne jarošnosti truu, ljudi ih drže kô bijesne svijeri; bojali se, da ne će jedan drugoga ubiti. I mi čujeli Nijedan od njih u ovoj stražnjoj žutosti ni jedina rijeci ne progovori, koja bi poskušala odvajati. Dospale obojica na gao viđe: »Ne boj se ti, ne cu ja kleti — ne! Nitko ja više kleti ne cu! Putujte vi moze!« Evo, kako Sreć Isusovo u svim misijama znade obrnati prorače!

— Kuda je slikar? — Nije tomu davno, nesmalo je u Italiji slikaresko Muzetina. Novine, koje bude, da sve znaju, znalo namah zahvaljati čitateljstvo ovim tajanstvenim slučajem. Pisale, da se je slikek sam ubio; da pada točno ozajivale smrtonoštvo njegove sa svim potanjim okolnostima — ditarve tragediju (halozna igra). — Međutim u jednoj crkvi kapucina neki fra Paolo, kapucin, marijivo i vještito slikao na zid jedne kapeličke prizor, kako se je sv. Franjo assizi odrekao svijeta. — Na jedan put neki znanac upozna togu kapucinu: nije bio drugi već tobotožni smrtonošt, sličar Muzetini! On je u tom samostanu obukao redovničku haljinu, nazavši u Bogu onaj mir, što mu ga svijet dati nije mogao!

Ja te ljubim!

Drago d'jete, što si hladno tako?
Kaži meni teške jade svoje,
Evo Sreća, evo nade tvoje,
Dogji, sinko, ja te ljubim jako!

Gorkom suzom za tebe sam plakao,
Spasio sam dragu dušu tvoju:
A ti zar ćeš prezret ljubav moju? —
Nemoj, sinko, ja te ljubim jako!

Daj mi, daj mi srce svoje mlako,
Da mu dahnom žara Srca svoga;
Pa me ljubi žarko kao Boga,
I ja tebe, sinko, ljubim jako!

Pusti svijet, jer on veli pakao,
Grječna ljubav u srcu ma leđi:
Znaš li mene? — Za mnom, sinko, teši;
O, ljubi me, jer te ljubim jako!

Dr.

Šta ćemo za praznika? Iko će Sreću
Isusovu osvojiti jednu kuću?

Bilo je prije dvije godine u gradu R.
Neki gimnazijalac — bogataš i ple-
mid — čitao je u životopisu Petra
Barbarića, kako je Petar za velikih
praznika revnovoao za pobožnost Sreća Isu-
sova i Bl. Gospe. Vrlo mu se avigjalo, a u
duši mu nečto tih oborilo: „Zar ne bi i

ti za praznika mogao stogod učiniti na slavn Božju? — E rado bih, ali Šta će?" Dobri mladić nije dugo mislio. On bi već nekoliko godina za velikih praznika u jednom kapucinskom samostanu pravio duhovne vježbe. Kako je iz iskustva znao, koliko su korisne takove vježbe, dogje mu sada misao: „Nastoj, da i ove godine jednoga ili drugoga gjaka predobiješ za ove vježbe!“ — Nađ sedmočkalac to odluči i dade se na posao. A uspjeh? Čitava šetu, bilo ih je do 80 štokakovih gjaka odvede u kapucinski samostan na „ekserciju!“ Tako je taj tugji gimnazijalac naslijedio hrvatskog azor-mladića!

Mladi štioče, osobito vi, učenici i učenice, Šta ćete Vi učiniti za ovih velikih praznika na čast Sreću Isusovu? Da je Barbarić još živ, ja znam, što bi on učinio. On bi iz sviju sila nastojao, da se u rodnom mjestu uvede „Vojska Sreća Isusova proti psovki, kletvi i proklinanju.“ On bi gledao, da što više kuća, osobito očinski dom, pretvori u „kuću Sreća Isusova.“

Mladi štioče, bi li i ti mogao za ovih praznika barem jednu kuću osloboediti od paklenog zmaja i osvojiti Presvetome Sreću? Bilo bi to krasno djelo! A i moguće je. Čitaj pomno knjižicu: „Vojska Sreća Isusova“; čitaj ju i pred drugima kod kuće, moli se Presv. Sreću, i gledaj da oca i majku i cijelu obitelj skloniš na to, da više ne psuju (kunu) ni proklinju i da ovih grijeha više ne trpe u kući. Dakako, da ti sam morsaš dobrim primjerom prednjačiti.

O kako bi to krasno bilo, kad bi svaki bogoslov, svaki gjak i svaka učenica za ovih praznika Presv. Sreću osvojila barem jednu kuću! Molimo mlade borioce, da obavijestite naš „Glasnik“ o svom jusačkom mejdalu sa paklenim zmajem i o sretnom ili nesretnom uspjehu. (P.)

Vjesnik.

— **Pehlin** (kraj Rijeke, Hrvatska. Uz naše slike.) Mlado društvo djevojaka za naknadnu sv. pričest u Pehlinu kraj Rijeke nabavilo si krasnu zastavu Sreća Isusova. Na uskrsni ponedjeljak, dan 4. travnja o. g. ima se svečano blagosloviti. Da vidiš žurbe poslije podne! Po cesti, što vodi iz Rijeke u Pehlin, ide naroda sva sila. Mislio bi čovjek, čitava će Rijeka u Emmaus, kô što učenici u evanđelju, što se je jutros čitalo. Tu vidiš gospode i gospogja;

tamo seljaka i seljakinja; sada dolazi jedan kapucin s jednim isusovcem, kô brat s bratom; sada opet djeca sirotišta „Marije“ i „sirotišta Sreća Isusova“ sa svojim ôđ. sestrama, a sada ôtavo riječko „društvo djevojaka“. Svi idu, idu, nitko ne pita: „Kamo dei?“ — Sve ide u Pehlin, to svatko znađe. Tamo već ţeka o. Gattin i više svećenika, ţeka „društvo djevojaka“ iz Drenove, ţeka kuma zastave, barunica Vranicani. A sâmo djevojačko društvo pehlinsko sve to radosno gleda: bit de rijetka svećanost! Ne ëu je vam na dugo opisivati. U vrtu jednog ljetnikovca bio ispod balkona podignut oltar, a blizu njega propovijedaonica. Na nju se popeo o. Gattin, da rekne prigodno slovo. Evo vam ga na slici (str. 188), gdje govorí, a narod ga s najvećom pažnjom sluša. Kod procesije, kojom se svršila svećanost, izmjenice pjevale djevojke, i svirala vojnička glazba. Da si, brate, video tu nedoglednu šaroliku procesiju, a otraga krasno hrvatsko more, obrubljeno istarskim otocima, u bajnom večernjem autunu! Divota!

Narod se razilazio kudi s najugodnijim uspomenama i najkrasnijim odlikama. Ta, o. Gattin svećano ih je pitao: „Hoćete li ostati vjerni Srcu Isusovu?“ — „Hoćemo!“ — „Hoćete li po mogućnosti slaviti nedjelje i blagdane?“ — „Hoćemo!“ — „Hoćete li se čuvati psovke i kletve?“ — „Hoćemo!“ — „Hoćete li svladati ljudski obzir, te se svagdje pokazati pravi katolici?“ — „Hoćemo, hoćemo!“ Čulo se sa svih strana. A na kraju govora svi zajedno ponovili svoju posvetu Srcu Isusovu. Daj Bože, ostali joj svi vjerni do smrti!

Svastice.

— Vinkovci. (Slavonija). Ordje više od tri četvrteta gimnazijalaca drži Glasnik Srca Isusova. Živjeti!

— Jedan gimnazijalac piše nam: Ja ëu gledati, da književni Vojska Sreća Isusova što više rasprostranim koliko kod gimnazijalaca koliko i kod drugih ljudi. Na zaost između i u gimnaziji, koji gradno i prekuplju, želim se mera već jednom na put stati. Prezv. nam Srce bilo pri tom u pomodi!

— Iz Lurda. Prije nekoliko godina pisao nam je jedan mladić na razglednicu iz Lurda cvo moje riječi: Ja sam prešten, što mogu ovde s francuskim narodnim hodočašćem proboraviti tri dana. Vidio sam tri čuda. Molit se za Vas Vas R. K.

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 8. Kolovoz 1904. Gca. XIII.

Imači ujedno jedanput. Stoji na godišnju 48 fl., u kuću dostavljen ili s poštom 72 fl., za možemstvo i K. 20 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u kolovozu.

(Blagoslovna oř sv. Oca pape Pija X.)

Razum u kršćanskom životu.
cvjernici rado tvrde — pa i u
nas Hrvata — da ispunjavanje
vjere ide samo čuvatvo, a nikako
razum; za to kažu, da vjera nije
za ljudi, koji misle, pa za to da
ni nije za učeni svijet! Ja ti,
mili štioče, po čistoj savjeti mogu
kazati ovo: Ni sami vragovi ne
bi se mogli naružiti sv. vjeri
priješnjom luku nego li ovom.
Mi bo možemo lastno i časno do-
kazati istinitost kršćanske vjere,
i to tako jasno kao n. pr. da se
je Nikola Šubić, knez Zrinjski,

junački borio kod Sigeta.

Ima dakako i tajnu u našoj vjeri: pomisli samo na
Presv. Trojstvo ili na olt. sakramenat: ali kad stoji, da je
to "svemogudi, vječni Bog objavio, onda ne budu više, go-
vereći: ja te ne mogu, ja shvatim, da uvidim! Ili će moći

slabušni čovjek razumjeti sve, što je u Бога, te neće biti za njega u Бога velikoga nikakve tajne?

Zar ti, nevjerači čovječe, uvigjaš, kako je iz maleđna zrna niknulo veliko stablo sa širokim granama, lijepim cvijećem i slatkim plodovima? Pa ipak svi znademo, da je stablo od zrna; ali kako je postalo, ne znamo, to nam je čisto tajna priroda. Baš jednako znademo, da su u Бога tri osobe, ali kako to, ne znamo, ne uvigjamo nikako, tajna nam je vrhunaravska. No ako ipak oholi čovjeljak veli: „Ja to ne vjerujem, jer ne vidim, kako je moguće.“ egi neka se ustrpi, neka malo pričeka! dodi de i za njega čas, kad će vjerovati, ali onako vjerovati, kako vjeruju prokleti dusi, o kojima sv. Pismo kaže: „vjeruju drževati!“

Šveta naša vjera zadovoljava i najširoj pameti ljudskoj i najplementijim čuvstvima srca, pa stoga su i naj-mudriji i najplementiji muževi baš vrli kršćani bili. Dak je Sveti darovao katoličku Crkvu ne samo bijelim darom svetosti, nego i biser-darkom mudrosti i znanosti.

Što više, Vjera kršćanska i život kršćanski služu se s ljudskim umom, dà, ali ne samo to; razum čovječji treba da upravlja i vlada životom pravoga kršćanina. Na čelu života našeg ne smiju stajati čuvstva; zdravi razum, vjerom prosvijetljeni razum, ima biti maticom svim našim djelima, oko njega nek se roje kô vjerne pčele svi čini naši! To nas je već dragi Spasitelj učio. Čitajući sv. evanđelje lako je to opaziti. Istina je, Isus je uvijek gojio najbolja i najiskrenija čuvstva spram nas ljudi, ali što je sve njegove čine i rječi odredilo i uređilo, to je bio Duhom Božjim napunjeni razum Isusov.

Pa tako i treba da bude. Bog je stvorio narav ljudsku tsko, da bude razum svjetlo duši, što joj poput vjećne luči ima rasvijetliti sve, što hoće da učini ili propusti. Tako je mudrost Božja udesila, toga se pravila moramo držati u svagdanjem života. Tko se toga ne drži, učinit će puno toga, što je krivo i što je proti Božjemu zakonu.

Baš ima sjajnih primjera u životu ljudskom. Je li de, izbor je stalež od prezamačnih posljedica po čovjeka? Pa reci: koliko se ljudi daje u tom voditi samim čuvstvima i strastima? Zar se ne događa, regbi svaki dan, da se koji mladi oženi ili mlada zda, ništa se pitajući ni roditelja ni svećenika ni svoga zdravoga razuma, već slijepo ode za časovitim strašeu zabludjelog sreća? Joj, koliko puta

pogje izvrsna djevojka za bezvjernim šovjekom, samoj sebi na najveću nesreću!

Pa opet koliko mladih duša zove Bog u svećenički stalež, koliko mladića i djevojaka zove u redovnički život? Ali glos Božji ne nalazi svagda odziva, jer ne odlučuje razum već srce mlado, strastima do dva uzbunjeno! Šteta vjećna! Koliko bi ih moglo postati dobročiniteljima svomu narodu, dižući u njem kršćansku vjera apoštolskim svojim revnovanjem, ali na žalost propadoče i sebi i svojima! A zašto? Jer se se dadoće svjetovati od razuma, nego od čuvstava slijepa srca.

Imali bismo o tom jošto mnogo toga krasiti: ali za danas nek bude dosta. No ovo dobro zapamtimo: Bog traži od nas „razumnu službu“, kako veli sv. pismo (Rimlj. 12, 1). Put k Sreću Božjemu mora da ide kroz naš razum, a Bog će dragi, ako ga molimo, miločer svojem rasvijetliti razum, da upoznamo, „koju je vođa Božja dobra i ugodna i savršena“ (Rimlj. 12, 2), da prema njoj „udesimo svu našu čuvstva, odluke i djela.“ (M.)

— * * * —

Nadbiskup zagrebački o „Vojsci Sreća Isasova.“

Družuviženi gospodin nadbiskup zagrebački, dr. Juraj Posilović, izdao je na svoje dužobrižno svećenstvo okružnicu pod brojem 2292, a od dana 25. svibnja 1904. U ovoj okružnici, koju je Preuzviženi, kako sa poželane strane doznajemo, svu od kraja do kraja vlasti-ručno napisno, želimo i ove prekrasne retke:

„... U velikom nekadu gradu Antiohiji Sirskoj oko god. 387. poslije Krista pobunili su se stanovnici proti Cezaru Teodoziju, te porušili i to gradu vucarili za pogrodu kipove cara i carice, što je dakako cara razdražilo, te je pukō glaz, da će premnogi glavom platiti, i grad sam biti porušen. Silan strah obuze sve stanovništvo. Biskup antiohijski, starac Flavijan, podiže se na dalek put u Carigrad, cara moliti za milost i oproštenje, a mladi svećenik imenom Ivan, prezvan kašije Zlatousti, držaše u gradu glasovite predike — njih 21 — o kipovima (de statuis). Ovaj Ivan Zlatousti postade poslije nadbiskup Carigradski, a

danac ga časti i slavi jednodušno sveta Crkva na istoku i zapadu kano svetog Isopijedaoce i velikog naučitelja.

„On dakle u svojoj predici reče, da je Antiohiju onelik utis zažao za to, što je bilo u njoj mnogo bogopsovaca, ali i pokaza način, kako bi se mogao onoliko teški grijeh iskorijeniti. On reče: „Čuješ li koga na raskriči ili na trgu da huli, pristupi, ukori ga, i ako ga treba očisnuti, ne ustegni se; udri ga po licu, po ustima; posveti si ruku udarcem. I ako te tko za to tuži i na sud povuče, idi: i ako sudac od tebe zatraži za to račun, reci slobodno: Za to, što je opsovao Kralja Angjela. Ako bo valja kazniti one, koji na zemaljskoga kralja hule; koliko više one, koji onoga Kralja pogrde... Nemoj mi reći one mrlje riječi: što je mene za nj briga, ne imam s njima ništa. To je aetonska riječ; vratja nečovječnost. Ne recimo toga, nego ukazimo za braću zgodnu brigu. Ja pak običajem sa svom osbiljnosti i zajamčujem se svima vama, ako se vi svij ovdje prisutni ushtijete zauzeti za spasenje sugragjana svojih, za kratko sav će se grad popraviti; malak ga je ovdje najmanji dio, množicom najmanji, al' pobožnošću poglaviti. Dijelimo spasenje braći našoj! Dostatan je jedan čovjek, koji revnošću gori, urediti sav puk. Kad pak nije samo jedan ili dvojica ili trojica, nego je toliko mnoštvo, koje bi se moglo pobrinuti za one, koji se sami ne briju: nije od ničega van od vaše nebrige, ne možda od vaše nemoci, da mnogi padaju i ginu. Kako nije ludo, ako vidimo tuđiju na trgu, da namo potičemo i umirimo one, koji se tuku: ali što govorim o tuđini? Ako vidimo, da je magarac pao, svj pružamo ruže i žurimo se, da ga skupa podignemo; a da za braću, koja pogibuju, ne imamo nikakove brige? Magarac je hulnik, koji ne može nositi tereta svoje srđube, on pade: priteci, podigni ga riječima, dinima, blagošću, žestinom, neka je različan lijek.“ (1. hom.)

„Evo kako je madar i krjepak preporučio Zlatousti postupak proti mnoštvu bogopsovaca. Premda jedan čovjek, recimo župnik, koji gori revnošću, može tečnjem dosta dugo vremena grdne provke i kletve u svojem puku ukinuti; ali je uspješnije i bolji postupak, ako se proti množini hulnika digne množina, dobro uregjena i vogjena, braćitelja i čuvalaca slave Boga i njegovih Svetaca. U našem vrijeme, kamo li više nego li u prijašnjem stara vremena, ljudi se druže u svakovrsne svrhe, da skupno postignu

laglje i sigurnije ono dobro, koje si žele: neka se tako učini i prati prevarju Božja i njegovih svetinja. Neka se proti velikoj mnošini Božjih i naših neprijatelja bogoposveća digne uregjena vojska Božjih štovalača i vojnika. Što se tiče napose pojedinačnih vojnika Božjih napravna hulnikom, neka zapamte riječi Zlatoustoga: ne može se isto oružje upotrebiti od svakoga i proti svakomu. Roditelji, učitelji,

Dr. Juraj Pušilović, nadbiskup zagrebački.

gospodari mogu svoje podčinjeno i udariti, ali' ni to ne uvijek. Drugi pakto neka se drže onoga, što reče Zlatousti: neka je različan liječ! Prama jednomu su dosta riječi, proti drugomu treba i čine, proti jednomu blagost, proti drugomu žestina.

„Ali nijesu dosta proti velikoj mnošini hulnika pojdinci, nego treba vojska. Pa baš pod imenom „Vojske od zastavom Sreća Isusova!“

„Za to smo s velikim veseljem pozdravili plemenita namikao nekih prijatelja katoličkoga našega puka, koji su odlučili, da pod zaštitom Sreća Isusova vojuju protiv ovih zala, da grijeđai običaj psovke i proklinjanja istrijebi. Ali kod svetoga ovoga pothvata treba svigdje da sudjeluje sam vjerni puk. I pojedinci i obitelji treba da se kupe oko zaštite Gospodina Isusa Krista.

„Ovako de u svakoj župi nastati društvo „Vojske Sreća Isusova“...

„Mi od svega sreća blagoslovljamo spasenosni put hrvata i preporećamo vruće svekolikomu dušobrižnomu Našemu svećenstvu, da ga podupre. Napose neka gospoda župnici u svojim župama mstoje, da se što prije osauje među župljanima „Vojska Sreća Isusova“, i da u toj vojsci bude članova iz svake obitelji.“

Zahvalnice Sreću Isusovu.

Zahvalnice, u kojima se dajeći ne potpisne imenice adresat, ne mogu se nikako unapiti.
Greda.

Božansko Sreće najboljeg nam Prijatelja:

Ozdravljaju na molbe rogjaka.

— Jasenovac na Šari. (Hrv.) Moje usude od četiri mjeseca oboljelo jako. Ni hrane nije više primiti moglo. Podzem dovezli su Beru Isusovu; nu dječju sve gore. Već smo vraki čas lidičkivali, da će izduhnuti. Tada je zagovor i tri puta slalo Sreću Isusovu, i za čudo, dijete odmah očice otvoriti i mene milo pogleda, kao da bi i ono zahtvilo Sreću Isusovu. I doista mu je od onoga dana bila bolje i skoro je ozdravila.

— Dobrovenik (Dalm.) Moja mala nečakinja bijaše na rabi groba. Svi nijamo izgubili nadu u lijepčićko umjede. Nu ja se obratih vratom molitvom na Sreću Isusovu, i na moju veliku radost bijak uzdišan!

— Dobro (Hrv.) Moja pastorka oboljela na bijevoj noći i ruč, imala žudnu ranu. Rekole joj u bolnici, da ovoj rani bijeka nema. Zagovorom pastorku Prezv. Sreću Isusovu, obetavajući tri devetnaest. Rana je zacičela, i ona potpuno ozdravila.

— Jasenovac na Šari. (Hrv.) Supruga mojega Bogora u Sarajevu naglo oboli na smrt. Kada to doznadeob, ja i moja supruga odmah počesmo devetnaest postom i molitvom, na čest Prezv. Sreću Isusovu, a i njima u Sarajevu napomenutim, neka i on to čine. I gile! za nekoliko dana javiše nam, da je ona na svijet ozdravila i da se nama zahvaljuju za opomenu o Prezv. Sreći.

— Dobro (Hrv.) Moja žena već je bila na umoru. Lijepčić jedan kdrogi izjavile, da nade nemaju, da bi ozdravila. Uz protjerivanje kri-

pridružila se još i upala pleti i možgana. Već je primila i zadnju pomast. Videći ju u skrajnoj pogibiji, ja i moj sin, a njezin pastorak, bacimo se na kolena i počesno devočinios Srcu Isusovu. Za par dana tenu odravila, a za tri nedjelje već je mogla pribisati sv. misu.

— Visoković (Slav.) Piše nam jedan gimnazijalac: Prije dvije godine ljeđenici su mi htjeli odrezati bolesnu ruku. Već nije bilo nikakve pomoći. Na to je sva moja rodbina molila devočinics Srcu Isusovu. I doista odravili su priponom Srcu Isusovu i jednoga ljeđenika. Svijet, koji je poslije odravljajenja vidio moju ruku, govorio je: »Vale, da se danas ne događaju više žudeša: ali s ovom je rukom zaista dedo!«

Pomaze u svakom stazu.

— U novoj studiji, Zagreb. Moji pretpostavljeni ponudili mi odličije mjesto kod naše tvrđave. Na ju nijesam bio izduž škole za takovo mjesto. Nijesam ga se čak ni usudio preuzeći. Kada su me pakto na to upravo sišli, stavili sve svoje pouzdanje u Srcu Isusovu. Molio sam devočinice i platio sv. misu. Napokon nastupila nova situacija i vršim je uz pomoć Prevr. Srca tako, da su svi sa mnogo zadovoljni.

— Mlada udžiteljica, Šibenik. Odmah u početku mojega djelovanja znajge me toliko neprilike, da sam gotovo zdrojito. U toj velikoj brzi uteku se vrućom molitvom Srcu Isusovu. Ono mi podade tolike jakosti, da sam nu se posebe predala. I doista je Hrvatsko Srce sve najbolje uredilo. I u školi imam red podobri uspjeh, a djedica vrlo rádo služi Srcu Isusovu.

— Mladi redovnik franjevac, Bosna. Već sam često istakao, da je Srcu Isusovu dalim utičnjem u svakoj nervolji i slatki pokoj na zburkanom mružu našega života. S toga, načinu se opkoljen od stranih i silovitih napasti duha paklenog, koje se protive mojemu redovničkom avaziju, ujedno osjećajući se slabim, da im se postojano opirem, utisku se Boljanskom Srcu Isusovu, te obediš ujedno javnu zahtjavu. Zadobivši napokon ova žugljena milost, kao i arcani učjaj pri ispitima, klijem smrđao: »Hvala, slava, dika — Budi pravelika — Svetom Srcu Isusu — Po sve vječne vježkale!«

— Redovnika, Hrvatska. Bolesni trofili mi životnu snagu tako, da bih najpošitije morao podleti i odrediti se gorodu želje, da što više radim na slavu Božiju i spas bližnjeg u divnom zvanju redovničkom, u koje me ruka Svetišnjeg postavila. S pouzdanjem uteku se Bož. Srcu Isusovu, i molitva bje uslušana. Zdravlje krenulo na bolje, a ja klijem: Hvala i čast Bož. Srcu Isusovu!

— Vojsnik. Osijek. (Slavon.) Vojnik sam, te ne mogu Srcu Isusovu duge devočinice moliti. Ipak mi je to Bož. Srce u mojem vojničkom staležu veliki polaskiću dalo i u mnogim potekločama pomoglo, kada sam ga nedjeljom traktom molitvicom pred prevr. oljarekim sakramentom za to molio. S toga sam obedaš Prevr. Srcu platiti tri njegova Glavnika za one, koji bi ga rado ditali, a nemaju, odakle da ga platite. A sada se i javno zahvaljujem. Slava budi Bož. Srcu Isusovu!

— Sluga. Beograd. (Srbija.) Gospodar mi je bio tako zlogest, da već nijesam mogao s njime biti. Ipak mi ga bio bilo ostaviti, jer mi je plada bila vrlo dobra. Šta da? On svaki dan gori. Napokon se zatezim devočinicom k Prevr. Srcu Isusovu, te nakon male dana, za dobro! što mi zaspofara, da nikad bolje. Za ova milost toplo zahvaljujem Prevr. Srcu Isusovu!

Hrani nas od neprijatelja.

— Državni službenik. Hrvatska. Imao sam u svojoj državnoj službi veliku nepričku od neprijatelja, tako da mi je služba na kocki stajala. Videći ja i moja supruga, da ni od koje strane pomeđi nemaju, utekosmo se deveticom Presv. Srca Isusova. Netom dovršil smo devetnicu, daš nam je Gospodin Bog da nadviđamo svoje neprijatelje, i ja sam ostao nadahnut u svojoj službi. Hvala i slava budi Presv. Srecu!

— Učiteljica. Slavonija. Optužile me zlobni ljudi, s nakanom da budem oduvode premještena. Pouzdano se obratila Presv. Srecu i bježi uhićana. Ostakao do Božje volje. Hvala za to i slava Presv. Srecu!

— Dvije „fabrikante“ (radnica u tvoracu). Bosna. Teško je, kad siromaštvo dovrjeva mrežu; kad nema, osim što si neklima zaradi svojim. Još je teže, kad valja prehraniti i siromašne roditelje. Ali najteže, kad ima neprijatelj, koji gleda, da sirotinji nepravedno otme zgodu, teškim radom steti si koju krajanu. I mi dvije — a same ne znamo kako i zašto — imale takova neprijatelja. Odulje vremena nije nas više mogao lijepo gledati, a bio on naš nadzornik u jednoj fabriči. Na rame nadine on nas progonio, tako da nami bi u smisljenu nadinicu, a grozio se, da će učiniti, te će nas otpustiti iz fabrike. A što bi onda od nas jedućica bilo? Čime bismo prehranile i sebe i roditelje svoje? Mi se s potpunim pravom bojale, da će neprijatelju našemu doćišta za rukom podi, pa će nas iz fabrike ospaviti. Za to u slisci i potrebi svojoj mi se pouzdano molitvom obratimo Presv. Srecu Isusovu. Mi smo činile devetnicu Presv. Srecu, mi smo se u to vrijeme isporjeđile i pridestile, a i obetale, da čemo rasplasati u Glasniku, ako nas Presv. Srecu usliši, te mi i nadalje ne budemo lišene zaslubke u fabriči, u kojoj si došle zaradimo mnoga krajanu, i Presv. Srecu nas je milostivo uslišao; tako i mi ispunjamo svoje obvezanje, pa zahvalno kličemo iz dina duše: »Nek hvaljenje i slavno — U svaki hude das — To divno sveto Srecu — U kom je jedin spas!«

Čuva nas dobri gospod.

— Duga istraga. Hrvatska. Bio sam u najvećoj pogibelji, da će izgubiti svoju čast, službu i poštenje posridi toboljnog politiziranja i drugih malenjaka. Ove lažne tužke i klevenje bile su upravljene stranom na kr. Šupanjski oblast, stranom na presvjetelog g. kr. velikoga Šupana. Istraga se je vedila tri godine. Sudbeno rješenje, kojim je napokon svaki kazneni progon proti meni obustavljen bio, ne bijade po volji g. velikom Šupanu. S toga on u svomoj djelokrugu izreče otpusnu odсудu. Ja se u tokoh vratom molitvom Presv. Srecu Isusovu, te bi moj utok, što sam ga podnijeo visokoj kr. zemaljskoj vlasti, uvađen u toliko, da sam se uspos avio u službu, atoprem sam g. velikom Šupanu za volju ponisan u časti i plati. Budući mi je datke očuvano barem moje poštije i obraz, kličem ja i moja mnogobrojna obitelj: Hvaljenje i slavljeno budi u vješte Presv. Srecu Isusovo!

— Osumnjičen kod službodavca. Hrvatska. Podiglo se više mojih neprijatelja, te mi tajem klevetom osumnjičilo kod mojeg službodavca. U toj nevolji učinok se Presv. Srecu Isusovu, i doista se moj službodavac u hezo uvjerio, da je sve laž, što se je o meni govorilo i pisalo. Hvala i slava Presv. Srecu!

— Krivo optužen. Slavonija. Bio sam nedužan optužen kod mjesnoga poglavarsvta. U toj nevolji spjetih se Bož. Srecu Isusovu, ugjem

Hrvatska crkva u Calumetu u Americi.
(iz »Hrvata«, Allegheny City, Pa.)

u crkva, te se stanem blagodi vratić njemu moliti. I gđe! Sretno sam prešao na suds, i moja nerivnost došla na bijeli dan.

— Protivni razgovorani *Dalmacija*. Radilo se — piše jedna učiteljica — o mlađu manjem, nego da se očini svoje poštovanje, uništiti moj ugled, i to baci javnim putem novina. Zalzano i očajno bijaće stanje moje duše, videoći se nepravdno okrivljena. Ku neko spasenomu na-dabnuci doneset mi na pamet besbroj milosti izdanih od Presv. Srca Isusova. Puna nade ostaviti se njemu devetinicom, i doista, tada neke liko dana moje se nebo razveseli, dok neprigodili ostadeće razoručani.

— Potvorenje zastre. Hrvatska. Potvorenje nas, da smo primale ukradene stvari. Kako ćemo dokazati svoju nerivost? — Diskutirao se devetinicom Srca našeg najpravednijega Srca, i gđe nije dugo potrajal, a stvar se riješila najprijevođenjem.

— Potvorenja Izpedicija. *Dalmacija*. Jednoga dana je i moja prijateljica pogiošćeno nekog gospogu, da bismo uzele do šest komada robe, i ponosno sa sobom četiri komada, da ih vide roditelji. Vrađajući po tom osam četiri komada, zaspogia ih progleda, što joj se namršti, i ona nam oobilježno rekne, da smo odnijele pet komada. I njezina sluškinja kieši je za nju četiri, da jesmo odnijele. Mi uvježavamo, da mislimo, nu one: »Jeste, pa jesti U vas je!« Mi ne znamo drugo. Ho bismo učinili, nego da se učedimo Bož. Srce najboljega nam prijatelja. Zapodesimo devetinicom, i gđi ne pruge ni četiri dana, a ista ona sluškinja govorila, da se je našlo, koliko smo i odnijele, i da je to našla istoga, onoga dana, na paradi sreće gospogu ne hijeđe toga nazmaka očijovali. Hvala Presv. Srce biljade i hiljade puta!

— Prvi put na suds. *Bosna*. Biće su me babcice krivo tučile kod suda. Učela sam se devetinicom Srca Isusovu, a sud se je svršio, i ništa mi niješu nauđile moje neprislušljice. Za to se zahvaljujem Presv. Srce toliko puta, koliko je časova u mojem životu. Bio mi to prvi put, što sam stajala na suds: dalo Presv. Srce, da je to i zadaji put!

Ustiličava molitve za grjeđnike.

— Zabimđeni mladić. Zagreb. Jedan mladić bio četiri godine u svijetu. Svijet je opak, a naš mladić, nemajući nikoga da ga opominje, zapustio je svome kršćansku vjeru. Kad se je proti godine vratio kući, vidi majku, udova, veliku promjenu kod svojega sina. Podne ga opominjeti, neka polazi u crkvu i svetoj isporuđi, na kojoj već jedanaest godina nije bio. Ali sve usakud. Tužna majka meni to propovijeda. Pomicam ju, ba je tako posao! Preporučim ga Presv. Srcu Isusovu, i još niješan svršila devetinica, kad on k meni, te me molí, neka ga podudam s sv. isporuđeni i pridesti. Na ghabu nedjelje (1908.), a najvećim je veseljem u crkvi Srca Isusova pristupao k stolu Gospodnjemu. On se i doista popravio, te je sada pravi katolički Hvala Presv. Srce!

— Zahludjena djevojka. Slavonija. Jedna djevojka bijaše na krivom putu, u velikoj pogrebići za svoju dušu. Njezina sestra i ja mnogo joj govorimo, neka se kanti toga, ali sve usakud, tko da govoriti u stijenu. Oduša zapodećemo devetinici Presv. Srca Isusovu, i nakon treće devetinice djevojka se posre obratila, kao da nikad nista bilo nije. Za tu milost viseće zahvaljujemo Presv. Srcu Isusovu. (Porijeklom.)

— Nakon 26 godina. *Dalmacija*. Jedna osoba, sa manom u rodu, kroz 26 godina nije se htjela isporuđiti. Preporučila sam je prije nekoliko mjeseci molitvama Štetele Glasnika Srca Isusova. I gđe! Bo-

časno je Srce učinilo naše molitva, kada se je dovođek tamo najmanje mogao nadati. Pred nekoliko dana skraćeno se je ispuštila, te je radosna srca pristupila stolu Gospodnjemu. Hrala i slava Bož. Srcu!

— Obrazio se brat, Boško. Dulje vremena bila sam zabrinuta gledi mojega brata. Mjesto da radi, pada se pjevanju i klatarjenju, i to već godine dana i 4 mjeseca. Uskoro smo ga svjatovali, da se toga nema. On ni čuli o tom. Sjetim se Prete. Srca Isuova i utekob mu se devetnicom. Ne progje ni osam dana iza svrste devetnice, a moj brat stupi u radnju, te je svoju dod sastan preokrenuo, kao da se je preporedio. Hrala i slava Prete. Srca Isuova!

— *—*

Hrvatska crkva u Calameta.

(Vidi slike na str. 149. i 155.)

Jedna od najsjevernijih država Saveznih Država Sjeverne Amerike jest država Michigan (izg. Mičigan). Leži uz obale triju najvećih jezera američkih. U ovim se je krajevima nekoć po beskrajnim šumama i livadama skitao divlji Indijanac. Na glavi mu stalo pramen duge crne kose, iskišen ptičjim perjem. Sada bi na brzim konjima lovio divljač; sada opet vodio krvave ratove. Oružje mu luk i strijeli, oštara tomahavka (ratac sjekira) i točka topuzina, a na pojazu više mu krvavi „skalpi“ (keže od glave) ubijenih neprijatelja.

Danas pokazuje onaj kraj posve drugačije lice. Tu su gradovi i selo bijelih ljudi, tu naselbine radnika, tu rudokopii i kamenolomi, tu polja i livade marljivih poljodjelača.

Ame se prije kakovih dvadeset godina počeli naseljivati i kršćani nači zemljaci: Hrvati, većinom iz gorskog kotara, iz Vrbovskoga, iz Delnice, iz Ševerina na Kupi itd. Osobito se nastanili u gradu Calumetu (izg. u Kalumetu), koji broji 7000 duša.

U tom gradu i bližnjoj okolini ima danas do dvije hiljade Hrvata. Oni imaju pet dobrovornih društava, koja su skoro sve pripojena: „Narodnoj Hrvatskoj Zajednici.“ Potaknuti ljubavlju spram Boga i domovine osnovali su u Calumetu hrvatsku župu i podigli prekrasnu hrvatsku crkvu.

Župnikom je mladi i rovni svećenik vđ. g. Josip Polić, rodom iz Sušaka u Hrvatskoj. K njegovoj prostranoj župi spada naš narod u okolini Calumeta, na vlastito iz grada Homokok, Hockton, Coper Ranch, Laurium, Trimountain, Greenland itd.

Crkva je posvećena dne 21. lipnja 1903. na čast sv. Ivana Nepomuka. Crkva je kao i župni stan od drva, leži u najljepšem predjelu grada, a stajala je sama građana oko 20.000 dolara (100.000 kruna), dok je gradilište bilo darovano od "kumpanije" (društva) za rudokop. Mi u ovom broju donosimo sliku ove nove crkve i jednu radničku na seobine. Drugi put donijet ćemo još po koju sliku.

Za cijelo će ove slike čitatelje u velike zanimati. Samo nam je taj primijetiti, da time nipošto nikoga ne namjeravamo potaknuti, da se iseli u Ameriku. Mnogi su tamo, istina, našli svoja sreća, nu i premnogi su žalosno propali dušom i tijelom. Osobito ove godine stižu iz Amerike tužni glasovi, da je teško naći zarade i kruha.

Pomoć Majke Božje Bistričke.

(Pripovijeda Marko Dragić.)

Družnici su užutko li na željeznicu između Broda i Zagroba, onda se između rijeke Une i Save pred tobom stoji široko ravno polje. Kad je suho, kako je pusto! A kada ga poplavi voda, ništa ne viđiš, nego gdjegdje vrhove drveća i pokraj željezničke pruge male kućice, koje su po 2.500 metara jedna od drugu udaljene. To su stанице željezničkih strazara. U jednoj takovoj između Dubice i Jasenova, stojim i ja sa svojom obitelju.

A sada čujte, što da vam pripovijedati. Bilo je g. 1901. Upravo sam se tužan i žalostan vraćao od liječnika kudi. Na putu susretim se s jednim prijateljem. On me zabrinuto gleda i zapita, šta mi je, jer sam ja tako već oslabio, da me je jedva bilo propoznati. Ja mu na to: „Prijatelju, teško mi se je na nogama uzdržati. Već ako imam kada, sjednimo nekamo, pa će ti sve isprijevjetiti.“ Sjednemo pred jednom kućom, gdje je klupa u blizu stajala. „Prijatelju,“ opet ču ja, „ti znaš, kako sam prije bio zdrav

kô riba u vedi. A sada od nekoliko vremena sve bolujem. Evo baš dolazim od liječnika. On mi je rekao, da mi nema pomoći, van ako idem na more, da se tamo oporavim. Istina, zdravlje je najveće bogatstvo, ali ovako ga opet nemam time da kupim. Jer drugo ništa nemam nego Ŝenu i dvoje neopskrbljene djece. To je sve blago, što mi ga je dragi Bog dao. A Šta će biti od njih, kada ja umrem? — Pustim žalostan glavu i uštutim. No prijatelj me stao tješiti, govoreći: „Dragi prijatelju, tko je dao bolest, dat će i zdravlje. Najbolje, ako se molitvom njemu.“ Još smo dajje divanili, dok se napokon ne oprostimo, i ja mu zahvalim za prijateljski savjet.

Kad se približim kući, a Žena mi dolazi u susret, da me malko pridrži ako mi je već teško hodati. Kada joj pripovijedam prijateljski savjet, ona me odmah veselo pogleda i reče mi: „Dragi mušlu, hvala prijatelju za njegove krasne riječi! Znaš Šta ćemo? Ako je ikako moguće, idi na Bistricu Majci Božjoj. Ako li ne možeš, ići ću ja mjesto tebe. A to možemo na Marijino Gospo, onda je najveće proštenja. Ta, ona je Majka sviju nas, ona je pomoćnica u duševnim i tjelesnim nevoljama. Ona nije nikoga odbila, tko se je njoj iz vrste molio. Molimo se i mi, ništa ne sumnjujući, i ona će pomodri!“

Kako reče, tako i odlučim. Bito je još mjesec dana do proštenja, a ja uviјek bolestan. Na dan 6. rujna uputim se na Bistricu. Kad u Sunju, pomolim glavu van, i opazim jednoga znance, bivšega susjeda, gdje motri, kamo bi unišlo. Poviknem: „Ovamo, susjede!“ On dogje, pozdravimo se i upustimo u razgovor. Vidim, gdje je i on slab kao i ja, te upitam: „Molim Vas, recite mi, Šta Vam je?“ Stane mi on pripovijediti, a to sve kao i kod mene: ista bolest, ista slabost. „A kamo Vi putujete?“ upitam ga dalje. „U Varaždinske Toplice. Dobio sam 20 dana dopusta, da idem u Toplice. Ako li mi ne pomognu, bit ću radi bolesti premješten.“ U Zagrebu smo se razili, on ti pogji svojim putem, a ja svojim. Kad ja na Bistricu, a tamo već naroda puna crkva i sve oko crkve. Ja sam taj dan postio, pa se ispojedio, a sutra dan primio sv. pričest. Kada sam stupio pred svetu sliku i slušao s brađom svetu misu, odmah sam očutio Majčinu darove. Od onda, pa sve do danas (već je treća godina) uviјek sam zdrav, još bolje

nego prije. S najvećom radošću vratio sam se kući,¹ jer sam brzo bio izlijeden, bez novaca. A moj prijatelj, kojega sam prije spomenuo, bio je u Topicama, trošio novce, žvratio se kući, a za male mjeseci umro.

Druge godine (1902) oboli mi najmlagji sinčić Blaž. Uhvatili ga zahlipci (fras). Desio sam se ja u sobi i bacim se sa ženom pred sliku Majke Božje, gdje drži dijete Isusa u krilu. Dijetetu bude bolje, ali ga groznica čitavo ljetno nije ostavila. Napokon, kad ništa ne pomaze, dne 7. rujna uzme ga žena na ruke, pa otide s njim k Majci Božjoj na Bistrici. Dijete, komu je tada bilo istom 20 mjeseci, neprestano pita: „Mama, kad ćemo doći svetoj Mariji? Ona će meni dati zdravlje. Ja ēu nju moliti!“. Kada su došli u Bistricu, on skinuo šešir, pa sklopjenih ruku neprestano molio: „Sveta Marija, molim te, daj mi zdravlje, da me groznica ne hvata više!“ Čovjek bi rekao, da mali još nikakva razuma nema; ali mu je Majka Božja ipak uslišala molitvu i groznicu od njega otklonila, da je odmah zdrav ostao. Ja sam baš u to vrijeme bio na oružnoj vježbi (muštri). Kada sam došao kući, ali mali Blaž još toga nije zaboravio, prije nego majka stane o tom pripovijedati.

Treće godine oboli mi stariji sin Andrija, kojemu je bilo četiri godine i pô. Odlušim, da idem i s njim na Bistricu, na dan Velike Gospe. Ali dotle ima još dosta vremena. Megjutim se mali mučio od groznice. Čovjek ne bi mogao ni djetcetu svoga protivnika gledati u muci, a da mu ne bi pokušao pomoći, a kamo li svoje dijete. Pozvali smo dakle liječnika i pokušali lijekove iz Dubice, Bosne i Zagreba, ali ni jedan mu nije koristio. Napokon dne 14. kolovoza uputim se s njim na Bistricu, gdje sam znao, da ima najbolji i najjeftiniji lijek u čudesnoj ljekarni Majke Božje. Stigli smo na večer, a moj mali nije imao mira, htio je namah u crkvu. Uvijek je pitao: „Zar ja ne ēu vidjeti Majku Božje?“ Teško sam ga umirio, kazujući mu, da ćemo u jutro rano, da je sada crkva zatvorena. U jutro bilo je već toliko naroda u crkvi, da sam trebao čitav sat, dok sam se, nosedi maloga na rukama, provlačio do čudotvorne slike.

Isti dan na večer stignem u Zagreb. Pitaju me moje kolege, gdje sam s malim bio. Kažem ja, da smo bili na zagovoru na Bistrici. Jedan od njih, ne znam koje je vjere bio, kad to čuo, stane govoriti: „Te su velike bedastoće,

Rudnička manecibina u okolici Caihema u Američki
(Na Hrvatskoj, Allegheny City, Pa.)

što tako silni svijet tamo budi, a i silni novac tamo baca. Blago si ga onim popovima, koji su tamo! Oni imaju dobar gles! Ja ga pogledam, pak rečem: „Tamo, tamo treba idti! Jer tamo tkogod ide, taj ima najveću korist i nikada ne gubi. Čuće prijatelja! Prvo dvije godine ja sam bio bolestan. Tri su me liječnika lijetila, a nijedan me ne izlijeli. A možete misliti, da nijedan nije bambadava. Još su po strani govorili, da će teško preboljeti. A ja tamo odah, i zdrav dogjoh, a 48 sati bez novaca izlijeden. I tako lani vlagaj sin cijelo ljeto bolestan: kad tamo ga žena odnese, on savsijem izdravi. Pa ako Bog da i Majka Božja i Presveto Sreću Isusovo, i ovaj će sada zdrav biti; ja se u njih uđam.“ To je rečem, a on ušut.

A kad sam ja s malim kući došao, on je bio zdrav zdravac, te se sada sa svojim bratom Blažem igra. Mi pako svi skupa Majci Božjoj neizmjerno zahvaljujemo, koja je naša najbolja Majka i najmoćnija zagovornica kod Presv. Sreće Isusove.

Velečasni Gospodine uredniče Glasnika Sreće Isusove, čitao sam u Gimnaziku, da molite za naše crticice, pa sam evo ova napisao sve po istini, kako se je dogodilo. Majka Božja bila nam uvijek u pomoći!

—♦—

Iz života sv. Oca pape Pija X.

3. Župnik. (Nastavlja se.)

ivot župnika Don Josipa bio je vrlo jednostavan. U jutro bi on sam otvorio crkvu. Često puta video je vjernik da vrši službu zvonara, koji je još slatko spavao, ponudio se, da će ga zvati. Na Don Josip odgovori: „Nemoj, nemoj! pušti ga, zek spava, sirota! Mislil bi, da ja ne znam otvoriti vrata? Kad jedan put obolim, ili ostaram, onda ja tu ostati u postelji, a on će otvoriti!“

Jedan put ode župnik k jednoj udaljenoj kući na sprovod. Kad tamo, što samo trojice, da nose lijes; četvrtega usalud tražili. Nu to našemu župniku ne smeta. Za-

pjeva „De profundis“, te onako, sa roketom i štelom, digne s onom trojicom ljes na ramena i nosi ga po prilici jedan sat do groblja.

Koliko je dobra tvojstvo u ovoj svojoj župi, teško je izraziti. Župni stan dan i god bio otvoren svakomu, koji je trebao njegove pomoći. Siromašnim djevojkama brinuo se za miraz, stareima za potporu, bolesnicima za lijekove. Je li kod krštenja ili sprovoda kojega imućnijega dobio obiljniji milodar, a evo gdje već pred crkvenim vratima čekaju siromasi, kojima će on — to su dobro zaali — veselo do zadnjeg novčića razdijeliti sve, što je dobio.

Nije čudo, da je on kod takove darežljivosti, premda su mu učita dobroci dosta dobri bili, ipak nerijetko pada u teške dugove. Jedan put morao prodati i konja i koš, da namiri dugove. Drugi put ovo ili oso založio, da pomogne jednoj siromašnoj obitelji, a najzad, da popravi tužno stanje mjesne bolnice, uze na se dag od kakovih 20.000 kruna. Biskup ga blago ukori, pa mu reče: „Zar ćete založiti još i kadionicu?“ Uz to ga mči kanonikom i premješti kao profesora u svoje sjemenište u Treviso, gđe će, štedeći, po malo isplativati svoj teški dug.

Tko će opisati tugu njegovih župljana, kada su tako, iza devet sretnih godina, izgubili ovoga nesobičnog pastira i pravoga oca?

(Sljedi).

— 404 —

Svaštice.

— Svetoga Franja Ksaverskoga iz Družbe Isusove, velikoga apostola Indije i Japana, odlikovao je sv. Otar papa dne 26. ožujka o. g. Apostolskim pismom svojim odabрав ga nebeskim zaštitnikom djela rasirenja vjere i sviju katoličkih poslanstava. Ujedno povini svekorinu njegovu na jedan litargični stupanj više u cijeloj Crkvi. Nema sumnje, da će veliki vjerojescnik zaštitnik pomagati apostolskim radionicima, a navlastilo suda u Kitaju i Japanu.

— Nikola Blašković. — Radi se o tom, da se i ovaj Hrvat proglaši blaženim. Rogić je u Spojcu na Veliku Gospu 1655., osnovao tamo crtorij sv. Filipa Nerijskoga, postao po tom biskupom u Makarskoj, gdje je g. 1780., dne 10. kolovoza i umro. Narod s velikim pouzdanjem dolazi k njegovu grobu u tamčnoj stolnoj crkvi, da mu se preporedi u svojim nevoljama. Bog uskorio, te ga skoro vidjeli uzvišen na čast oltara!

— »Hrvatsstvo«, ovaj novi, krasni, svake pregorake i potpore vrijedni hrvatski katolički dnevnik, u svojem 30. i 31. broju sjetin se i pohodnosti i Glasnika Sreća Isusova. Rato blamske sve to amo preiskali da nam prostor na žalost nije pretijesan. Posudite mi od koga ona dva broja, pa gledate tame. Uli kar u vašem kraju, u vašoj dijotonici jedne nema »Hrvatsstva«? A onda za s mjesto naručite! (Naručuje se kod »uprave Hrvatsstva«, Zagreb, Gajeva ulica 7. Za pol godine stoji K 14, za cijelu godinu K 28.) Na dnu tački za bijele morec, kada ga uštate. To je danas najvredniji i najbolji hrvatski dnevnik. Oko njega neka se okupi sav katolički hrvatski narod, kao oko svogog voga i svoje zastave! Na smanju biskupi naši topoši ga preporučuju, nego ga i sam sv. Otac Pijo X. blagoslovio i odobrio naš novi katolički pokret, kojemu je baš »Hrvatsstvo« tako vranno glasilo.

— Crkva sv. Jeronima, Franjevaca Konventualaca na podn-otoku Prinova, pred Visom, tik korne codižaju ostaci krakih malih vojnika, palih u slavnoj pomorskoj Viškoj bici g. 1866., trebaje se malih i što skorijih popravaka za dajući svoj opasanak. Tom de se prilikom podiši i oltar na čast Beogradskega Zaščetnika. Najtoplijie preporučamo tu viromušnu crkvu milodarima ditarstva, koji će se našimolje izjavno poslati na upravitelja crkve: vđ. o. Augustinu Negovetiću, gvardijana na Visu, Dalmacija.

— Deset hiljada slovenskih kuća već je zaklenco nekakovim »Slikovima Sreća Isusova«. Ugleđajmo se!

— Ne ču ja više nikad Boga psovati! — Jedan zagrebački mesar slušao ove godine jednu propovijed o psovki (o kletvi). Bio je durnat u dno srca. Vratajući se kući, reče svojemu drugu: »Kad me čuješ opet Boga psovati, možda me odmah ubiti! Ne ču ja više nikad Boga psovati!«

— „Ne ču više prokljinjati!“ Kad je Pijo X. jošte bio župnik, progje jednoga dana pokraj jedne gostionice. Svi se veselo podigode i pozvate: »Don Beppi ar, kako su rrali svog obilježenog župnika, k sebi i ponudiše ga čakom rujnoga vina. Baš tu i neki malii trgovčić, pa i on ponudi župniku jednu čašu, no župnik je ne htjede primiti. »Ali, gospodine župniče, za što ne ćete od mene primiti?« zapita trgovčić. — »Jer ti imas ružni obidaj, da svaki dan sve u šestnaest psuješ i prokljinješ,« odgovori mu župnik prijazno, ali osbiljno. »Dok se ne popraviš, ne ču da imam posla s tobom!« — »Dobro,« odgovori ovaj, »prometnimo se u zimu, ako ikada više oprijem!« Don Beppi zadovoljno se nastunjeli i ispi ponujeničku.

— Pijo X. i »Anglof Gospodnjie. — Kada u isto, o podne i načeret zvona nazvane na »Gospinu rođendan«, onda Pijo X. imobilisti »Anglof Gospodnjie«, ob čije dodati pobozni uzdah: »Sliko Sreća Isusova, daj da te sve to više i više ljubim!« Zadlo se ne bismo ipak poveli za primjerom našeg miloga sv. Oca?

Hrvatska omladina pod zastavom Srca Isusova.

Kanadska omladina i Srce Isusovo.

Ne vije se zaludu u Kanadi (u sjevernoj Americi) nova francuska narodna zastava Srca Isusova (Sr. str. 90.) Tek što se je razvila, a već je pod svojom vjenom sakupila južnku četu — katoličkih mladića. Žarkim riječima pozivali su lani, putem novina, katoličku omladinu, osobito gjake, na sastanak u Montréal. Tamo će nadajući novu narodnu zastavu Srca Isusova; tamo će nada sve vijećati, kako da se narod podigne do one visine vjerske, koja će ga činiti vrijednim tako slavne zastave. Ovaj poziv u čitavoj zemlji probudio mlagdahna srca na sveti zanot. Sami su mladići morali nekako žuditi, kada ih se je dne 25. lipnja 1903. u dvorani sastanka kao iz nebuna našlo više od stotina na okupu, iz svih krajeva ogromne one zemlje. U prvoj sjednici barnim povijagivanjem podravio Srce Isusovo kao glavnoga Predsjednika svojega sastanka. Njegov kip zauzeo počasno mjesto u sredini čitave kute zastava, koje su sve bile uređene slikom Presv. Srca. Svaka se sjednica otvarala i zvrljavala pozdravom njihova Bož. Predsjednika. Mladići držali vatrenе besede i jednodušno stvorili odluke vrlo korisne koliko za organizaciju katoličke omladine, koliko i za vladanje pojedinaca. Sastanak se je zvrio svečanom posvetom Presv. Srca. Evo nekoliko riječi iz te posvete:

„O Sreću Isusovo, mi se klanjamo tebi kao svojemu „Kralju i molimo te, da bi nas odsada držao kao izbor-četu borilaca, koji su se neopozivo posvetili tvojoj službi. „Mi hoćemo, da ti kraljuješ u našoj domovini... Mi „mi te ponizno molimo, za milost, da bismo ti mogli po- „magnati u ostvaranju ovih osnova, što ih tvoj Promisao „za nju goji.“

Takav sastanak katoličke omladine kanadske bit će od sada svake godine, sad u ovom, sad u onom gradu.

Slava takovim mladim borilcima Srca Isusova!

A ti, mila omladino hrvatska, kada ćeš se ti organizovati i držati svoje sastanke pod zaštitom Srca Isusova? Evo gdje se sada napokon kod nas počeli organizovati hrvatski katolici. Zar nije došla hora i za te, uzdanice naša? Preni se! Na mlagdima svijet ostaje!

Pijo X. i djetiće.

Niye tome davno, a Pijo X. susreo u hodniku Vatikanskom upravo pred dvoranom umjetnosti mladog djetiće iz vatikanske tiskare. Dječarac pao pred namjesnikom Kristovim na koljena, poljubi mu noge, a onda prsten na ruci. Sv. Otac zapodjene s djetićem razgovor. Piš ga: ot-kuda je, što su mu roditelji, kako li živu? Na sve dječarac veoma lijepo i šedino odgovarao. Sv. ga Otac milo pogradi, pa će mu: „Moj mali, sjutra dogđi opet k meni; porazgovorit ćemo se o tvojim roditeljima.“

Kad to dozao uprav telj tiskare,igrdi dječarca ljuto. Nu to mu ne bje dosta; suviše posla ga k ocu kući: „Nekoliko dana nema za te posla“, odreže upravitelj.

Sjutradan čudi se sv. Otac, što djetiće nema. I upita, gdje je? Rekože mu, da je siromak obolio. Nekoliko dana valja mu ostati kod kuće. „Hm“, primetne sv. Otac; „ova mi je bolest nekako sumnjiva. Hajd'te, petražiti maloga. Hoću da ga vidim.“

Upravitelj tiskare pozove dječarca preda se, pa mu reče: „Hajde k sv. Ocu. Reci mu, da si bio bolestan. Ali da nijesi rekao, da sam te ja kaznio. Dručije da te stjerati.“

Dječarce stupi pred sv. Oca: „Lijepo! Nu za što nijesi došao, kao što sam ti rekao?“ — „Sv. Oče“ uze dječak nesigurnim glasom, „ja sam iznenada obolio, te stoga nijesam mogao doći.“ — „Za što lagati pred papom?“ ozbiljnim će glasom Pijo X. „To je jako ružno. Reci samo istinu!“ Tada baci se mali na koljena, brižnu u plač i isprijevodi sve, što i kako je bilo.

Papa podigne dječarca i utješi: „Vrati se samo svome poslu, mio caro (dragi moj), i reci, da je papa tako naredio.“ U ruku utisne maleme banku od 50 franaka (45 Kruna): „Ovo podaj svome ocu!“

Upravitelju bi javljeno, neka drukčije postupa sa svojim radnicima, jer će inače morati sam da ostavi Vatikan. *(P.j)*

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Mrcj. G. Rujan 1904. God. XIII.

Iznosi mjesечно jedanput. Stoči na godinu 48 fil., u kući dostavjen ili s poštom 72 fil., za moštevstvo i K. zo št.

Namjena molitava i dobrih djela u rujnu.

(Blaugoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Ljubav katoličkog vjeronauka.

I sve jude jadikuješ, mili štioče, nad „zlim vremenima“, što smo eto došekali. Ne vjeruj: bilo već gorih vremena, puno gorih! De, predoči si, brate, kako bi bilo, da jednom iza mrke noći ne izazje Božje sunce! Obzorje na istoku ne će da zarudi, danica mila ne će da pomoli lien, bijela zora ne će da pukne: eto ti negreće, nema ti jutra, nema ti dana, nema pa nema! A to traje ne samo jedan dan, nego reci mjesec dana ili ča godinu dana. A među tim sve tamno kô u rogu, stadeso, da skupaš, i grozno, da držeš gora i planina! Takova je jednom ostača kod bila pritišnula svijet punih četiri hiljade godina, dok se pukne zora Božanska, vjeđno svjetlo svega svijeta: Presveto Srce Isusovo.

Prvi kucaj ovoga Srca rastjera noćni mrak; od časa do časa budne jasnije; osvanju zora u Betlhemu; ograzu sunce na Kalvariji: dâ, sretnih li nas... vo nam željni, bijeli, Božji dan! Dâ, s neba je sišao on! koji je rekao: »Ja

sum svjedočanstvo i »Ja sam istina«. A ovo zlatno sunce nikad ne zalazi, te nam je cijeli život kô jedan dan, regbi sjajni, kićeni rogjedan za nebo u svjetlu i sjaju objavljenih istinâ, objavljenog kršćanskog vjeronauka.

Zivjeli su prije Isusa Krista među poganimi izvanredni muževi, bogati, plemeniti, glasoviti, ali svi su željno željeli, da im sine sva, potpuna istina. Mudrač Aristotel koji bijaše sav svoj vijek trazio istinu, bolno usklikne na umoru: „U dvojbama sam livio, u dvojbama eto i umirem — o Biće nad svim bitima, smiluj se meni!“ Filozof Plato u kloneći duhom zavapi: „Do vijeka čemo gaxiti tminu, ako Bog sam ne sigje s neba, da nas istini uči!“ A Homer, najslavniji pjesnik staroga poganskog svijeta, veli o ondašnjem naraštaju: „Najbjedniji stvor, što na ovom Božljem avljetu žive, jest čovjek!“ Pa baš je tako. Životinje su zadovoljne svojom hranom, a za višim ne doznu; no čovjeku se hoće više, jer je razuman stvor i jer je stvoren za istinu. Kad je dakle nema illi ne može da potpuno upoznaće, crna mu je svijet, tamna budućnost, nemirna i nevoljna duša.

No mi katolici imamo potpunu istinu, Bog ju je predao Crkvi katoličkoj; njoj jedinoj Božanski Spasitelj obedaо, *da će je uvesti u seu istinu*.

Blago si ga dakle nama, što smo djeca ove Crkve! Tu sreću čete osobito oni, koji se nijesu rodili od kršćanskih roditelja, no koji su kasnije stupili u katoličku Crkvu.

Evo čuje, kako se o tom izjavljuje učeni Eglez Hanson, koji je od protestantskog krivotvornja prešao u katoličku Crkvu: „O kako sveosrđno se sada Bogu molim kô dijete katoličke Crkve; tu mi je biti dobro!“ A drugi neki priznaje, „da ga sance blaženstva obasjava od dana svjetiga obraćanja, koje se ni iskazati ni opisati ne da.“ A glasoviti (prije protestantski) pisac Pavao Kegan izrazuje se ovako: „Dobra katoličke Crkve veća su, nego što se nadah. Kad sam se prvi put isповјedio, od veselja suze prolili; i kad sam se pri put pričestio, sveti plamen ljubavi Božje uhvatiti mi srce kô nikad nije: ali sve to nije ništa prema tomu, što ja sada čutim, pošto sam katolički vjeronauk skrež proučio i razumio. Dan na dan mi se čini, da je presv. oltarski sakramenat sve veći i tajniji, Bog sve više pravi otac, Majka Božja sve oježnija, veliko društvo Svetaca sve prijazniji, moj Anggeo čavtar, da tako roknem, sve meni blizi; svi moji ljudski odnosi prema

dragima u katoličkoj Crkvi postaju sve to svetiji, svi mi prijatelji miliji i draži.“

A sad pomicili, mili štioče, ovaj srećenosni katolički vjerouau hoće nam neprijatelji da otmu! Eto ih redom proti nama: jedni su pravi novjernici, drugi su krivovjeroi, treći su nehajni t. zv. liberalni katolici. Već od nekoliko godina jurišaju jedni varavim govorima, drugi lažnim novinama, treći besramnim spisima i časopisima. Hede da hrvatskomu puku „razbijstvu“ glavu, ali uz to ugrabe zalog svake sreće: pravu vjeru i živi katolički vjerouau!

Šta ćemo, braće? Šta ćemo, mili štovatelji Presv. Sreća? Mi moramo još više nego dosada uzljubiti sv. vjeru i sve pojedine članke vjeroispovijesti. Djeca neka još marljivije uče katekizam; odrasli neka što revnije slušaju propovijedi; tko god može, neka se pretplatiti na koji katolički časopis, da i bijelim novećima podupire obranu sv. vjere. A u ovom mjesecu hoćemo se vruće moliti Presv. Sreću Isusovu, da nama i svemu svijetu užeđe sreća sve vedom ljubavlju katoličke vjere i katoličkog vjerouaua. Onda ćemo jednom i mi moći sa svetim Pavlom reći: „Dobar rat ratovak, trku svrših, vjeru održah. U ostalom pripravljen je meni vrijenac pravde, koji će mi dati Gospod u dan onaj, pravedni sudac“ (Il. Tim. 4, 7, 8). (M)

— 400 —

Hrvati u Calumetu.

(Uz naše slike.)

Dne 21. lipnja 1903. posvetio je presvjetli g. biskup iz Mineapolsa novu hrvatsku crkvu sv. Ivana Nepomuka u gradu Calumetu u sjevernoj Americi (Vidi sliku na str. 149.) Tom prilikom bila je po američkom običaju velika „parada“, t. j. svečan ophod, pri kojem je prisustvovalo tri do pet hiljada ljudi razne narodnosti, razna društva i korporacije, riječju sav pobožan kršćanski narod ovoga grada. Nu posjetimo malo naše zemljake kod njihova rada. Oni većinom služe svoj kruh u kamenolomima i u rudokopima onoga kraja.

U kamenolomima blizu mjesta Lake Linden radi do 100 naših ljudi, tamo od Vrbovskoga i Delnice. Isto

toliko radi u kamenolomu blizu jezera Michigan. Stavnite na našoj slici radnike s golemlim obragjenim kamenjem, pa ćete pomiciti, da su to Egipćani, koji vade kamen za svoje ogromne tisućljetne piramide.

Drugi Hrvati rade u bakrokopima. Jedan se zove „Osecola“; tamo raij do 300 našega nareda. U bakrokopu „Tamarack“ zvanom, koji siže do 2600 stopa pod zemlju, ima do 400 naših radnika. A za bakrokop „Heckla“ (vidi našu sliku) već je da najdužu jama na svijetu, jer je već doprila do 4900 stopa pod zemlju. Tu radi 500 naših krčnih junaka.

— * * * —

Ovogodišnji blagdan Sreca Isusova.

Hrvatska, Zagreb. Najsjajnije proslavio se blagdan u hrvatskom narodnom svetištu Sreca Isusova i u crkvi ŠS. milosrđnica. No i u drugim crkvama, a i u sjemenišnoj kapelici Sreca Isusova (sr. K. L. str. 276.) bile su lijepo svečanosti.

Sisak. U nedjelju Sreca Isusova do 150 djece primile prvu sv. pričest. Sve se je gnulo na krasne riječi revnoga g. kapelana. Osobito se dojmili stihovi:

Za tobom mi vene dala,
Sjajstvo moj;
Da je tebe svetna kulta,
Daj joj pokoj svog!

Kod popođašnje vecernjice obnovila se posveta "Sreću Božanskomu." (Sr. „Hrvatstvo“ br. 45.)

Stubica Dolnja. U sam petak nitko prije podne ne radi, sve htii k službi Božjoj. Kad procesije bilo do pet hiljada naroda. Još kod po dnevne sv. mise bilo je toliko svijeta pred crkvom, koliko i u samoj crkvi. (K. L. 284.)

Slavenija. Petrosearadi. Piše nam vojnički časnik:

Bože mili, doda golemoga!
Ni grmi, ni se zemlja trse,
Ni udara more o bregove? —
Ni grmi, ni se zemlja trse,
Ni udara more o bregove:
Vec se kod nas divno slavlje slavi,
Divno slavlje Sreća Isusova!

I doista je ove godine u cijeloj okolini više oduševljaja bilo za naše slavlje nego ikada. Iz Kamencice došla

Parada prigodom posvete hrvatske
crkve u Calumetu.

(iz „Hrvata, Allegheny City, Pa.)

velikoj procesiji s f. župnikom. Prostrana naša crkva bila je dupkom puna naroda. Svakomu, koji je stupio u crkvu, jedan je za to određeni čovjek, stojeći kod crkvenih vrata, stisnuo u ruku listić s pjesmom „U slavu svetog Sreća“. Bila je tiskana u hiljadu komada. Vrio sretna misao g. župnika! Tako se je pjesma iz mnogo stotina grla za čudo skladno orila. Uz to je ljudski pomagalo i hrvatsko pjevačko društvo „Neven“. Krasna je bila svečana služba Božja, ganstljiva propovijed, divna procesija! Uz nebeske stupala je u bjelini školska mladež, a jedan odio vatrogasnog društva u paradi s velikim voštanicama pravio „Špalir“. I sami neki protestanti iz Novoga Šećera sudili su i divili našemu oduševljenju i uzracom re tu procesije.

Polega. U župnoj crkvi držala se devetnica. U petak pristupilo k sv. pričestii 240 samih gospoginja i gospode. Glavna de svećanost za narod biti u nedjelju. Na klišu je prijetili, da nam pokvari slavlje. Puno smo se za to molili, da bude lijepo. Č. a. predstojnica magje u subotu pred samostanom dečiri godišnju djevojčićem, „Zar li se, mala, moliti? — „Zam!“ Uvede je predstojnica u samostansku kapelicu pred prekrasan kip Sreća Isusova. „Dad, moli dragu Sreću Isusovo, da nam autru dаде lijepo vrijeme!“ Mala klakne, sklopi ručice i moli. Ako Sreća Isusova ne bi granule molitve nas odraslih, a ono će ga ganuti melitva nevinoga djetešca! I doista osvanula nam nedjelja krasna. Župna crkva bila divno urešena: iznutra sve u vijencima i evijeđa s krasnim slavolukom; izvana nad ulazom napis u vijencima. Krenula svečana procesija. Djevojčico u bjelini nosile krasno okičeni kip Pretev. Sreća. Bratovština Sreća Isusova, koja se je tek danas osnovala, a već broji 240 članova, s medaljicom na prsima ponosito stupala trgom kroz silnu svjetinju i važarski metež. Pred njima vijala se nova, čas prije blagoslovena svilena zastava Sreća Isusova i Sreća Marijina, koja je stajala 1.300 kruna; a gradsko glazba svečano svirala. Bilo je krasno, uuhitno! Kad svečane sv. mise pjevao novo osnovani crkveni zbor gospoginja i zbor gimnaziske omladine. (Povjerenica, Sr. K. L. str. 297.)

Brestočac kod Polege. Iz devetnice u sam petak krasna procesija od hiljada ljudi. Od kapelice do crkve sve je bilo iskleno zelenilom i cvijećem. Bilo je i mnogo sv. pričesti. (Povjerenik.)
(Slijedi).

Zahvalnice Sreću Isusovu.

— Zahvalnica, u kojima se dočasnici ne potpisle potpisnik imenom i adresom, na koju će nikako učestiti.
Uredništvo.

Božansko Sreće najboljega nam Prijatelja:

Sprava u pogibeljima života.

— Župnik spaseni! Šendovec (Hrv.) Vrh. p. Franjo Štefan, župnik, priopovijeda nam: Dan 7. studenoga (1902) oko 6 sati na veler, baš prije veler, imenadžer navali u moj župni stan neki izgubljeni i moralno propali čovjek s nabijenom puškom dvocijevkom. Uz bogumsku kletvu stupi u sobu, te zavikne, da me mora ustrijeliti. Na svetu bio kot mene moj mlajši brat Vinko, hrvati vojnik. On u srođan čas odrine naperenu veđ na me pušku. U isti mah priskodi jed moj otac i neki težak, koji je taj dan kod mene u vrtu radio. Oni svladaju čovjeka, te mu istrgnu ubojito oružje. Hvala Bogu, bio sam spasen! Taj dan bio je prvi petak u mjesecu. U jučio bili smo držali mjesednu pobožnost na čast Presv. Srca Isusova, uz pjevanje sv. misu i izmoljene litanijs i druge molitve Bož. Sreću. Još prije veleri sam je bio devetnica Sreću Isusova, uz ine dobre zakane i za to, da me ono obava od nagle i neprpravne smrti. Bio sam uslijdan! Setrđan studio sam zahvalnu sv. misu na čast Presv. Sreću, koju me je od tako nepravne smrti oduvalo. Hvala mu i slava na vijek!

— Pod vozom drva. Dapeč (Hrv.) Vodio sam drvo na svojim volovima. Ek veoma strmom brježugu pada na jedan pat jarana, a drva, kola i volovi rasute su se na mene. Sjetivši se u brzini Sreću Isusova i obedavši devetnicu, ostaoš džil i zdrav, pa i volovima nije ništa bilo. Hvala po nebrojeno puta Presv. Sreću Isusovu!

— Szretno prođio. Bosna. Stekajući jedan obiteljski događaj, bijah u velikoj болji i pogibelji. Moj muž upozori me i opomene, da se utečem Presv. Sreću Isusovu. Ja odlučim ismoliti devetnicu i javno se zahvaliti u Glasniku, budem li uslijdana. Na ratost moje, ja bih doista uslijdana. Bol moje jenjala, a teži je čas zrečeno milano. Sada sam posve dobro. Budi razda po svem svijetu Hrvatsko Bož. Sreću Isusovu!

Pomate kod nauka i ispitova.

— Blagajnički ispit. Slovensko. Bojno sam se podrvi ispitu za blagajničku službu u općini, budući da nijesam nigdje imao ni jednoga prijatelja. S toga se očlužni uteti u zaštita najboljeg Prijatelja, uči-

nivši deretnicu na čest njegova Presv. Srca. I ova, jer njenogovu sam pomoci sretno prođao.

— Ispit za priglednika finansijske straže. Hrvatska. Stolje sam već 20 godina kao finansijski nadziratelj i nijesam se mogao nikako odložiti da počekim ispit za jednu vrstu službe. Nakon se utedem devetinicom Srca Isusova, i svrtno polozim ispit, te nakon godine dana i nekoliko mjeseci budem dobitia priglednikom kod finansijske straže. Uvjeren sam, da sam to poludio jedino milostu premlaskoga Srca Isusova, komu hvala i slava u sve vječne vječeva!

— Lugarški ispit. Hrvatska. Imao sam polagati lugarski ispit, a slabo sam učio. Srce sam samo prvi razred pukke škole, a što sam tada u mlađosti naučio, to sam kasnije zaboravio, jer nijesam opetovan. Osobito o radu nijesam više imao ni pojma ni nazimanje, a kod lugarskog je ispit rančem usuglavljao, što se trazi. Približavalo se vrijeme, da idem na ispit. Učio sam se koliko sam mogao, ali nijesam imao nade, da će acetno proći. U toj nevolji utekoh se Presv. Srca, i gled u njegovom sam pomoci posve dobro položio ispit. Hvala mu na vječet!

— Otac za sina. Zadar. Ero me danas, Botaničko Srce, da ispunim sredstvo obetanja, da javim u trojem milom Glasniku, neka se upozna i proglaši po cijelom svijetu, kako si me ti ljubazni rođalo, osokoleti mi sina starijega, tako da on po nazivi plialjiv, srđan i neustrašivo se prikazao kod ispitnika prelosti, te ga, a u svojem poslu sretno i polazio. Tebi dakle, o milostivo Srce ovrijem javna hvala i vječkovna slava!

— Majka za sina. Mognjuševanje. Moj sinčić polazio je prva gimnaziju. Vide puta dobitia sam nestjedive riječi, naime da je slab u naukama, a sve se točo sabljeva, bez iznimke, ne obasnudi se na to, da je dijedarac bio u slabinu ikolačima. Cijela Školska godina bijah u strahu, da će mi dijete propasti. Kuda da se obratim? Potražih i ja obratiti se Presv. Srcu Isusovu. Učinih deretnicu, i gled ne bi dugo, a ja dobiti list, u kojem mi sinčić mogu ostalim piše: »Draga mamoljka sam, hvala Bogu! točno odgovorio iz onoga predmeta, koji mi kroz cijeli teđaj godine nije bio u glavi...« Na to mi srce znigra od radosti, i ja se sjetih, da to imam jedino zahvaliti Presv. Srcu Isusovu.

Prevrata bolesti tijela u lijek duši.

— U vrtlogu života. Buenos Ayres (Brazilija, Amerika.) U vrtlogu života izgubio s vidika Boga i dušu svoju. Pomamivši se za nasladama ovoga svijeta, zahnašao sam sve to više strastolicom. Tada dobiti Bog, da me opomene i mi pravi put privode, pohodio me teškom bolesti. Bolest postala tako opasnom, da sam već i o životu bio zdravo. Sada sam spoznau zatičuo svoju i ruku dočiju, te se ocratio k »zavjetu vreću milosti«, Presv. Srca Isusovu. A osaj, koji je dao bolest, dao je i zdravlje. Poslijepi više nego godine bolestovanja mogao sam se zdrav veliti u ove strane. Budu hvala Bogu, koji, da spasi dušu, pohodio je tijelo; budi slava Srca Isusova, koju mi je izgubljeno zdravlje povratilo i u svakoj mi se potrebi stalnici utičem pokazalo!

— Ne zdroj! Zagreb. Bio sam u velikoj pogibiji duševnoj. Sa svih strana, a osobito s jedna, prijetila mi grozna napast Molija i više devetinica, da me Bog oslobodi tak teške košnje, ali pomoci ni otkuda. Često sama sebi rekoh: »Ta, uzad mi svaka moljava, Bog na menu valjda više ne gleda milostinjima svojim okom.« — Nu Bodja pomoci dolazi nama nerijeklo upravo u posljednji čas, a na nadjev kojemu se

Kamenolom blizu jezera Michigan.
(z »Hrvata«, Allegheny City, Pa.)

najmanje nadamo. Tako je bilo i kod mene. Kada je kućnja postigla vrhunac, kada mi je već bilo da zdrojimo: posla mi Svetiškići gorka, ali uspijeli lječka. Ja znamo čimena la oboljeli opasni. Moji okućani, a i sam ljeđnik, bojabe se za moj život. Jedina utjeha mnogo boli bila je pominja, da mi te dragi Bog Isus, samo da me spase od groznekućne. Utekoh se dakle ponosano u okrile Presv. Srca Isusova, i nakon duljeg vremena odravila. Sada tek pravo urijam, od kolike me pogibjeli duševni odjelila bolist moja. Jer, dok sam ja odravila, prilike su se, na velika stade moju, znama promjenile. O kakvo su se ne dokešli putovi Božji! I sto me rada posredu sdrave datom i tijelom. Silno gurnula obuzima mi čitavu dešu, promatrajuci kako je nečimjerena i nedokutljiva ljubav Božja. Ne mogu, a da ne usliknem na utjehu svih ljudskih! O dešu kršćanski, teši se i ne zdroj — dok još vrha tveg ljužnog čela nijai te predivno sunce ljubavi: Božansko Srce Isusovo!

— Sada istom znam, da živem! — Brod, (Slavonija.) Neki bolesnik, koji je bio pojavom mojoj snagi — tako proprijeđa jedna & sestra sv. Kriza — ležao na smrti. Bio to mladić od 22 godine. Pao je dobar megju zla, pa u opakom drestvu i sam izgubio vjera. O sv. sakramentima, ne ču ni da duže. Bolest preotčeta maza, tako da se već nije više mogao pominjati s dragim Bogom, misa da je i hiba. Iguto me to boljelo. Blijah veoma žalosna. Kô da vidim pakso otoren pred ovim neuređenim mladićem, a vraka, gdje zadoreljan i nestripljiv čeka, kada će mladić pustiti grčinu svojih deća, da ju povide pred sudilicu Božje i svome ovdje onama, na mjestu strašnih muka, odakle nema spasa. Šta da? Još mi preostao trudak nade — milost Presv. Srca Isusova, koje ne ču, da grijebim umre, već da se obrai i žive. Obuzim se dakle devećinskom Božanskom Sreću svremognutoga ljeđnika dute i tijela, a obedanjem, očekujući mladić, da će to objelodaniti u Gospačiku i njega samoga nagovoriti, da plati dvije sv. misi* a zabvaju. Za dudo svima, bol snik, kojem po ljudska nije više bilo spasa, u kratko vrijeme odravila posredu, izmici te s dragim Bogom, te sada svaki dan prisutjujući sv. misi, pa veli: Hvala Božu! Sada istom znam, da živem!

— Bolest djeteta — lijek oca. Slavonija. Imam cruta, koji se 17 godina nije isporučio. Bio je veliki bračolnik. Međo je na sve, što je sveto. Djeca nijesu pred njim smjela oštiti kastikama, nego su no potinjno. Pa i moliti nijesu smjeli, kada ih je on vidi. Moje kćerke postale su tako prave modere. Nije znala stročad, koga da slušaju: mene hoće, a njege moraju! Sta te biti od te djece? — Nu Bog nam se smilova, i to ovako. Najmanjom djetetu bili je tek 16 mjeseci. Na jedan put malo ga tri bolesti, jedna goća od druge: ospice, kastav i differija. Ljeđnik reče: »Djeteta nema bijek; djetet će vam umrijeti!» Nu mi podero devenicu Sreću Isusova, dakako set znanja očeva. Ota se veoma komški bolest ovoga djeteta. Ovo malo dijete jako oca voljio, a i otac malu vanredno razvolio. Megjutim okreno bolest na boje. Ljeđnik, videoći to, savršim iznesenjem reče: »To bi bio veliko čudo, kad bi ovo dijete odravio! I doista je prava odravilo. Nije znalo ljeđnik, kako to biva. Ošac pakao sav bijates reče nam: »Za cijelo je to dijete za oto odravilo. Sto sam se ja za nju Boga molio, tamo gje mo nikto nije vidiš!» To je bila prva očeva metoda, da Bog zna koliko godina! I tako je bolest milog djeteta po nedokutljivom milosrđju Presv. Srca povratila ocu zdravje djece, jer od matice do isporijedi i obređenja što je samo jedan korak. O kako smo sada stari i zakvalni Prezvatomu Sreću Isusovu!

Iz života sv. Oca pape Pija X.

4. Biskup.

 Trevisu bio Don Josip kanonik, profesor bogoslovja, sudac na crkvenom sudištu, konsije duhovni ravnatelj bogoslovskeg sjemeništa, a najzad biskupski kancelar i generalni vikar. Biskup je tvrdio, da nije nikada poznavao tako obštoumna, a pisana vječeta kancelara.

Tako prigje opot nekih devet godina. Jedsoga dana g. 1884. pozove biskup monsignora Sarto k sebi, odyede ga u kapelicu, i reče mu veoma prijazno, ali ne mogavši sakriti jednu suzu: „Monsignore, kleknite pred raspalom i potmolite se!“ Zađudio se Sarto i bojeti se kakve nesreće, klekne i molii. Kada ustade, rekao mu biskup plažati: „U jednu mi je ruku šao, a u drugu se ruku opet radojem, što Vam imam saopštiti, da Vas je sv. Otac Leon XIII. u konzistoriju (u tajnom vijeću) od 10. studenoga izabrao biskupom od Mantove.“ Sarto problijedi, pokrje si lice rukama, spusti se kao obnemogao na jednu stolicu i udri u plač i jecanje kao malo dijete. . . Napokon, obrabren od svoga biskupa, razabere se, te svojim običnim izrazom reče: „Ama baš mi se moralo još i to pridesiti!“

Nekoliko dana prije nego će biti povraćen za biskupa, pogje u Padovu, da posjeti svojega obiškog prijatelja, tamošnjega biskupa. Stigavši u Padova rano u jutro, pogje u crkvu Santa Giustina (sv. Justina), da rekne sv. misu. Župnik, ne poznavajući toga svećenika, i video ga veoma siromašno odjevena, a bez pismenoga dopuštanja, da smije misiti, nije znao, šta bi s njime. „Odakle ste?“ upitao će ga — „Iz Trevisa.“ — „Što radite u Trevisu?“ — „Ništa.“ — „Kako? ništa? Zar Vi nemate posla, ako ne kao župeški, a ono barem kao kapelan?“ — „Neman“ — „Čudim se vrlo! Treviso ima oskudnije na svećenicima, pa Vi ipak bez mjesa i posla?“ — „To je sultna istina.“ — „Ako želite, da Vas prepričam Vašemu biskupu, učiniti će to drage volje. Megjutim odslužite samo sv. misu.“ Onda upravitelj crkve potrgao zvonara na stranu, pa mu naloži, neka dobro paži, da li taj nepoznanač dobro govorí misu. Iza sv. misе juvi zvonač župniku, da je taj svećenik dobro, a i vrlo pobožno rekao misu. Odianslo župešku; nestalo njegovih

briga. Srđivši svoju zahvalu iz sv. mise, nepoznati svećenik lati se po ra i upiše u knjigu misniku: „Josip Sarto, izabrani biskup Mantovanski.“

Iz Padove oputova Mgr. Sarto u Rim, gdje je dne 16. studenoga, dakle samo šest dana iza imenovanja, bio posvećen za biskupa. Otuda krenu u Mantovu, da zauzme biskupsku stolicu.

Njegovo sestre našle su u neprilici. „Beppi“, upitati će u velikoj brizi: „Što ćemo ti sada kuhati, gdje si postao biskupom?“ — „Ni više ni manje nego došanda!“ bijaće kraljički odgovor.

U svojoj biskupiji načao je Mgr. Sarto vrlo težak položaj. Prijemući biskup za deset godina nije gotovo nikako mogao vršiti svoje službe, jer ga vlasta nije priznavao. A po tom je pet godina boravio u Rimu, kamo ga bijaće pozvao Leon XIII. Tako se je megjutim u biskupiju uvrstio mnogo sreda, a liberalci prava su slavila slavili. Biskupija naličila polju punu drača i korova. Nu revnome biskupu pogje za rukom, te je malo po malo preobrazio lice svoje biskupije. Dva je puta posjetio svih svojih 153 župe. Pri tom je nerijetko držao i malu misiju, propovijedajući i pa više puta na dan. Od 10.—12. rujna 1888. držao je biskupsku sinodu, pri kojoj je od njegovih 255 svećenika prijavljeno 196.

Godine 1891. pisao je biskup Sarto sv. Ocu, da mu „nije ništa milije, nego uvijek biti kod svojih ovčica, s kojima ga ljubav usko veže.“ Nu ne bi dugo, a već se morao s njima rastati. Leon XIII. imenovao ga kardinalom, a tri dana za tim patrijarom mletačkim.

/Sljedeći/

Vjesnik.

— **Jubilej Bezgrješnog Začeća u Beču** najavljuje se proslavio dne 19. lipnja, sjajnim izgledom za čitavu monarhiju. Na trgu „am Hof“ stoji jedan stup s kipom Bezgrješnoga Začeća, postavljen prije 270 godina od cara Ferdinanda III. Pred ovim kipom slavilo se prije 50 godina proglašenje Bezgrješnoga Začeća u prisutnosti mladoga 24-godišnjega cara Franje Josipa I. Sada će isti car kao starac prisustvovati 50-godišnjici onoga proglašenja!

Step s kipom, oltar pred njim i oijeli trg bili su divno uređeni. Mnogo se zastave s kuća vijale. Trg bio pun pobožnoga naroda i raznih društava, do 30.000 ljudi. Protestantски danski kralj sa svojom pratioj motrio svečanost s jednoga

Radnici u američkom bakrokupe „Heckla“ zvanom.

(Izg. Hrvata*, Allegheny City, Pa.)

prezora. Na uzvišenom mjestu pod šatorom bio naš car i kralj, okružen svojim dvorom, ministrima i mnogim članovima carskoga doma. Među njima bio i nadvojvoda Leopold sa sinovima Zagrepčanima Rajsnerom, Karloom i Leo-

poldom. Gdješkoji su ministri s osalima revno molili i pjevali. Vojnička glazba bosansko-hercegovačke puškovnije uzvijčala je svedanost. U 3 sata poslije podne pjevali i bosanska glazba počela jednu Marijinu pjesmu, a mnogošto prihvati, te se oduzevljeno pjevanje orilo do Ringa i do crkve sv. Stjepana. Onda se molile litanije lauretske i krasna posvetnica Majci Božjoj. Stotine svećenika kleđeći predmolile, a tisuće naroda gromko odgovarale. Potresan je to bio čas, da se opisati ne da. I još je poraslo ganeće, kada je svećenstvo izmolilo „Confiteor“, a kardinal-nadbiskup podijelio apostolski papin blageslov. Na koncu znori pjesma „Tebe Boga hvalimo.“ Sada će bosanska vojnička glazba svirati carevku, a njegovo se Veličanstvo uz neopisive i srdačne ovacije katoličkoga naroda, kojemu je on trenuto i srdačno odzdravljao, napokon odverze u svoj carski dver. Ni najstariji u Beču ne pamte ovako sjajnoga i odlučnoga obitovanja katoličko vjere u carskoj prijestolnici. Dao Bog, da se i Zagreb u tom povodu za Bedom! (Sr. „Kat. List“ str. 300; „Vaterland“ br. 170, A.)!

— 424 —

Zahvalnice Majci Božjoj.

(Razna prošteništa.)¹²

— Pomoć Majke Božje Lurdiske. Vinčevci (Slavon.) Jedna ž. sestra sv. Križa prijavljava: Njegnjudi bolesnike, otrovake mi se krv, Groznice bile su besprekocene i sime. Trojica liječnika nije više znala Hjeka; ijavaši, da mi pomoci više nema. U to mi moja predobrona ž. majka poglavljala dade lurske vode, da bih je velikim pozdranjem mado rila. Svi se okupile oko moje prestelje moledi, a ja glasno zarvah bi. Djevice Mariju i poštih žudicu te svete vode. Na to kruto rasplah i propash prvi put im tri nedjelje cijelu noć. U jutro groznici ni hraga. Liječnik sav u čudu uspije sestrinu predstojnicu: »Molim Vas, recite mi, koji je prafak pomogao sestrini?« Sestra je najprije autjela, budući se liječnik kadšto ovakvim stvarima znao rugati; on kad on ponovno začita, usgrinovjedi mu sve, što je i kako je bilo. Liječnik se vrle zahvali i reče: »To je u istinu čudeslo. — A ja za istinu ovu i život svog bih dala, hvalidi mođ premilostive Majke Božanskega i mojeg Liječnika! Snopajući ovo dopuštenjem svojih poglavara, vršim svoje obetanje, iec sam prave zdrava.

— Pomoć Majke Božje Loretske. Pise nam jedna radnica iz Trstu: (Hrvatska): Bolovala sam više godina na cijelom tijelu, a osim tога zadavala mi velike križe i žalosti rana na licu, to više, što mi ju više liječnika liježilo bez uspjeha. Jedan put čujem, da se upravo spremaju hodočašće iz Rijeke u Loretu. Odlučih i ja poći, da posjetim onu

kudju, u kojoj su vodjili i trčali i nali pomoci. I gđe! Majka Božja, »Zdravje bolesnične, mila u Loretu molitve nevrijedna svoje sluhbe, jer od onoga dana nijesam više nitakve boli trpjela, i sasvijem sam odravila.

— Pomoć Majke Božje u Mariji-Judu (u Ugarskoj). Sarajevo. Moj 4-god kćer stadič Ivan obolio na noži. Kada liječnik se pomogao, izjavlja napokon liječnik, da mora učiniti operaciju. Satrveni od žalosti utjedemo se devečnicom Boži Sreću Isusovu. Kada nam ni sada nije bilo pomoti, učinili mi suprotno naravnije, da domo svu obitelj idu na proštenje Majci Božjoj u Jud u Ugarskoj, iz koje je okolicu ona rodila. I gđe od istoga dana bolest okrene na bolje, rane stale se cijeliti, bolesnik skoro i prohodao. Uvjereni smo, da nam je Boži Sreć pokazalo put, kojim da k njemu dođemo — po predstatom Sreću Marijinu! Hvala im do vijeka!

— Pomoć Majke Božje na Brezjama u Kranjskoj, Zagreb. Godine 1900. mjeseca srpnja dogodi nam se velika nezreća. Naš otac dograjivao kužu i u tu svrhu kupio vapno, koje je stajalo u dvorištu. Moja polugodišnja sestra Olgica igrala se po dasci, nogu joj se oklizala, i ona pada u vapno. Izvukloće je i odnesće majci. Rješine oti bile su punе vapna. Isprasmo ih, ali sve usud, i prizvan liječnik nije mogao pomoći. Drugi dan pogremo drugome liječniku, koji je u opće bio poznat kao dobar za oči. On izjavlja, da će trebati dulje vremena, dok dijetete ozdravi, i da te jedino oko su uvjek ostati nakazano. Svaki sasud s dijetetom polazili k liječniku. Kad al' sto peti dan progleda dijetet, i to tako histričnim očima, da smo se svi čudili. Komu da to zahvalimo, nemamo smo, kada se je majka kuci vratio iz crkve, gdje se je pod podizanjem vrata molila i zavjetovala Bl. Djevici Mariji na Brezjama i sv. Vidu. Liječnik nam, vidjevši dijetet, zadudi se vrlo. A moja sestrica danas gleda, kô da joj nikada nije ništa bilo.

Svega po malo.

— Mostar. Dan 1. srpnja uvela se u crkvi franjevačkoj po-bolnost k Presv. Srcu Isusovu, koja će se obdržavati svakoga prvega petka. — Cijeli je franjevački red svedeno posvećen Srcu Isusovu po generalu reda, kasnije nadbiskupu, blagopotpionom fra Bernardinu a Portu Rotundino, dan 14. srpnja 1874. (Sc. »Krkadanska obitelj« str. 113.)

— Dućepotija, (Dalm.). Franjevaci držali su tu u lipnju veoma blagoslavnu sv. misiju, te se tom prigodom osnovala »Vojaka Sreća Isusova pod zaštitom sv. Antuna proti povrki i kletvi i svakoj nedostaci. Namah se opisao lijep broj momaka i djevojaka, na strab i trepet pakla i na dobar usjed čitavom kraju. (Dane, br. 27.)

— Liječnik dr. Josip Bartutić, koji je dan 20. lipnja umro u Zagrebu, u bolnici milosrdnoga sestara, bio je vrijek savjetan katolik, a za siromašne se bolesničke upravo pozivno suočavao. Došavši u bolnicu, odmah je sasvim zatražio sv. sakramente, te ih riješkom pobolnosti primio. Osobito mu bila mila u bolesti molitva. Goloče neprestano je molio, bilo s jednjim svećenikom, bilo s milo rđnim sestrama, »O koliko pomaze molitva« znao je reći. Svojoj tutsoj gospogiji pri-

vezivo je za dušu, da mu dječu ugraja u katoličkoj vjeri, »jer meni je... reči vjera nada sveć. Kada bi ga tako uspiao. »Gospodine doktore, kako je?« — odgovorio bi: »Kako Bog hocis!« (Sr. »Hrvatsko« br. 50.)

— U Njemačkoj postoji društvo katoličkih udilja, koje ima 7.718 članova i imaće poljenu glavnici.

— U Engleskoj povratio se sici anglikanskoga (protestantskoga) nadbiskupa kanterberijskoga u krilo katoličke Crkve, te je zaređen u svećenike.

— Ugovor-seljak. — U 30. broju »Hr. listvica« slavno lijepr primjer, kako seljaci ljuhe »Glasnik Presv. Krca«: »Sada sam se prošlu nedjelju — pise jedan nadbiskup — Gajevom ulicom (u Zagrebu), kad sam bilan kolofona stupi pred me nekakav seljak sa sellirom u ruci i reče: »Molim ih gospodin, gđi se dečku novine »Svec Isusovo«? Ja sem se navršištili, pa sam kad nemam posla, čitam domaću ženu i dječi. Ja ga poučim, da to niješ nikakve novine, ved lijepr i načinšti list, a zatim ga uputim na tiskaru A. Scholzu, gdje da može dobiti izjegni list. — Zasla ugovor-seljak! Taj mjesto da u kakvoj smradnoj krimi sjedi i Šta kakor bezbožni i pokvareni list (n. p. »Dom«), kod kojega čita i sabavlja se »Gina-nikom. O kako bi bila sretna Hrvatska, kad bi svj. Ilo na žalost nije — činili tako. (V.)

— Poljski unijati kod sv. Oca. U najveđoj tijeku spremilačke sjednjenja kralja iz ruske Poljske na hodočašće u Rim k sv. Ocu. Bio je to sve skoro u tajnosti, da se ne izvrši progonima ruske vlade. Sabrano se ipak oko 50 hodočasnika. Mjesec svibnja dogodio se u Rimu. Posjedujući crkve, svuda se isticala njihova neobična, regi nadzemanjaka vjera i poboljšanje. Sv. Otar dočekao ih u klementinskoj dvoranu. Nekome je sv. Otar stupio u dvoranu, pali su unijati na kolena, pružajući prema njemu ruke, kao da mole za pomoć i spas u teškoj bijedi. Prijedor je bio veoma dirljiv, te gavio sve prizadane do smrti. Pijo X. primivši adresu iz ruku jednoga kapelana, progovoril je vrio aziadne riječi. Među ostalim reče: »Znam ja, kako si prionuli uz svetu našu katoličku vjeru i kako ste u njoj vjerni i nepokolebitvi. Ustvarite u njoj, udite u njoj i dječi svoju! Znam ja, koliko morate trpititi, da nadzelite svetu vjeru svoju. Nu Bog vidi vaša stradanja, raduna ih i ne će ih ostaviti bez naplate...«. Jedin od prisutnih poljskih nadbiskupu prveo je hodočasniciću govor sv. Oca na pojaki jezik. Svi su hodočasnici na to uslikali: »Živio sv. Otar!«. Us glasan se plak rivali do pape, cijelivali mu noge i ruke. Pijo X. primio je te podastu dubokim troštem. Pogledavajući ističke unijate, opao jednega s dubokom braštinom na čelu. Kad su mu rekli, da taj trag potiče od udarca končke saljice, bio ga je zadnje pri obrani unijatačke crkve, privisan je sv. Otar junakoga seljanina na pras uslikanosti: »To je pravi primavac i mudemnik!«. Svi prisutni ostaloše duboko ganuti ovim prizorom. Nije se doista sv. Otar u osobi ovoga unijata na svoje gradi privinuo sve unijate stradaoces u ruskoj Feljkoj? Svi su te pravi prijavnici spremni radje na možemstvu, nego da bi se dati stragni od oficinskih grudi pravoga namjesnika Kristova, rimskoga pape. (Sr. »Hrvatsko« br. 36.)

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Kraljici Hrvata.

Zdravo, Djevo, svih milosti puna,
Vječnog sunca ogrnu te sjaj;
Oko čela zvjetvana ti kruna,
Ispod nogu stenje pakla znađi
Rajska Djevo, Kraljice Hrvata,
Naša Majko, naša zoro zlatna:
Odanih ti sreća primi dar,
Primi čiste ljubavi nam jar!

Blažena si, jerbo sva si čista,
Zmijin dah ne okuli ti grad:
Zvježda sreće i nama da blistis,
Noci grješka mrak rasprši hud!
Rajska Djevo itd.

Hrvat za križ bojak bije sveti:
Vodio ga Ilijan-barjak tvoj!
Nova nemam križu časnom pr'jeti:
Silna Djevo, na braniku stoj!
Rajska Djevo itd.

Nevjerna se od Isusa d'jeli,
Na pok Božji sipa strjela roj;
Ti nad nama plušt razastri b'jeli,
Brani, Gospo, brani narod svoj!
Rajska Djevo itd.

Kad nam oko zadnju suzu roni,
Zadnje borbe zahvati nas val:
Na grad svoje, Majko nas prisloni,
Na nebeskog doma nosi žall
Rajska djevo itd.

— 6 —

Posveta hrvatske omladine Bezgrješnoj Djevici.

Nigdje na svijetu nije se doseglo jabiljej Bezgrješnog Začeća tako sjajno i veličanstveno poslavio kao u Beču. Tamo se je odmah na početku ove godine sastao poseban odbor, koji će raspored za slavlje nastaviti i svečanosti rakovoditi. Odbor odlazi:

Čitav grad Beč ima se javno i svečano pokloniti i posvetiti Prečistoj Djevici. Krenut će iz Beča jedno hodovašće u Lurd, jedno u Rim; držat će se svečana Marijina akademija i velik Marijanski sastanak.

Kako se je veličanstveno i upravo divno carski Beč dne 18. lipnja posvetio Bezgrješnoj Djevici, opisali smo u kratko na drugom mjestu. (Vidi str. 172.) Na javnom trgu pred krasnim kipom nebeske Kraljice eno na koljenima kleče car, nadvojvode, ministri, gradakovo vijeće s nadelničkom dr. Luegerom, plemstvo, nepregledno mnoštvo pobožnog naroda — preko 30.000 duša — među njima 800 katoličkih društava: jednom riječju: eno ti cijelogata katoličkoga Beča, gdje se pred nebom i zemljom posvećuje posinjenoj Djevici, koja je već prije dvije hiljade godina proročkim duhom gledajući naprijed uskliknula: „*Gle, od sad
zat će mi blagoslov sei naravotaji.*“

Nekoliko dana prije ove posvete otislo iz Beča 350 hodočasnika u Lurd; a drugo hodovašće krenut će pod jesen u Rim. I svečana će se akademija skoro obdržavati.

Marijanski kongres sastano se je na molbu biskupa Roesslera u St. Poeltenu dne 29. i 30. svibnja. Bili su ovi dani pravi triumf za Bezgrješno Začeće.

Ali kao najljepši plod ovoga velikoga sastanka drže u Beču jedan prijedlog, što ga je bečki kanonik Schoepfleitner na kongresu iznio, i koji bi jednoglasno i oduševljeno prihvaćen: prijedlog naime, da se u ovoj jubilarnoj godini cijelokupna mladež svečano posveti Prečistoj Djevici.

Kongres je odlučio zamoliti biskupa u St. Poeltenu i nadbiskupa u Beču, da bi ovu posvetu mladeži naredili. I doista nadbiskupski ordinarijat bečki izdao je već naredbu, da se mladež po primjeru posvete grada Beča u vrijeme od 7. rujna do 7. prosinca ima u svakoj školi, u svakoj

župno i u svakoj samostanskoj crkvi posvetiti Bezgrješnoj Djevici Mariji.

A kako čujemo, radi se sada u Boču živo i o tom, da ova posveta mladeži bude općenita.

*

„No što“ nas brigat, što rads u Boču?“ pitat će valjda tko god. Polako, prijatelju, to se tiče i hrvatske omladine, i te kako! Znaš li, moj dragi, kako je u Marijanskem satanku došlo do prijedloga, da se sva mladež posveti blaženoj Gospi? Jer su čuli, da se ti, omladine hrvatske, kaniš na svečanij način posvetiti Prečistoj Djeviči. Bođije su se ugledali u Hrvate!

Na noge dakle, mila omladino hrvatska, i nastoj iz petnajst žila, da te oni ne nastkrile, kojima si ti prednjaciš! Posveta mladeži u Boču i valjda u cijeloj Njemačkoj bit će bez sumnje krasna.

Na dajmo, da u Zagrebu i širom Hrvatske bude manje lijepa, da nam se ne kaže: „E, Hrvati su počeli, a gdje su ostali?“ Neka čitav svijet vidi, kako Hrvat ljubi svoju Gospu, svoju „Kraljicu“!

*

Kada da se hrvatska omladina posveti Bezgrješnoj Djevici? — Ne bi trebalo čekati do 8. prosinca. Posveta može se ljepše i svečanije prirediti, kad još nije nadošla cica zima, recimo ju rujnu ili listopadu. (P.)

— 4000 —

Koje si ti stranke?

 a cijelo znač, dragi čitatelju, da ima u hrvatskim zemljama stranaka svake ruke. Ali da ima i stranaka Sreća Isusova, toga ti valjada još nijesi čuo.

Za velikih praznika g. 1900. Širio jedan hrvatski gimnazijalac u svome zavičaju i u pobližim mjestima pobožnost Sreća Isusova. Dijelio „Glasnike“ i nagovarao svijet, neka se dade upisati u bratovštinu Sreća Isusova.

* Opći majstori preporučuju krasno, za ovo slavlje vrlo pogodnu knjigiju: „Jubilje Bezgrješne Djevice i hrvatska omladina.“ Zagreb, A. Schulz. Cijena 6 fl., 100 istiskova 6 K franka.

Nekim je to ljudima bilo za čudo i ne moguće razumjeti, kako to čini jedan gjak. Dapače jedan je čovjek govorio drugima: „Ne vjerujte mi! On možebit varu svijet, kupi glasove za tomolaska ili narodnačku stranku“. Za tim će oštro pogledati gimnazijalca, to ga upitati:

„Reci nam, koje si ti stranke?“

„Ja sam od stranke Srca Isusova!“ odvrati mu gjak veselo.

Ugodno iznenadjen ovim odgovorom zavoli taj čovjek našega gjaka i ponudi ga veoma prijazno čašicom vina. —

A ti, dragi čitatelju, jesu li i ti od stranke Srca Isusova? — — —

Svaštice.

— **Zapreb.** Marijina kongregacija gornjegradskog gimnazije dne 16. lipnja priredila je hodočašće k Majci Božjoj Bistrčkoj. Mlada je družina bila počitna i vesela, puno je molila i pjevala, a za sv. misu, koja se u svetištu služila, jedna u latinskom, druga u grčkom obredu, sv. se pridestili, svaki po svojem obredu. (Sr. »Kat. List«, str. 226.)

— **Nova Marijina kongregacija** osnovana je u nadbiskupskom sjemeništu u Zagrebu dne 21. lipnja. (Sr. »Kat. List« str. 228.)

— **Mlada deta u »Vojsci Srca Isusova.«** — Na Tijelovo, dne 5. lipnja, ustrajili su u Velikom Bučevcu (Hrv.) mala i mlada, no junaka deta Srca Isusova. Preko podset po izbor mladića stupilo je u »Vojsci Srca Isusova,« uz ove krasne odluke: 1) da će vojevati proti psovki i kletvi; 2) da će izbjegavati svakog opakog društva, te se čuvati svake razvidane riječi i žale; 3) da će nastojati oko točnijeg ispunjavanja kršćanskih dužnosti, naročito gledje poljska kršćanskog nauka kao i roda u crkvi. Isto dan nude im alagosiorenca i nova krasna izvenena zastava. Na jednoj je strani slika Srca Isusova, na drugoj sv. Alojzija zadužnika misijski Kumovača presvijetla gospa Julija grofica Drasković. Kao dečki Bog, ugledali se u ova mlada deta i drugi mladiti širok značajnoće, te stvorili skine dèle Srca Isusova! (Sr. »Kat. List«, br. 26. str. 297.)

— U jednom odgojilištu uzeo predstavljajući arak, pa napisao: »Who do biti misionar Presv. Srca Isusova i koliko će kuća osvojiti za Presv. Srce?« Odmah njih devetdesetak zapise ime svoje na listini. Gdje koji napisao dvije, drugi tri, neki i pet, i za das nastalo do 70 knjižica »Vojsci Srca Isusova.« I Šindrovecnik Štibova Srca Isusova za četvrtinu je sala razgrabin. Živjeli mladi sokolovi!

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 10. Listopad 1904. God. XXIII.

Izdati mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fil., u koju dostavljeno
ili s poštou 72 fil., za možanstvo i K. 20 fil.

Namjena molitava i dobrih djela u listopadu.

(Blagoslovna od sv. Oca pape Pija X.)

Ljubav k radu.

radu i svagdanjem poslu 'mamo u našem ljepom hrvatskom jeziku prelijepih poslovica. Veli se n. pr.: „Rad je zlatan grad — radi pa se raduj — o muči grozdovi više“ i t. d.; a za lijepšinu vole: „Lijep čovjek gotova svoja nesreća!“ Dakle mi znademo, koliko je rad koristan i potreban. Kako onda to, da nas ipak posao često mrzi i da kaikad po vas dugi dan volimo plađavati nego li raditi? Bilo kako mu drago, danas se hoćemo opet cduševiti i rasplišti za pravi kršćanski rad.

Bilo ljeti, a sunce prisjecklo, da je — "što no riječ — i insan i hajvan (marva i čovjek) potražio hladovine, da tamo zijeva od paste vrćino. Radiša Mato baš se bio namučio oko zlatne šenke bjelice. Do njega u polju stajala

ogromna kruška, pružajući kročnjate grane u šir, a pod njima ugodan drbelni hlad u svako doba Napokon umakne i Mate pod ovaj sjenasti krov, da počine trudan i umoran. Pred njim se diže ševa visoko u zrak, čavrlijajući svoju pjesmice milu: za njim lepcira previjani majstor vrabac, a nad njim u granama ljetaju i pjevaju veseli pjevaliči ptici. Glodajući ovaj neprestani ljet lakovrljih ptica i slušajući njihov milozvučni žamor, i nehoti mu padne na vam: „Da, da, ptica je stvorena za ljet i pjev, a mi ljudi za što drugo već — za rad!“ Rođe, ostanu i lati se opet posla.

Eto tako htio Bog Stvoritelj već na početku, da mi ljudi život sprovedemo, radeći po silama svojim i sposobnostima i potrebsima. Radeći dakle priznajemo Božiju vrhovnu vlast nad nama. No pošto čovjek sagrijedi, rad bi mu i kaznom po riječima sv. pisma: »U znaju liču smjeca jest del svoj hlijeb!« Radeći dakle i teško radeći zadovoljavamo za svoje grijeha. Velika nam korist donosi rad i tine, što zatvara vrata besposlici te nas čuva od raznih grijeha, jer „besposlicu je početak stradanju živ.“ Još više. Radom si prihavljamo i kršćanske krjeposti, posavjive samozatajanju i untrljivost, a to su dragocjeni biseri za našu krunu nebesku.

Je l' de, nad razumiješ, za što mora i bogataš da radi? Je l' de, i njega obvezuju Božija zapovijed, i on je sagrijeoš u Adamu, ni on ne smije u besposlici ljetjeti, i njemu treba kršćanskih krjeposti. Istina, bit će rad i posao različit, što obavija bogatun i što oprema siromah, ali radići valja i jednoma i dragom.

Lako ćeš sada uvidjeti i to, da onaj, što u drugoga radi za novce kô slugs, služkinja, nadničar, dvostrukogrijedi, ako ne radi marljivo, i da mora štetu gospodaru nadeknaditi.

Da Bog već na ovom svijetu blagoslovje marljive srke, svi znademo, pa nam kažu i narodne poslovioce: „Radiši Bog pomaze“ i „Bog daje težaku, a ne ležaku!“ A po gotovo će nam se muka isplatići na drugom svijetu, ali to samo, ako za Boga radimo. Da, tko će tagje sluge plaćati?

U nekom samostanu imam zanimiva slika. Malo dijete, lijepo kô rumena jabuka, sjedi na zemlji i piše malim župicem po prahu sve ljepa ništice, redom tako jednu za drugom. Već ima čitav niz takovih ništice. Tad pristupi njegov Anggeo žutvar i nadoda čelom retka zlatnim perom

debeli broj 1. Eto istom vrijednosti! Eto ti milijuna i milijuna, dok prije sve puke ništice!

Mili štiočel! Ovaj zlatni broj 1, što mora biti biljemom svim našim zemaljskim i prolaxnim poslovima, jest milost posvećujuća. Po mlobati posveđajućoj službi smo Božije i djece Božje, i sve naše poslove. Što nijesu sami po sebi grešni, prima Bog, kô da smo ih baš za njega ovršili. Bit će nam plaća stostruka, ako svoje radnje dragomu Bogu na čast izrijekom još prikašemo. A neizmjerna naš nagrada čeka i za najmanji trud, ako ga sjedinimo sa presvetim poslovima, što ih dragi Isus na zemlji obavljao, ako ga sjedinimo sa njegovom presvetom mukom i sa svim onim načinama, na koje On u presv. sakramenu Oeu nebeskom prikazuje život svoj, muka i smrt svoju. To će radi za čast Presv. Srca raditi, to će reći ljubiti rad kô štovatelj Presv. Srca. A da svi kršćani ovako uzljube svoj svagdanji rad, za to ćemo se u ovom mjesecu po odredbi i želji svetoga Oca Pape moliti Bogu. (K.)

— * —

Tko nam je spasao crkvu?

Urobo no sjedalo sunce tamo iza gora; bacilo još jedan trašak na Otočac (Hrvatska), dok se nije i on raspršio sa ogromnoj jabuci zvonika. Lagano stao mrazak spuštati koprenu na umorno lice zemlje.

Na jednod se začuše zvona, a za tim užasni poklici svjetine: „Vatra, vatra!... Isuse, naša crkva!“ Ljudi nagnuli; jedni viču: „Jao, naša lijepa crkva“, drugi opet mire, da ne gori još crkva, da gori samo trgovina Zagrova. Ali tu je utjeha bila slaba, jer je Zagrova zgrada bila tik do crkve. I u istinu teško je bilo razlikovati, gori li crkva ili samo Zagrova kuća. Svaki bi čas bljesnuo plamen preko crkvenoga krova. Bio to užasan pogled, ne daj mi ga Bože više nikada doživjeti! Upaljive stvari u golemom dućanu praskale silnim praskom, a plamen njihov dizao se put neba, kô da je htio prodrijeti oblake, da tako prokrbi put tužnim vapajima bijednih Otočana. Ta samo onaj, koji je gore nad oblacima, mogao je spasti dom svoj. Jadni naš župnik lamao je očajno rukama, a puk njegov bez razlike spola i staleža nagnuo u sveti dom, da spase ono, što se

iznijeti može. Jedan od svećenika primi brzo Presv. oltarski sakramenat, i nese ga van iz crkve, a narodu se srce od žalosti stislo, kô da je prestalo kucati, samo su usta ne-prestano vapila: „Jao, Isuse naš!“ Skidaj sada slike sa Štvenika! Kipovi se samo bacali na ruke. Lijepo prilike Angejla smiješile se kô i prije, kô da su htjele reći: „Nemojte obajati. Otac je naš svemoguć!“ Nove slike križnoga puta bacale su samo pred crkvu; križevi na njima pucali, no nije bilo do toga: glavno je, da se otme gorućem ždrijelom.

U to sto već poklikla: „Bjelito! ... gori crkva!“

Bijedni ljudi upravo razvijajući pralali se sa svetim zidinama. Trebalo je sada sve dalje od crkve nositi. Muškarci su odmicali klape i isporučujuće, a djevojke prihvatile sliku Majke Božje, te ju odnijele daleko, tamo, gdje ne dođe iskre bijesnog plamena. Druge su opet podigle slike sv. Josipa, sv. Alojxija i drugih Svetaca, koje su ležala na tlu, obasjane ognjem svjetlom.

Opot su pali na koljena i vikali strašnim glasom „Sreću Isusovo, ne ostavi nas! Sreću Isusovo, milosrđju puno! Isuse! ... Isuse! ...“ Vatra sve jače, sve ležeće plamen. Već se čini, da će crkva naša postati garištem. Ali ne! Sreću Isusovo svojih ne ostavlja. Gdje je nevolja najveća, onđe je ruka Božja najbliža. Na jednok se strusi limeni krov od kuće, plamen još jednom strahovito zuke, a onda je bivno sve manji i manji... Još koji čas, a Otočani su utješeni, Sreću Isusovo uslijalo im njihove molbe.

Uminula je grozna ova noć (od 3. na 4. rujna 1902). S istoka su razasuli zlatni traci i obasjali opet otočku crkvu. Kriz se na njoj kupao u tom jutarnjem rumenilu i pokraj onoga garišta pokazivao svijetu, da je tamo na nebesima spas i sreća, a bogatstvo ovoga svijeta da je prah i pepeo.

(*Velebitski klerik*)

— * * * —

Zahvalnice Sreću Isusovu.

■ Zahvalnice, u kojima se dotičnik ne počeo potpisom imenom i adresom, ne mogu se nikako uvršiti.
Drža.

Božansko Sreću najboljega nam Prijatelja:

Zarudnici.

— Vjenčano dopuštenje, članstvo, punih devet mjeseci bila sam zaručena, a moj zaručnik ne mogao dobiti vjenčanoga dopuštenja. Tada odlučim držati devetnicu na čest Bož. Sreću Isusovu, i gde žuđat

već četvrti dan dobijem povoljne glasove, a sami dan evo pred mnom moga saručnika s vjenčanjem dopuštenjem u rukama. Dakle: što ne moguće ljudi za devet mjeseci, to učini Srce Isusovo za devet dana. S toga, kider: Budi čast i slava Bož. Srce Isusovo u vijek!

— Bolesti i novčića. Bosna. Ja i moja saručnica imali smo neko vrijeme bolesti i novčića. Komu da se utičemo, već Presv. Srca Isusova? Obavljali smo devetnicu njemu na dani i gde čuđa! Na našu redost, kad smo se god utekli Presv. Srcu, uvijek smo bili uslijdani. Ja bih velik dio pagira potrošio, dok bих sve to ispričao. Osobito jedan put, kada sam bio u vojnici, obolio sam noge, odlučim devetnicu učiniti, i gde čuđa! Za dva do tri sata s mene se avu bol svuđe, kao haljina kad se strože, ter ja ostajao zdrav, kao što sam i prije bio. Za to budi vrata po svem svjetu Hrvatsko, hvaljeno i ljubljeno Presv. Srce Isusovo!

Suprug i supruga.

— Očajna žena. Hrvatska. Bila sam udata više godina i živjela sam sa svojim mužem u miru i slogu. Napokon on je morao otići u Ameriku na zaslužbu. Ia počekao mi je lijepo pisao; ali u brzo mi je od njega došao negovojan glas. Potvarali me nezreli jezici, a on je doista posumnjavao o mom postenju. Ja sam njemu više puta pisala o mojoj nevinosti, ali uzahod: on je više vjerovao klereticima nego meni. A pisali su mi i moji susedi, koji nijesu niti najmanje sumnjali o mojoj nevinosti, ali i to je bilo sve uzahod. Od velike болji je vednješnja smala drugo, nego sam tako uzilaša i plakala. Srećnem u istoj kući moja prijateljica drži Glasnik Srca Isusova. Budući da je talibote ne znaju čitati, ja sam stvarala, kako ona čita razne zahvalnice Presvetom Srca Isusovom. S toga sam i ja odlučila s pouzdanjem u Bož. Srce kroz devet dana moliti jedan zlatni krunion, b' očenala, 26 slavnoća i na koncu devetnice da će se ispojaviti i pridestiti i, ako me Bož. Srce usliši, da će se javno zabaviti i u Glassnicu. Ja sam hvala Bogu uslišana, jerbo sam napokon dobila povoljni list od svojega muža. Neka bude svuda hvaljeno i slavljenje Presv. Srca Isusovo!

— Mir u porodiči. Zagreb. Koja porodica ne bi željela, da za sve dane zemaljskoga žita uživa mir? — No ljudaka slabost donosi sobom, da se kraj sve pažnje kaže i kad nenasilno nasuti mir, i tim je nestalo u porodiči prave sreće. Tako se zbiljo i kod nas. Ali i danas još stoji obecanje Srca Isusova: »Ja će poverati slogu obiteljske razdobljenosti. U to sam se obecanje pouzdala i ja. Osplovano svrših devetnice, a na te časnojih dnevnicu, da svoje Srce upričtim prema usoru i sredstvu svijet arđaca, odsluživši, da će na sve prigovora, na svaku trpku rijec da ne samo lutjeti, već i u svom svome raspeli: »Hvalo Srce Isusovo, daj da će sve više i više ljubiti!« Orijem pakod od dana duže svoje očitnjem zahvalnosti Srca Isusova, jer se je njegovo obecanje doista i u mojoj porodiči obistinilo: udomio se opet toli kugjeni mir!

— Raženčići suprug. Hrvatska. Vožila sam se jedan put na izlet sa suprugom i djecom. U večer, vratajući se kući, strinjam se s kolima nekega napasnika, koji najpre navljal svoje konje na maši, i mi se prevrimalo. Moji suprug, koji je inače jako blage čudi, videli djecu pod kolima, došao je kao izvan sebe. Prva moja misao bila, ubiti osoga, koji nas je prevratio. Nesrećom bila pošta uz njega, i on sam raženčen potreži na njim. Usanud sam ga zahlinjala, neka toga ne fini, neka ga posuti, kad nam se sretcom nije nikomu ništa dogodilo.

On oprimi mene s djeecom kući, a on za osim čorjekom. Kad' sam se doveza do jedne prijateljice, bila sam svia shrvana i poslušna, znajući, što ga čeka, postane li ubojica. Na jednom dogje mi na em Prezv. Sreć, i ja se učestim svima, moliti, da mi supruga odvrati lakovu dječju i da mi ga srećno povrati, občavši ujedno zahvaliti se u Glaenku. Ne bi dugo, a suprug se vratio. Nagovorili ga pametni prijatelji, a onaj čorjek srećom umrakao. Bilo za to hvaljeno i slavljeno vama Prezv. Sreć moja Spasitelja!

Roditeljske brige oko djece.

— Obdareni edem. Slavoru. Vruće sam želja, da me Sveti vidi obdariti edem, ali teža mi se drugo ne reputati. Nakonče se razvjetovah Prezv. Sreć Isusova da do, ispunil li mi se želja, zahvalnica stavili u njegov Glaenik, te sebe, a kasnije, ako Bog daće, i čeđo preplatići dobitkovu na njegov Glaenik. I gled Prezv. mi je Sreć molba naskoro ushtalo, i obdario me stravim i jakim sindidem.

— Sin gimnazijala. Hrustala. Uz velike potiske otprimiš najmlajšeg sina, koji je sa svećenički staled veliku volju imao, u gimnaziju. Plemeniti jedan gospodin i veled. oci brajevcu davali mu sun i hrana. Na jednom dobijem list, u kojem mi se javlja, neka dođem po sina, jer da je od škole otišutien. On da je sarao veću svetu novac u samostanu. S te vijesti prezenđena, svrana, ja i cijela moja obitelj, ne znadob, što da počem. Kada du nego Sreć Isusova cardicom, ali tuđom moćištvom. Zapovediš dečenicu, otišutovah dečenici od bolesti i studenti u onaj grad po nesrećnosti sina svoga. Nu dok ja onamo prisprijem, pročasno se krivac, a moj sin nekriv opet bude primljen u školu i dovrši ju sjetno. Za ovu preveliku milost, hvalim i slavim Prezv. Sreć Isusova. Buduci da sam sirota, ne mogu Prezv. Sreć drugo izgovoriti, ved preplaši na njegov Glaenik, koji će se, dok ja live, u mojoj kući dijati; a jedan će prepolatiti na jednu sironadu učenice.

— Zlaštoto dijete. Zagreb. U mojoj obitelji ima dvanaest godišnjaka djevojčica, koja je vroče zle čeđe. «Bože misli, uzimam roditelji u velikoj brzi: »Sio demeo s tim dijeteom? Kô da joj se ja pamet pomesta.« Tušna majka morala gotovo svaki dan u školu na odgovornosti. Nakonkom joj učiteljica kaže, da mora sjećicu kćerku otišutiti iz škole, jer da sve djevojčice u školi bori. »Nemirna je, ne slaka, ne paži; kada što pitam, ne zna. Ja je ne mogu dalje u školi držati.« Majka od zlostoti ne zna, što da radi. Pođe učiteljici moći, neka ju još zadrži do konca školske godine. Dohrani učiteljica usili majku moći, premda je sirota ponu pretprije s tim složenstvom dijeteom. Kako učiteljica majci: »Vi ju valjda ne znate kod kuda.« Na to će majka: »Sve radim i malom i silem. Ragnod je moguće. Molim Vas, budite tako dobra, pa imajte još ustrpljenja. Tu kuda bih s njom? Neka bi još svršala tu školu.« Dogje majka falosnu kuću. »Oh, Bože! Nu ču s tim dijeteom?« Pođe ju majka svaki dan tako bad, da je seva počrnala od žiba, nije joj dala jedni cijeli dan. Na vse uzakud: ona svaki dan sve to gora. U to opomene majku jedna rojnjakinja: »Znal li sin? Podsimo za to diječin moliti jednu devećnicu Sreć Isusovu! Rado je poslušala majka, a Sreć je Isusovo doista pomoglo. Djevojčica svrši onu školu i bude po tom u drugu jednu školu primoljena, koju i sada polazi. Hvala Prezv. Sreć Isusova toliko puta, koliko ima na nebuh vrijedja i u moru pješčaka!

— Žugljeno premaštenje. Zagreb. Imam devetero djece; jedno malko i osam trosnik. Sin je pušazio gimnaziju, a kćeri počku škola

Luristan Špilje u Vatikaniskom perivoju.

u Jesučiću, u Slavoniji. Kćeri, osobito dežili njih, veoma su dobro uđila. Jednoga dana upitale me vđ. g. Japnik i g. učitelj, kud sam osmislio sa svojim kćerkama, kad avrte počku škole. A ja im kažem: »Narč će im posla koči kuće.« Oni će mi to: »Za Vas djece nijesu drugi posao, već su one rođene za knjigu.« A ja velim: »Molim Vas, velerasni, od moje male plaće nati jedanakost jedva živimo, a kamo li još žensku djevcu školovati. To nije u vruću.« Na to mi savjetuje g. Japnik, neka molim ravnateljevstvo (kad Zelenječe), za prepremještanje u koji grad radi djece. Ja to uđim, i bismo prepremješteni u Pođegu, gdje one četiri kćerke izduše višu školu. Sada se je trebalo preseći u Zagreb radi preparandije, da mnogo postati utičnjice. Idem dakin u Zagreb moliti za prepremještanje, ali ne operativni način. Pismom molbeniku pa mi se odgovori, da nema mješta. Sada nikud dajem, nego k Boži Suci Isusovoj! Ono mi je zadnja nuda. I gje čekam Biću sam poslovoginja, te se jednoga dana na kolodvora upustim u raagovor s jednim nepoznatim činovnikom. Ja mu priopovijedam svoju neprediktu, a on mi kaže: »Budite uvjeroni, ja će govoriti jednoum odličnom gospodinu, koji ide u Zagreb i Budimpeštu, da će Vas on preporučiti ravnateljstvu. Na preporuku trega gospodina ja sam upravio drugu molbenicu. Ona mi bude primljena, i za tri mjeseca ja sam bio prepremješten u Zagreb. Pa i tu nisi je Boži Sret pomogao po nepoznatim osobama. Za to neka bude slava, čest i duha na viseke Boži Suci Isusovu!

Kuća i imetak.

— Dobili lijep stan. Bosna. Bio nam sklan u jednoj fabrički besplatno, ali jako slab. U to bude neki premjешten, pa ostalo njegov ljepi stan prazan. Mislim ja: »Bože milosti voljisa bih ovaj stan!« Ali ga je bilo teško dobiti, jer ih je deset na nega čekalo. Nu ja se utemljam Prešv. Sreću, moledi četvrti dan njegove litanijske, i dohila sam, što sam željela. Hvala mu tima i tisut putu!

— Pogibelj od požara. Bosna. Na 21. svibnja zapadila se je u našem susjedstvu jedna velika kuća, koja je bila sve od drva, kao i sve ostalo, što se bilo na okolo. Šalni je uz to vjetar jako đavlo, da ju na sve strane vatre i ugorka raznasio. Svijet u velikom strahu nije već znao, što će raditi, a mi otuđani hlačnjeno najprije na koljenca i zavjetovamo se prelastkom Sreću Isusovu, ne bi ih ona sačuvala od ovoga strašnoga bića, da demo mu biti vjež zahtvalni i u njegoru se Glasniku javno zahvaliti i zaista nam bi u pomoći. Osa je koda sve isprjela, a drugima okolo nije ni kred poer io, što bijaše svakomu za čudo, tko je dolazio. Hvala i slava Prešv. Sreću Isusovu!

— Vinograd. Međimursko. Bili smo u velikoj pogibelji, da će nam vinograd prodati. Izmolismo jednu devećinu Sreću Isusovu, i vino-grad bi nam izdržavao.

Ovogodišnji blagdan Srca Isusova.

Dalmacija. *Dubrovačik.* Diploma na stjeni kapelice Srca Isusova u crkvi sv. Ignacija kaže, da se je taj g. 1855. osnovala bratovština Srca Isusova. Ta se je pedeset-godišnjica svećano proslavila. Bila je trodnevna s propovijđaju, a na sam petak pontifikalna sv. missa, koju je odslužio mgr. Pišta. Krasna je bila, osobito na večer tog dana, rasvjeta crkve, a nadu sva velikoga oltara. Na njem, pod nebničom, usred zlatnih trakeva, blistala se lijepa slika Sreća Isusova u sjaju mnogobrojnih svijeća. Svaki, koji se je taj dan pridestio, dobio je krasnu spomen-sličicu Presv. Sreća Isusova.

— *Seleca na Brodu.* Naslojanjem djevojačkoga društva slika je Srca Isusova bila okićena krasnim vijencem i svinjenom vrpcom. Do 200 s. pridestio.

— *Topole.* Staro i mlado navaliло na trodnevnicu i na sv. sakramente. Uči petka pucanje mužara, rasvjeta oko crkve i bacanje umjetnih vatrometa navijestilo sutrašnje slavlje. Na sam petak sav narod okitio prsu trobojnom vrpcom i škapularom Srca Isusova. Procesije iz Štadriće i iz Imotice bile su veselo dočekane gruvanjem mužara. Ophod sa slikom Srca Isusova, koju su nosila četiri dječaka, krenuo kroz slavoluke pred crkvom i kroz trobojnicama okičeno selo. Stupali su dva a dva u divnom redu. (Povjerenik.)

Bosna. *Sarajevo.* Kad same procesije bilo do osam hiljada naroda i 20 mianika. Kada su se kod gostoljubiva stola presvij. g. nadbiskupa zaredale zdravice, ustane presvijetli gosp. Vlko Palunko, novo imenovan prijevodnik biskupijski, te s oduševljenjem izjavio, da će kao najveću bastinu i najdragocjeniji amanet iz Bosne ponijeti sa sobom u Dalmaciju ljubav i štovanje spram Srca Božanskoga. (Vrhb. 222. Ser. Per. 218.)

— *Brčko.* Pravom se je moglo brzozaviti nadbiskupu Stadleru: „Posavsko slavlje uspelo najdivnije!“ Došlo je svega deset procesija, većinom vogjenih svojim župnikom ili kapelanom, i to iz ovih slavonskih župa: Županja, Vrbovja, Drenovci, Gunja, Soljani, Radimovci, Rajecovo selo; a iz Bosne: Zvornik, Ulice, Gorice. Kad bi se koja procesija pomolila, pozdravili su ju mužari i zvona. Okolo brčanske crkve velika je ravaa i zelen, pa su se mogle sve te procesije bez ikakove stiske lijepo srediti. Ljudi su već umorni

od puta — neke sa procesije zapstile već u 3 sata u zoru — pa posjedali po travi, ali ne na razgovor, već i opet na molitvu i pjevanje. Kada se je još i samo Brčko sa svim svojim selima istom diglo, bilo je tu na okupu naroda koji ih desetak hiljada ljudi. Pravo narodno slavlje Sreća Isusova! U 10 sati držala se propovijed pred crkvom, a zatim se blagoslovila tri nova kipa, među njima kip Sreća Isusova, pa zastava Prosv. Sva za školu milosrđnih zastava. Kad svobane sreće mite udjelovalo svih priutnih 12 svećenika. Pjevalo se u crkvi i pred crkvom. Napokon krenuo upravo ogromna procesija. Učenici trgovadke škole nosili kip Sreća Isusova, a djevojke u bijelini kip Sreće Marijina. Po izbor momoci nosili crkvene zastave i mnoge hrvatske trobojnici. Djevojke su većinom u bijelini i sa trobojnicom prsko ramena. Svaka je župna procesija imala svoje vogje i svoje mjesto; straku je za se mojila i pjevala. Istrom u 1 i pol sata po podne svršila se ova divotna svečanost posvetom Sreću Isusovu i blagoslovom. (Sr. Vrhbosna 237.)

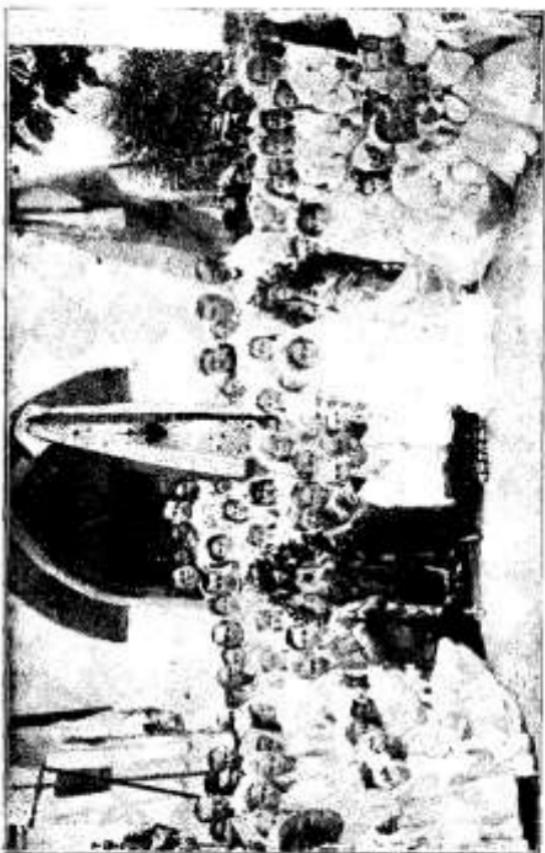
— *Travnik.* Velika svečanost, sjajna procesija. Jedan bez, vidjeti tu silu pobožnoga naroda u vjerskom odruševljenju, reče: „Ako je tako i u Rima, onda propadnimo svi!“ Umri se, dobiti beže! Štovateljima Sreću Isusova nije do ničije propasti, nego do spaza sviju, jer i Sreću Isusovu za sve ljude kuca.

— * —

Iz života sv. Oca pape Pija X.

5. Patrijar.

 Mlećima, nekadašnjoj „kraljici mora“, već su poznata bila krasna svojstva novoga patrijara. S toga je na kolodvoru od titavog pačanstva bio dožekan uz sveopće slavlje i radozno klikovanje. Čekala na njega zlatna patrijarska gondola (lagjica) s mnogim vesljačima. Nu novi je patrijar u šedocati svojoj odbijje, te se vozio u običnoj crnoj gondoli s dva veslača. Ovakvo, silnim brojem gondola praćen, lagano plovio tihim vodama „velikoga kanala“ od Želježničke postaje do patrijaršije kraj Markova trga. Iz svih ga prozora pozdravljahu. Samo u jednoj zgradi bili su prozorni kapci baš navlaš tvrdno zatvoren, a to je bila gradска vijećnica. Ta, vladala je gra-

Slavlje Sreće Iusova u Brčkom.

uom jeuna Šaka neprijatelja Crkve. Slobodna zemlja ujedno sa socijalnom demokracijom igrala glavnu ulogu Žalosno pogleda novi patrijar k ovoj zgradi; iz njegova zahrinutoga srca izvinula se žarka molitva Svevišnjemu.

Tomu neanonsljivome stanju treba učiniti kraj.

I doista mu to za čudo posle za rukom. Danas Mlaci, kao male koji gra^č, pokazuju pravi kršćanski značaj. U gradskoj vijećnici sada vladaju katolici s umjeranim liberalcima. Kada su bili izbori, patrijar kao lozinku izdao samo ove tri riječi: „Radite, molite, birajte!“ I pobjeda bi izvođljena. To je u prvom redu bila zasluga mlađeg patrijara. On je znao sjediniti katolike, urediti njihova društva i podoprjeti njihovu štampu. Kada je jedan put glavni mlađaci katolički dnevnik „Difesa“ bio u pogibelji da propade, jer se je slabo podupirao, patrijar reče u javnom govoru: „Ja hođu, da se ovaj katolički dnevnik uzdrži po što po to. Ja ne žu za njega žaliti nikakve žrtve, pa mačar morao prodati i svoju pastirsку palicu!“

Narod je svoga patrijara zanosno ljubio. Pa imao i za što. Njegova palata svadba svakemu otvorena. Nikoga nije odbio bez utjeche i pomoći. A kada bi izašao, većinom uj pijske hodao, te se s ljudima, s krojačima, postolarima, riberima itd. upravo na prijateljsku razgovarano. A djeca oko njega oblijetala, kao da im je rojeni otac.

Nije se kardinal-patrijar ni u šem promijenio bio. On još uvijek isti priprosti, darežljivi i ponizni svećenik kô i nekada. Svojih se siromašnih rođajaka nije nikada stidio. Kada je kao novi patrijar svečano bio dočekan, bila prisutna i majka. Majku se možda pobojavala, da ne bi ipak sinu bila na knkova nepriliku, te si posudila šešir, kakav nose gospogje. Nu patrijar, kad to opazi, namah ju stao moliti: „Mamice, skinite te! Uzmite same opet svoju maramu, tako Vas volim!“ I nije popustio, dok ona kraj sve sjajne gospode i kiđenih gospoginja nije opet imala na glavi svoju običnu maramu. A i sestrama svojim nije ni sada dopustio, da se drukčije nose, već kao seljanke. S košaricom u ruci išle bi svaki dan na trg, da kupe, što je trebalo za kuću i kuhinju. Pa taj nije ni sada puno trebalo. Kod ručka samo jedna meso s povrćem, jedna čara vina, pa kraj! Veće je došlo na stol samo onda, kada ga je tko poklonio. Sluga kazivao, da njegov gospodar treba više ulja za svoj noćni rad nego vina kod ručka.

A i daređljivost ostala je stara. Dohoci mi bili kakovih 20 000 kruna na godinu. Nu svakoga trećega dana mjeseca već mi je kesa bila prazna do dna. Sve je već bio rasdao u dobre svrhe, za svoje sitemake, i da namiri svoje dugove. Svaki put, kada je putovao u Rim, morao si posuditi novce! .

Za sebe nije gotovo ništa trebao. Od komornika počasnog kardinala kupio je svečano patrijarsko odijelo za 100 francaka, a svoj stari ljubičasti pojaz dao je ocrveniti. Nu nije to polje za rukom nikako! Pojas postao nekako siv, s bijelim pjegama. „Ništa za to“, žalio se patrijar; „činit će se, da sam to blići do papine časti!“ Ura mu je bila od niklja, u vrijednosti od kakovih deset kruna, a nosio ju na prostoj vrpci. Kad se je tome ikogod čudio, znao je patrijar reći: „Ura je ura, pa bila i od niklja. Moji sitemasi ne daju, da si kupim ljepešu urut!“

U Mlečima bila jedna vrlo siromašna župa ispravljenja, a nitičko je nije htio preuzeti. Jednoga dana on dade razglasiti, tko želi, da s njim govoriti, neka ga potraži u osoj župnoj crkvi. Kardinal-patrijar postao opet čednim župnikom, ispovjedao marljivo i propovijedao u prezrenoj osoj župi... To je, uvjeravaju nas, jedna od najznačajnijih erica njegovog vlasta. Pa i inače bi često ispovjedao ili misio u kojoj god crkvi, gdje su baš trebali svećenika. A pobrlio onamo, obuđen kao prosti svećenik, bez ikakova znaka, koji bi odao njegovu čast. Još dva dana, prije nego je oputovao u Rim na izbor pape, pozvaše ga jednomu gospodinu, koji je bio na umoru, a nijesu u hitnji nadli drugoga svećenika. On pohititi namah bolesniku, providi ga i zadri se dugo kod njega, tješći i njega i njegovu obitelj. Kada je umro upravitelj sjemeništa, išda patrijar odluku, u kojoj imenuje ravnateljem sebe samoga, budući je toliko ljubio avio seminarce, a nije našao, komu da povjeri ovu službu. Značajno!

— * * * —

Svega po malo.

— Lued u Vatikanu, (Uz našu sliku). Leon XIII. znao je više puta govoriti, kako mu je ţao, ţto ne može posjetiti svetilišta Majke Božje u Lurdru. Kao malu zamjenu dao mu je prije 8 godine jedan francuski biskup na svoj trodat u samom Vatikanskom privođu izpraviti jednu umjetnu slavensku spilju, koja poveće točno nalazi na spilju u samome Lurdru, samo što je puno manja. Naša slika izrađena je

po fotografiji, koja je snimljena u času, kada su problemi primali blagoslov, što ga jedan starac svećenik dijelio svičom križem. Pobolno držanje tih prošedaka moglo bi nam dobiti sljutične izgledom! Pijo X. tako je navelo ovu spilju lurdsku. Po njegova se nalogu gradi sada vrh spilje i kapelica slijdu lurdskoj crkvi. S obje strane vode stube do je, baš kao u Lordu. Sv. se Otac nuda, da će kapelica biti skoro gotova i da će ju posvetiti na sam dan 8. prosinca. Ovdje će on često problemimačima govoriti sv. misa, te na njih upravljati svoje odinske riječi.

— *«On molí krúnię!»* — Nedavno bio je govor o jednom vrlo znamenitom hrvatskom pjesmu i pjesniku. «Ma je li on i dobar katolik?» upitao je prijatelj prijatelja. «*«On molí krúnię!»* — bijale odgovor. I doista, kamo će vlastivođa dokaza, da je tko dobar katolik, nego da molí krúnię, da je Slovajl Majka Bočić?

— Nevi oprostili. Sveti Oče Papa Pio X. obdario je Slovajle Šreću Isusovu novim oprostima. Mali dasovi Šreću Isusovu imaju već od Leona XIII. oprost od 200 dana, Pijo X. dodao je uz obične uvjete polpuni oprost, da se može dobiti jedan put na mjesec, ako se dasovi izmole svaki dan dočasnoga mjeseca. (Na žalost ješ nema hrvatskoga prijevoda!) Tko se hofe latiti tega veličanstvenoga rada, neka se izvoli staviti u sporazum s našim uredništvom, da ne bude pomeinje, kad bi na jedan put isatio vše prijevoda.) Drugi je oprost od 7 godina i 7 djetrostišta za svećenika i vjernike, ako se ima molitava, što se po nalogu Leona XIII. može postići sv. misa, još tri puta dodade: »Pre-svetu Šreću Isusovu, smiju se zamići.«

— Voloder. (Hrv.) Dne 8. srpnja bila je veličajna svećanost na čast Šreću Isusovu, prigodno posveće njegova novoga, krasnoga kipa, koji je stajao 200 kruna. (Hrvatsko, br. 60. »Katal. List«, str. 345.)

— Prva hrvatska crkva Šreću Isusovu u Americi. — Dne 13. srpnja stivali je hrvatski naseobini u Lingo u Montani (u Sjevernim Državama sjeverne Amerike) veliko slavlje. Toga dana blagoslavljenja je nova, na čast Prezv. Šreću Isusovu podignuta crkva, uz veliko učestrovanje ove naseobine i obilježje brda. Blagoslov je ovršio vrli i oblijepeni hrvatski lipnik iz Kansas City, veles. g. Davorin Krapodić, koji je kreko prekrasno prigodno slovo, puno vjere i rodiljubnoga zara, kako to može izradi samo plemenita deka, koja je zadajena dostim, nesobičnim rođoljubljem i pravom Kristovom vjerom. (»Hrvatsko« br. 79.)

— Bratovština Šreću Isusovu u Brodu na Savi (Slavonija) odlučila, da će svaki član mjesočnog piskati po četiri litra. Tako se već za pet mjeseci sakupila lijepa svota od 100 kruna. Od kamata je zaduženo dati će se sljutične misa za pokojne dianove bratovštine. Kad bude glavnica značinja, uputrebit će se i u druge Hr. ugodne svrhe. Predsjednikom je bratovštine vidi. g. Šepnik, blagajnikom vidi. g. kapelan, a dva odbornika pobiraju prinose. (Povjerenik.)

— Toma Kempski, piše zlatne knjižice »Naslijeduj Isusa Krista«, napisao je i krasnu knjigu: »Molitve i razmatranja o životu Isusa Krista.« (Ova knjiga toplo preporučamo. »Društvo sv. Jeronima«) U njoj nalazi se i prekrasno razmatranje »o okrutnom probodešju presvetoga hoka Gospodina Isusa Krista, iz njegove smrti.« Tu bogoslužni pjesak veoma ujedno i krasno goroci o Šreću Isuscuvu, i to dva stoljeda prije bl. Margarete Alatok! (Sr. »Vaterland«, br. 196. A.)

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Stjepko — miljenac Sreća Isusova.

(Prioprijeda jedna hrvatska utisnjica.)

Danas im je prvi dan školske godine. U prvome razredu prikupilo ih se ravnih 120 novajlija, sve sama zdrava, odvažna djeca. Mljeti ih pogledati!

Ali što je onome malču tamo straga u zadnjoj klupi? Stisnuo je nekako po ga pravo ni ne vidim. Može biti mu je pozila. Pogled bliže k njemu, da ga pitam, što mu je. Ali naman što i vidjeti. Ured duše me zabilježe: ubogo dijete vam bilo zakrilijalo! Glavica mu prizala uz lijevo rame, pa kad bi se htio obazrijeti, mimo se dřavim tijelom. U ostalom bio je taj mališ veoma prijazno dijete. Lice široko, ali mršavo, oči crne, nos širok; pogled uvijek blag, i pun milosrđa; država čedno, skromno.

— Kako te, milo dijete, zoveš?

— Stjepko.

— Čuješ, Stjepko, hodi amo, troje mjesto bit će ovđe u prvoj klapi.

Kad je širočo tjelesno take zaostale i nerazvijeno, teško da de i z nosećim napredovati. Take mi se barem tada pričinjalo. Nego pridjevat će koji das, pa će vidjeti, kako sam se u svđu bila prevarila. Bio naš Stjepko ljubimče Presv. Sreća Isusova, pa ga ono bilo to obiluje duševno obogatilo, što je oskrudnije bio tjelesno nadares.

I. Pohodni gjak.

Stjepko se zvao kaćem Švec. Rodno mu je selo Bistra Gornja u hrvatskom Zagorju. U njegovih roditelja nije bilo ni srebra ni zlata. Ali toga čestititi i po božnjim ljudima — kô što su oni bili — ni se treba. Sto ne pjesma veli:

Kakav otac, takav sin,

Kakva majka, takva kći —

to se i ovđe obistinilo. Prije nego je Stjepko u školu zavrio, umio vam on sve potrebne molitve lijepe moliti. Ne bi zapao ni u „Očenaku“ ni u „Zdravomariju“. Zapna je crkva podaleko od njegova doma — sat i po. Pa tko bi zamjerio, kada bi ovo slabačno, zakrilijalo dijete i rjegeš: Mo na svetu misu? Ali on je drugačiji sudio. Za njí to nije bila dovoljna ispruka. Nije ga mogla ni zima ni vrućina kod kuće zadržati. Radije bi se u crkvu itao, nego drugi

na zabavu. Samo se sobom razumiće, da nije stajalo trada u ovako nježno i nevino srce uliti usrdnu ljubav i pobožnost spram Blažene Device Marije, sv. Josipa i Presv. Sreća Isusova.

Zaveo se u nas običaj, te se mjeseca ožujka u školi smjesti kip sv. Josipa; u bajnom svibnju zauzme ovđe svoj prijesto Kraljica nebeska; a u žarkom lipnju sjeća nas kip Presv. Sreća na Njegovu neiskazanu ljubav.

Dječaci vode brigu, da kipovi budu što ljepše ukrašeni. Stjepko se pri tome nije od nikoga dao ankriliti. Svaki Božji dan na putu u školu verao bi se po grmlju i šikarju tražeći i ljubien i visibahu i jaglac i potočnici; pa bi svu to savio u lijemu kiticu. Najljepša kitica na oltaru morala uvijek da bude Stjepkova.

Nač nared u svome siromaštva ne može često da kupi dječici svojoj ni najpotrebnijih stvari za školu; a kamo li da im dade koji novčić za što drugo. Tako sam dugo o tome mislila, kako bi mi dječaci u školi imala krunice. Rado bih bila dječci naznačila poslijje škole, pa bismo molili barem subotom Gospinu krušnicu. Ali odakle mi 180 krunica? No kako su djevojčice u manjem broju, to se odlučih, da njima barem nabavim. Gosp. župnik mi dareva 50 komadna, ostalo sama kupih ja. Dječacima rekoh, neka mole s nama, pa kad nauče, da će im roditelji kupiti krunice. Ali Stjepko nije mogao da čeka. Brže bolje pokljuje do gosp. župnika, a ovaj mu dakako molbe nije odbio. Pripovijedala mi njezina majka, kako se nigdje nije s krunicom rastao.

U jubilarnoj godini 1900. kada no se hrvatska omiljena posvetila Presv. Sreću Isusovu, bio je Stjepko na Duševe u Zagrebu potvrgjen. Bilo je s njime na steine druge djece. Preuzvišeni g. nadbiskup išao od jednoga k drugome i dijelio sv. potvrdu.

Došao red i na Stjepka.

Preuzvišeni će ga upitati, kako se zove i odakle je; onda mu stavi jedno pitanje o sv. potvrđi. Stjepkov siguran i jasan odgovor kako se svidje nadbiskupu, ter mu dade lijepo čislo na uspomenu. Bilo je to za njj osobito odlikovanje kraj tolikog broja drugih krizmanika. Pripovijedali su, kako mu je tada upravo rajske veselje odsjevalo s licem. Kako toga dana kupuju kumovi dječici koješta, to se i njema štočta nugjalo. Ali on nije ni za što mario, već odbijao

Stjepko pred svojim raspelom.

svaku ponudu sileći samo kući, da pokaže svoje čiste roditeljima, gosp. župniku i učiteljici.

Sjutradan vrlo rano sto ti njega sa svojim darom u uci, pa nam zahvaljuje, što smo ga lijepo podačili, te je mogao da dobro odgovori na pitanje preuzvišenoga.

Megju drugovima bila je osobito poznata Stjepkova milost srca. Kad kuće bi mu njegovi spremili komad kruha za put u školu i natrag. Ali, bi li vjerovao, on ga se više puta ne bi ni okusio. Ta, bilo ih je u školi, koji su i bez korice kruha dočki, a njemu ih bilo ţao, pa bi im svoj dio drage duće poklonio. Isto to bi činio na paši. Za lude vu ga ukućani karali, što ima odviše milostivo srce, pa radi drugih bez potrebe gladuje.

Nije ţudo, što je Stjepka ljubilo staro i mlado, kad je on pokazivao onako dobro srce. Naškoditi nije znao — ţesto riječ — ni malome mravu.

2. Mladi tesar.

Naša se župa sastoji iz sedam selja. Svako selo imalo na kojem putu ili raskršću raspolo, samo ne Stjepkovo selo. To se njemu dalo na ţao. Samo njegevo selo da nema lika Propetoga, pred kojim bi on i drugi pobožni mu mješčani na prolazu kapu skidali, katkada i poklekli, pa se Bogu pomolili? On je to držao za zramotu svoga rodnoga mjeseta. Dok je još polazio školu, sinu mu strela misao. Jednom će mi se zgodom primaknuti, pa će pouzdano:

— Znate, gospogjice učiteljice, kad prestanem školu pohajati, odmah ću istrasiti raspolo za naše selo.

Otar mu bio tesar, te bi Stjepko s osobitim zanimanjem promatrao, kako on teče. Po malo se i latio sjekire, pa sijeci, teši, kako je to od oca bio vidio. Nego prije svega hotio se kip raspetoga Spasitelja. Znao je naš mali junak, na koji način da si pomogne. On ti zareda selom od kuće do kuće, pa moli maledare, dok se nije u kesici prikupila dovoljna svotica. Za te bijele novce naruči kip od pozlaćenoga željeza, a drvo za križ ponudio Stjepkov otac.

Da je komu sada bilo vidjeti s kakvim se veseljem dao Stjepicu na posao. Sam se otac ţudio, odakle toliko snaga tomu zakrfljalome dječaku. Ulijevala mu je bez sumnje ţarka ljubav k Propetome.

Križ bio gotov. Zasadiše ga na malom brežuljku, Stjepko ga svojom rukom lijepo ogradio letvama. Preosta-

jalo samo, da se raspelo blagoslov. Pa osvanuo i taj od Stjepka, dugo željkovan dan. Da se poveća Božja slava i nevina radost pobožnoga dječaka, dovedoh školaku djecu na blagoslov raspela. Tko sada veseliji od njega, kad je video vruću svoju želju ispunjenu i blagoslovom okrunjenu!

3. Još jedna želja.

Minuo koji mjesec i eto ti Stjepka opet užmene.

— Gospogjice učiteljice, ja bih nešto molio.

— Sto, dragi Stjepko? Kaši samo, pomodi ču ti, što budem mogla.

— Znate, da sam ove godine bio na proštenju kod Majke Božje Bistričke, pa sam video tamu raspelo, a na njemu mali, iz drva izrezačani ormarić, a unutri kip Presv. Sreća Isusova. Ja bih rado, da i mi imademo kip Presv. Sreća na našem raspelu. Kako bismo mi to načavili?

— Znaš li, Stjepko, Šta? Ti lijepo izreći ili pilom otpilli ovako po načinu, što ču ti ga dati, mali ormarić, a ja će kupiti u Zagrebu kip Presv. Sreća.

Stjepko bio vas blažen. Obeda mi, da će i „zlatnu krunicu“ Sreća Isusova moliti svakoga petka, pa da će se i mene sjetiti. Onda odjuri kući, da pravi oltarić za Bož. Sreću. Oltarić bio gotov, a ja po obećanju kupih kip. Otač to sve smjestio i pričvrstio na raspelo, a Stjepku se sreć rastapalo od milinja, kad je mogao tuj Presv. Sreću prvi put pozdraviti.

Iskopal još i vrtić oko raspela, pa sijno i sadio mirisnoga cvijeća, te ga polijevao, da što bolje uspijeva.

Uz Presv. Sreću smjestio se takozjer kip Majke Božje.

Uvela sam običaj, da se u svibnju i lipnju mladež pod večer na povratak iz polja okupi pred raspelom i moli litanijski i „zlatnu krunicu“. Školska djeca običao predmole, a stariji za njima. Razumije se, da je ponajčešće Stjepko predmolio pod svojim raspelom.

Pa i druge pobožne duše rado se mole pred ovim spomenikom ljubavi Isusove, često ga okite cvjetnim vijencima i zapale pred njim po dvije svijeće.

(Sustituti će se.)

Prvi sveslovenski omladinski sastanak.

Dne 4. i 5. lipnja oistade se u najglasovitijem slovenskom proštenju Majke Božje, na Brezjama u Kranjskoj, osam do deset hiljada mlađih slovenskih katolika. Bili su to većinom članovi omladinskih Marijinih zborova, kojih ima gotovo u svakoj kranjskoj župi. Ponosito stupa čela za četom sa slovenskom trobojnicom i Marijinom madaljicom na prsimu. Na ogromnom, zelenilom i vijećizmu, zastavama i slavolucima iskićenom prostoru držao se sveslovenski omladinski sastanak. Tu se iz hiljadu i hiljadu grla orila slovenska pjesma, držali se uz neopisivo oduševljenja i burno povlaživanje služitelja krasni govor i svetoj vjeri i domoljublju, a glazba je zasvirala i hrvatsku himnu: „Lijepa naša domovina“. Bilo je to, kao da će braća Slovenci baciti preko granice k nama jedan žarki plamen svojega svetoga oduševljenja, ne bi li on zahvatio srca i naše omladine, te ih rasplamlio i potaknuo na sličan veličajan svehrvatski omladinski sastanak na Trsatu ili u bijelom Zagrebu. Ali kod nas je na žalest organizacija katoličke omladine još daleko zaostala! Na -veće, hrvatska omladino! Sakupi se oko zastave Sreća Isusova i Majke Božje! Nigdje nema pravomu plemenitomu domoljublju stalnijega temelja i plodnijega tla, nego u svetoj vjeri našoj pod okriljem Sreća Isusova i bezgrješne Djevice! Sve za vjeru i za dom! (Sr. „Vrbbosna“, br. 14. str. 241—244., a slike u „Prosvjeti“ br. 16.)

Svaštice.

— Društvo sv. Josipa, u Rascini (Hrv.) osnovano je na Petruo društvo sv. Josipa za mladiće. Svima mu je, da obuva mlađa u svetačni dan od dangube i grijeha. S toga će svake nedjele i blagdana biti društveni sastanak. Tu će se pjevati, udarati u tamburicu, vježati u gombojnu, slušati predavanja o rannim korisnim predmetima i neće za to se amu, zaboraviti niti na pobuđnost. Predsjednikom je tomu društu viđ. g. Štefan Frtić. Dr. Števo kroji već 30 članova. Kamo urede, kada bi se u svakoj župi osnovalo slično društvo! »Mlađici treba društvo; on ga traži; za njim teši, te magije li srtcan dobro dr. Števo, ostat će u njemu i sam dobar; dok nasuprot, zapane li u zlo, vrlo lako i voljna si svetu vremenuša Krsta, izvjeze pogrihe; apsa vjeđni.« Sr. »Rat. Ljet.« br. 58. str. 332.

— Sarajevski bogoslovci voljeli su se iz svogog čluka preplatiti na katolički dnevnik »Hrvatstvo«, nego primati hrvatsko i jugoslovenski liberalni »Obzor«. Slava im! (»Vrbbosna«, str. 242.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 11. Studeni 1904. God. XIII.

Isazi mjesечно jedanput. Stoji na godinu 48 fl., u kuću dostavljen
ili s poštou 72 fl., za inozemstvo i K. 30 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u studenom.

(Blagoslovena od sv. Oca pape Pija X.)

Spas umirućih.

jedan dan Mirko N. pošao u lov sa dvojicom najboljih prijatelja. U šumi razveku pse i puste tragom, a sami se postave jedan za visoku jelu, drugi za zeleni bor, dok treći za psima hajku drži. Od jednom doleti prema Mirku stari rogati jelen, „Puf!“ i zvijer posrne, rastonje, grezne u vlastitoj krv. Priskoče svi, „Taki lov“, uskljukne veselo Mirko, „još ne ulovio nikad, braće!“ Reče i sruši se mrtav na zelenu travu. -- Da li mu je to bio zgodan čas smrti? da li je bio dovoljno pripravljen?

Kao snopljije padaju ljudi svaki dan. Huda, okrtaaa smrt istrgne ljubljeno dijete iz naručja milih roditelja, nemilo rastavlja rogjenu braću, stare prijatelje, milo i draga, ovdje grabi, onđe kosi, sada davi, sada nosi, svuda ruši, svuda trča i neumitno obara starijeg po redu, misljegra prije reda, nitkomu ni u lice ni u ruke gleda, pa tako za dan i noć do 90 hiljada s ovim svijetom dijeli i pod ledinu

spravlja. — A da li je svima zgodan čas smrti? da li su svi dovoljno pripravljeni?

Mili Bože, strašnije i groznije nema od ove misli! Jao onima, koje smrt nagje sa teškom, crnom dušom! Jao svima, koji su sve po rjavu putu pošli, koji valjda jošte zlobom diju, o zlu misle! Zlo će svratiš zlom, ako se ne dogodi veliko čudo Božje! Evo, dragi štice, ovim nesrećima hoćemo da u ovom mjesecu od Presv. Srca isprobimo milost obraćenja.

No i dobra krštena duša naći će se u času smrti u neizrecivoj stisici. Da, ispovjedila se je, sve se kaje i za Bogom čezne; ali može biti da se svija od tjelesnih boli ili se traži od gjavolskih napasti, pa to traje možda dugo, te se je bojati, da siromah ne klone duhom, da se ne izgubi na pomolu vječnoga spasa. Dragi štioče, i za ovu milu braću hoćemo da se u ovom mjesecu molimo Presv. Sreću Isusovu, neka ih ono utješi, neka im boli ublaži, neka ih moćnom desnicom obrani i vječnim blaženstvom obdari.

Izašao jednom sv. Anselm sa redovničkom braćom u Božiju prirodu. Ured zelene, bujne livade zastadoće i o milom Bogu razgovor otvorio. Kad na jednom sve veđi lavez pusa, a u njihovo kolo skoči mlado zeđe, nemilo gognjeno. Svetae podigne zeca, pomilova ga, pogleda braću, pogleda k nebu i reče: „Bit će tako jednom i duša moja uplašena i progonjena u času smrti, a kamo ću ja onda pobjeti, komu se uteći?“

Dragi štataljci! Tko da od nas ne zadrhće, pomislivši na svoju smrt? Tko da ne uzdahne k Bogu, neka mu se smiluje u onom odlučnom času?

Štovatelji i štovateljice Presv. Srca Isusova! Ne bojte se, znađem vam ja krilje i okrilje, kamo da usmaknemo u onom crnom času od svih sotonskih navala, gdje da potražimo mir i jakost, gdje da izdahnemo milu dušu u ejevoru Gospodnjem: Presv. Sreću Isusovu!

Za nas je kucale, za nas se štrivovalo: kako da nas ne spase u zadnjem času? Nikada ne će propasti, koji se u nj uzdaje!

(K.)

Spomenik Bezgrješnoga Začetka u Zagrebu.

(Uz našu sliku.)

 Jedan od najljepših krčanskih uresa bijelog Zagreba jest krasni „spomenik Imakulata“ (Bezgrješnog Začetka) na „kaptolu“ pred pravoslavnom crkvom.

Na mjestu, gdje je danas ovaj spomenik, samo nekoliko koraka prema crkvi, stajala je nekođ kaptolska vijećnica, u kojoj su bile u prvom katu srediske prostorije, a prizemno dućam. Ovu je zgradu g. 1876. na svoj trošak odstranila gradska općina, te je ovako na trgu ostalo krasno doista mjesto za jedan spomenik. A komu da se on podigne?

— Za to se je pobrinula sama Providnost Božja.

Grad Osijek naročio je bio jedan kip Bezgrješnog Začetka. Izradio ga glasoviti Fernkorn, od kojega su u Zagrebu i spomenici sv. Jurja i bana Jelačića, a lijevan je u c. i kr. ljevaonici u Beču. Na kad je kip bio gotov, grad Osijek nije ga više tražio, i tako on duge godine ostade u tami i zaboravi u jednom kutu suže kod stolne crkve.

Napokon se od nekuda pokrenula misao, da se taj kip nabavi za jedan spomenik u Zagrebu. Prvi je načrt izradio gradiški nadinžinir Melkus. Ali njegov spomenik ne bi bio ni dosta ukusan ni dosta visok. S toga je g. 1878. graditelj pravoslavne crkve Herman Bollé izradio novi načrt u gotskom slogu. Taj se je radošno prihvatio i godine 1880. izveo. Dne 19. lipnja postavio se sjajno pozlaćeni kip na vrh visokoga stupu. Kada ga sunce obasjava, živo ti doživlje pjesnikove riječi:

Zdravo, Djovo, svih milosti puna,
Vječnog sunca ogrena te sjaj;
Oko čela zvjezdana ti kruna,
Ispod nogu stenje pakla znoj!

Na podnožju spomenika stoje četiri Angjela, modelovana i iz tutije (cinka), a lijevana po kiparu Pönsingera u istoj ljevaonici kao i kip bezgrješnoga Začetka. Ovi nam Angjeli predstavljaju četiri stolčne ili glavne krjeposti čudotredne: razboritost, pravednost, umjerenoš i jakost, kojima, ako itke, bila je urešena Kraljica Angjela. Okolo stupa četri se krasan zdenac iz trčanskog vapnenca, s vodemetom, koji nas podsjeća na „šivi, nepresahnjivi zdenac milosti“, na Božansko Sreće Spasiteljevo, iz kojega bezgrješna Djevica crpe i dijeli svim štovateljima svojim.

Cijela umetvorina stajala je do 30 biljada kruna. Ta se sveta namirila kaptolskom zakladom ("pro fonte saliente" 16.000 K), dobrovoljnim prinosima (6.000 K), a ostalo platila je gradska općina.

Nu evo već iste godine 1880, dne 9. studenoga onoga velikoga, strašnoga potresa zagrebačkoga. Zvonik prvostolne crkve tako se stao ljaljni, da su zvona sama počela zvoniti; a preć. g. kanonik Nikola Horvat na svojega je prozoravido, gdje se i stup s kipom bezgrješno Djevice nagnula desno i lijevo, i već se je bojao, da će se nā nad srušiti. Na on za žudo ostade posve neoteden. Čuvali su Angjeli kip Kraljice svoje!

Ove godine, gdje čitav kršćanski svijet slavi pedesetogodišnjicu bezgrješnog Zaščete, ovaj spomenik njegov upravo stoji 25. godinu.

— 404 —

Zahvalnice Sreću Isusovu.

— Zahvalnice, u kojima se dočinak ne potpiše podpisom imenom i adresom, ne mogu se nikako napisati. *Urednik.*

Božansko Sreće najboljega nam Prijatelja:

Brine se za udove i sirote.

— Preko nade pomoćena. Hrvatska. Ono muke i one patnje ne mogu opisati. Bio sam ih protjerjana za vrijeme vrloči i dugotrajne bolesti moja miloga supruga, onda kod njegove smrti, a po tom kao udova od raznih neprilika potaknuta. Nevinu su me okrivili, ratili pred dragim, a k tome još iste vlasništive otiniali, što ga je meni moj blagopokojni suprug ostavio. Uslijed tog paša sam u veliku utrojnost. Nikome se se imao potušiti, jer prijatelja nijesam imala; nitko me nije mogao utješiti; bila sam kao onaj, koji bludi po tmici i koji se nikada ne nuda, da će mu svjetlost spaša svrnut. U toj nevolji stekh se k milosrdnomu Sreću Isusovu, dala sam edinstveni tri sv. misa, i kod svake sam se isprijeđala i priděstila, a namah je za tim sve okrenulo na dobro, bolje nego sam se i nadala. O slatko Sreću Isusovo, pomosi svakomu, koji se k tebi uključi!

— Kako će se to svršiti? Dalmacija. Ostala Ane udovica na muševjem dijelu basiće. Nego njeni djever řiječe ju nepravedno lišiti tog imetka i postati je, otklon je i dođa. Nagje daki kvara sređuka, koji na suda zavjedodi, da je njenou (bonu svjedoku) pokojni Anđel mož učinio, da je duhan svogu krate (Anđelu djeveru) nekih 600 kruna. Sud, ne propitavši dalje, daje osudu, da hujčna Ane mora

platiti taj iznos svom djeveru. Kad to čula udovica Ane, ona brže plaslači na sud i kaznje, da loga nikad nije bilo. Ali joj na svetu odgovorile, da mora platiti, tako je već augijeno. Kad će sada ona smrta? Nema novca, da pišti odvjetnika, da je trazi. Sjetovale je neki da znači, mogao imati, i da pogje odvjetniku. Ona tako i učini. Odvjetnik se zauze, te se proti ovoj prvoj osudi privržje na drago-milbeni sud u Špijelu. Ali mu drugo-milbeni suu odbijen priziv, potvrđujući osudu prve molbenosti suda. Kuda će? Što će sada proti dvjema složnim osudama? — Njegov odvjetnik utječe se na privizni sud treće molbe u Zadru. A moguće ona i neke bogoljubne duše, koju su zaštitavale, odlučile se odati za pomoć Presv. Srca Isusova jednom devetinicom, obedajući javnu zaključku, ako joj pomože. Kad otoča na priviznoga suda odlike, koja usudila u odluci prvi dva suda, da-pete ih kosi, kako su mogli dati takovu osudu na osnovu jednoga samo svjedočka, i starejuge prectvor pravde. Kad bude opet pozvan onaj krivi svjedok, on se neguje smetom. Ne htjede se zakleti. Nego pada ispojedi, da on nije nikda čeo od pokojnoga Anima mala za kakav njegov dag prema njegovu testu. A kad mu sudac prigovori njegovo prvaženje svjedotstva, sastvijem pristveno danksnjecu, odgovori, da se tada nije bio zakleio, da će istina reći. Na to upita sudac bijednu udovicu, što misli o krivom svjedoku i djeveru ložitelju? A udovica, vrijedna deista kršćanka, odgovori stice, da im prati radi ljuhavi prema Presv. Srcu Isusovu, koje joj je pomoglo i luhavilo ju od očiju prepasti, jer bi bila ostanala na putu, bez idesa i bez idje pomoći. Badi hvaljeni i urijek proslavljenje Presv. Srca Isusova!

— Sirota ostavljena od svijeta. Bosna. Prije par mjeseci stigla me teška nesreća. Izgubila sam roditelje, ostavljena od svoga svijeta, a samo još jedan zaklon, pa i taj sam morala izgubiti, i što da učinim, od koga da pomoći tražim? Odlicni devetinici udinili, primili sv. sakramente i javno se zaključili. I kada sam se tomu najmanje nadala, Presv. je Srce pomoglo, i ja se nesreće isčuvav, a sada sam sretna i zadovoljna.

Bjećje krije oko roditelja.

— Na Josipovo. Slavonija. Na samo Josipovo prenem se rano. Idem svetoj misi, jer sam si sv. Josipa za osobištoga zastupnika odabrala. Misao se strahla, a ja se vratam kući. Pred crkvenim vratima dobijem glos, da je onu jako slio, neka se poturim. — Kao da me je noć svrem protko. — Sv. Josipe, pomolim, »zar bad im dan takova me nesreća moguće? — Kal ja kudi, imam sta i vidjeti. Otac klio sam učinili kraj svome životu. Sirota silno je trpio zadnje vrijeme. U trgovini imao veliku nesreću — sve izgubio — neprijetelji kao gladni vuci navali su njega, prijeteli se draljkom, zatvorom i da ti ja znem čim sve nisu — a on je ipak tako počesno radio. Pomicli su moje bolii! Otac — samouhoćać! Ja sam mislila, srce će mi padti! Ali si čas ne izgubili poučavanja u Sreci Isusovoj. Od kada sam porasala, nikada nijesam ni kod jedne sv. misi za podizanje zaboravila moliti za srećnu smrt svoju i svojih roditelja. »Oče, pomicli onaj čas, »mili Isuse, zar ćeš do-pustiti, da moj otac nesrećno umre, a ja sam te ipak tako često — često molila za njegovu srećnu smrt? O dobri Spasitelju, ako već mora da umre, ne dopusti, da to bude bez sv. sakramenata! I to je bila jedina, ali i neprestana molitva moja onih tehnih dana. A Sreci Isu-

ovo smilovalo se mojim susama: moj otac, ne samo što nije nezrelo umro, nego je i odravio. Cijeli mjesec svihani obavljaju sam po tom poželjnosti premljeći Majci nebeskoj, a Španj Presv. Srcu Isusovu, da nas izbavi svih naših gresaka. I hvala najsjajnijoj ljubavi i dobroti Presv. Srca, sve je upravo na sudešanu našim na dobro krenula. Otac odravio, neprijatelji su povukli, a nama se fuzgani mir povratio. Pretrpejta sam grozne duševne bol, ali i za njih hvata prestatkomu Sreću, jer su one ušle u dušu moja još već počardanje, ljubav, rahvaljenoj i rečnosti; *za slavlju njenogovu!* (Jedan od čitateljica.)

— Čudina promjena. *Hrvatska.* Nakon smrti moga vrijednoga oca, uzeo sam svoju majku u svoju kuću. Ali eto nezreće! fra malo vremena dogđe u mojoj kući do razdora i mrlje, koja pođe i na javnost iakulji. Kraj svoga života i blagoga napozaranja ogorčenost sve to više preotimala mah. Moja se majka savršim promjena. Njezin pogled na hujše više matarini, nego posve divlji. Ona pođe i nezrušnom kletvom na mene napadati. Ja, držeci se pravednim i nedulznim, okrenem takogjer proti njoj oštice. Što još veđma pogorša mrlju, koja se sli duši u kuću moja donosi. Videći se u tako žalosnoj nepriliči, nekoh se na cijelom obitelju svojom Presv. Srcu Isusovu. I gde čuda neviđena: iste vederi, kada smo prvu dovetaku izmobilili, Bol me je Sreća usmehao. Moja mila majka, netom leže u postelji na počinak, cikine u glađ kao malo dijete, te najprije mene, a onda opet moju suprugu zornu i očuge pladuti sagri i poljubi i za oproštenje zamoli, i od ono doba sada mirno i spokojno lijevimo, tako da mora i samomu Kralju svih krajeva biti milo i drag. Neizmjerna hvala, čast i slava Presv. Srcu Isusovu, i dao dragi Bog mnogi se krštanin katolik u osaj primjer ugledao i u svakoj potreboći za pomoć Presv. Sreća utekao!

Bolest u obitelji.

— Bolesni suprug. *Slovenija.* G. 1902. dobi mi čovjek ozleda od konja, i to u glavu, da je ljeđnik rekao: »Nema od njega ništa!« Kada je došao malo k sebi, opomenem ga, neka se s drugim Bogom izmiri, jer se već 26 godine nije ispojedio i pritočio. On mi odgovori: »Samo bez po svećenika!« I tako on primi sv. popudbinu, a onda se daje na muka i obame. A ja mu dam svjedoču u ruku i pogledam na sliku Sreću Isusovu i pomislim: »O Boži! Sreću Isusovu, ti si mi u svakoj nežđi i potrebi pomogao, kad sam te samo zamolila: pokloni moju dovjiku zdravlje, a ja te će se zahvaliti devešnicom, ja i moja djeca, i objelodaniti milost u Glasniku.« I gde žudal! moj je čovjek za mješec dana bio zdrav kao jelen i radi opet svoje poslove. Hvala i slava Boži! Sreću Isusovu!

— Bolesna supruga. *Ljudoreg (Hrvatska).* Moja žens bila bolesna na smrt i primila je sakramente umrličnih. Ja zdrojim i žalosan bacim se tvrdom vjerom pred sliku Presv. Srcu Isusova i počinjem moliti doverujući. Ujedno obetam, da tu do kraja svoga života svaku godinu platiti 10 Glasnika za siromašne obitelji. I hvala Boži! Sreću, kažte drugima, koji ne znaju čitati, ovaj događaj. Imao sam jednoga sinčića, komu su bile dvije godine, i on mi je bio strašno bolestan.

— Bolesni sin. *Maruševec, (Hrv.).* Dragi moji čitatelji Glasnika, kažte drugima, koji ne znaju čitati, ovaj događaj. Imao sam jednoga sinčića, komu su bile dvije godine, i on mi je bio strašno bolestan.

A ja, njegov otac, bio sam veoma žalostan, jer mi je bio jedino. Sve misli u jednu smisljam, te brže s njim k doktoru. On mi je propisao stanoviti lijek; moj malii ga požrošio, ali mu nije ništa pomoglo. Za tim odam drugom i trećemu i četvrtomu lijekniku i upotrebjavam li-

Spomenik Bezgrjeđačkoga Zašćita u Zagrebu.

jeckove iz tri ljekarne, ali sve usud. Mali ved mi šetri dana nije ništa bio, i sam doktor mi kaže, da mu nije pomoći. A ja stroti tutan reknem: »Ja dalje ne znam i ne mogu ništa, neka bude volja Božja!«

Isti dan usanjam se u večer, g. kapelanom maruševatkinim, i on mi poudi Glasnik Prever. Srca Isusova. Ja ga drage volje uzmem i preplatom se i dogjem doma, te čitam razne događaje, kako je pomogao Srce Isusovo. Odmah odložim, da izručim im bolest moga sinidu Prever. Srca i da će moliti devetnicu i nakon toga pristupiti sv. sakramentima. I doista nekako dovet dana je primio sv. pridest. Kad sam se iz crkve povratio kući, nagjems svoje dijete zdravo i veleno, samo je bilo slabobod i dugotrajnje bolesti. I danas je mal, hvala Prever. Srca! uvijek zdrav. Dakle kadaš vi meši, dragi čitatelji, dim bih ja mogao naplatiti tu veliku ljudsku Prever. Srca Isusova, koju je iskašalo mojemu djetetu? Za to vas molim, dragi čitatelji, pomožite mi zahvaliti Prever. Srca, kome budi sio i sto puta hvala i dija, nizad prevelika, kao našemu najboljemu i svemogućemu Lijedniku!

— Bolesna kćerka. Zagreb. Moja kćerka spremala se na prvu sv. pridest. Dva dana prije sv. pridest razobilj se teško na vrata. Ostavim drijivo u posjetilj, te odlazim u crkvu, klenknom pred oltar Srca Isusova i vrude ga molim, da ona jedina ne ostane između svih bez sv. grčnosti. I bila sam usidljana, hvala Prever. Srca Isusovu!

— Bolesni otac. Pejji Ločinj (Isira). Lani teško obnuli otac, te lagano, mudno se doveže do lijeknika. Ovaj ga razgleda, pa izjavlji, da su mu pluta podela gojiti, i da je toj bolesti teško nadati lijeka. Kada džanade djece, da će preto izgubiti svega dobrog oca, potole svi plakati. Nu otac ne izgubi nade, već pouzi djece, tako će se moliti Srce Isusova, da im održavi oca. Majka dade opalužiti dvije sv. misa, a sam otac podje moliti devetnicu i oboća, što održavi, da će svake godine dok bude živ, svatkovati blagdan Srca Isusova. I gjez za veliko dudo sviju, otac za male dana održavi. Čitava njegova obitelj radošno zahvaljuje Prever. Srca Isusovu.

— Bolesna majka. Gorjaj Frib (Slavon). Mili Glasnide! Ne mogu prenijeti ove velike milosti, koju dobiti po Prever. Srca; Bolovala sam puna četiri godine i pota je nastala. Lijednik je dofazio više puta. Jedsom da mi jednoj mojoj kćeri: »neka se ne troši uzašud, jer da lijeka nema.« Kćeri, žalosne, ne mogu to vjerovati, već rekuće: »Pa dobro, kad lijek ne zemaljski ne može, valjda će nebeski pomodile. Uamo devetnicu moliti, ya ne jednu ~~zare~~, već kad god koji blagdan ide, one se za me mole. Na jedanput rekuće kćerima: »Duce, ja bих se dijela, hodalj! I u istizu usanjam! To se veselje ne da opisati. Sada i nekoje poslove obavljati mogu. Evo što udini Prever. Srca Isusovu! Hvala mu na vijke!«

— Bolesni brat. Petrcoradci (Slavon). Moji brat jako se razboleo, morao napustiti službu svoju, pa hajd u bolnicu. Od jednoga dobjemo dopisniku, da mu je vrlo zlo. Upisali su skupimo se svj: majka, sestra, žogor i ja, da vidimo, što je s njime. Jedyva dožekasmo vrijeme, da nas puste u bolnicu. Kad smo ga ugledali — dragi Isuse oproši nam grijehu! — jedva poznamo našega miloga brata. Uvijek je bio zdrav, cvjetao u licu, bio pun i jak, a ero ga safa: sama kost i koža, okren upali, a zgorio so, kô da mu je 50 godina, a ima mu tek 25. Odmah nam potekode sase na odi. Stigavši kući, ja, kao preplataš Glasnika, predložim mat-ri i sestri, da trazim lijeka u Preverstoga Srca Isusova, da digimo njemu na čast devetnicu. I za čudo! našem bratu bi za nekoliko dana faktički i sve na bolje, tako da je za nekih

20 dana mogao ostaviti bolnici, a kod koga se za 10 dana takliko oporavio, da je opet mogao stupiti u službu. Hvaljen Isra!

— Bolesna sestra. Petrovradnja. (Savjeda.) Ljuta bojetica Marija stiže moju malu sestricu. U preteklim desetima, piše nas je gotovo sva nadu ostanila, jedina mi je vježba bila moje veliko pouzdanje u dobrota Presv. Srca Isusova. Maleći devetinice njemu na čast, već treći dan opazili smo malnu promjenu na bolje, kojoj se je i sam liječnik zadobio. Hvala je slava Bož. Sreću Isusovu!

Jedna obitelj Sreća Isusova.

(Pripovijeda jedan bivši župnik biskupije dubrovačke.)

Oko godine 1880. njeka dobra djevojka bijaše se vjerala za jednoga pobožnoga mladića. Ali budući da ta djevojka često bolevala, tako je dugo trajalo, prije nego su mogli sklopiti svoje sveto vjenčanje.

Jedan i drugi u sve ovo vrijeme jesu se lijepo požali, kako se pristoji dobrijem kršćanima. Poštano su živjeli u Božjem strahu. A kad bi on pohodio svoju vjernicu, razgovorno bi se s njom na očigled njezinih roditelja. Videći ona, da ne može ozdraviti, govorala je njemu: „Ostavi se mene, jer ne mogu ozdraviti.“ Tako isto govorala mu i njezini roditelji. Ali on odgovaraše njima: „Kada ona ne bi živjela iza našega vjenčanja nego samo tri dana, ipak bih je uzeo“.

Probudilo se njoj u srcu veliko ufanje u Presv. Sreću Isusovo, da će ono ozdraviti. Počela ga je dakle moliti i činiti devetinice na njegovu slavu. U male dana ozdravila je snajvjem lijepo, i tako u mjesec dana zaključili su sve svoje lijepo odlike i sklopili ženidbu s velikim njihovim veseljem i s velikom radošću roditelja i rođaka njihovih.

I tako življahu eva dva supruga u velikom miru. Iza malo vremena boće da ide mlada na svećanost sv. Ignacija (31. srpnja) u Štrancu. Muž dragovoljno dopustio joj nek ide. Vraćajući se doma isti dan, opazi ona, da joj je ispaša prsta onaj prsten, što ga bijaše primila od muža na istome vjenčanju u crkvi. Bijaje ga izgubila. Toliko ona, koliko muž puno su se radi toga žalostili. Jerbo izgubiti ženidbeni prsten u narodu jest, kao da suprug ne ljubi suprugu. Ali nijesu klonili duhom za to, uzdajući se, da će ga naci, i da će ih Sreću Isusovo i opet razveseliti. Stane ona dakle

tražiti svoj prsten posvuda, i po putu i po crkvi i okolo crkve i obećaje za duše u čistilištu dvije sv. mise tihe, a jedna nek se pjeva. Treći dan u jutro, bivši se muš predbio, upita Ženu: „Jesi li imala kišobran sa sobom, kada si bila na svečanosti sv. Igancija?“ — „Imala sam ga, ali morala sam se njime služiti, jerbo dok se vraćah doma, padaće velika kiša.“ — „Nu nek vidim, da nije prsten ostao u kišobrani?“ Digne se muš s kreveta, uzme kišobran, pa gleda pomajivo moguće one trst. „Eto ga! eto ga!“ veli on, „našo sam ga, Boga hvala! Budi mirna, moja ženo! Sreća lausovo razveselilo nas! A ti izvrši ono, što si obećala za duše u čistilištu“. Obadvaju proplakali od radosti, a ona isti dan izvršila svoje obećanje.

Gospodin Bog lijepo blagoslovio ovu obitelj, pa su imali i djece vrlo pobožne, koja će pano pomagati i razveseliti svoje roditelje pod njihove stare dane.

Iz života sv. Oca pape Pija X.

6. Papa.

Mejutim umre veliki papa Leon XIII. . . Morao je kardinal-patrijar mještacki putovati u Rim na izbor. . . Nared pratio ga do kolodvera i burno ga pozdravlja. Bilo je, kô da su sletili, da ga neće više vidjeti. Kardinal bio je ganul s njihove privrženosti. Nu tako je malo na to mislio, da bi on mogao postati papom, te je za se i svoga pratioca uzeo kartu u Rim i natrag. „Živ ili mrtav k vama ču se povratiti!“ bila je jedina od najzadnjih riječi, što ih je rekno svojim dragim Mleđanima.

U Rimu je morao dakako opaziti, da ga mnogi drže za budućega papa. Nu on se tomu samo smijao. Jednoj odličnoj gospojji, koja mu izrazila nadu, da će se Dan sreti spustiti na njega, odgovori: „Da Vam Bog oprosti! Šta Vi to samo mislite o Danu svetom!“

U konklavu (kod izbora) ne malo se uplašio, videoći, gdje on dobiva sve više glasova, „Ja Vas zaklinjem, braće,“ reći će on uz suze kardinalima, „progrijte se moni! Gospodin Bog znade, da ja nijesam doстоjan papinske časti

i da ja nijesam za takovu službu!“ Kada ga napokon kar dinal-dekan Oreglia (Orčlja) svećano spita, da li prima izbor, drženći i suze roneći odgovori poput Spasitelja na Maslinskoj gori: „Ako me ne može ovaj katek mimoći, osim da ga pijem, neka bude volja Božja! Primam izbor!“

Tu se je opet pokazalo, kako Bog najvoli uživiti poznac, te se najradije njima služi, da izvrši vječne osnove svoje premudre providnosti. Može se reći, da se kod Pija X. tijarom okružila poniznost.

O novem papi novine s početka nijesu gotovo imale što da jave. I on sam reče jednom gospodinu: „Ako Vas tko zapita, što papa radi, recite mu, da papa sada ne radi ništa. Ja promatram sve i promišljavam, a onda će se latiti posla!“

I doista, već iza malo mjeseci, pođeo on razvijati upravo vanrednu djelatnost: „Sve obnoviti u Kristu!“ — uzeo si gesmom. „Odijelo Crkva,“ reči on jednoj visokoj ličnosti, „bez sumnje treba mnogih popravaka. Nu ja sam za to krojač po zanatu (papino prezime „Sarto“ znači „krojač“) — pa se u Boga ufam, te će mi dati milost, da dobro vodim iglu.“

Nijesu prošla tri, četiri mjeseca, kako je Pijo X. zasio Petrovu stolicu, a već su odluka za odlukom, popravak za popravkom, okružnjen za okružnjicom iznenadili svijet.

Mirao i trijezno papa promišljava sve; nu kad je bio god odlačio, onda ti nema na svijetu, što bi moglo uzdrmati njegovim odlukama; ni pred kojom potekšćom on ne preda.

Potužio se jednoč papi kardinal-vikar, da ga prekoravaju s prevelike strogosti u izvršavanju papinih zadata. A papa će na to: „Odgoveri' im, da je sam papa još kad i kamo stroži nego li Vi!“ A kada se netko uslobodio, da samoma papi smjerni predoči njegovu tobožnju strogost, odgovori on, smijući se: „Zar je to strogost? Ta, to je istom početak!“

Jednom je prilikom papa u svečanom govoru pred kardinalima najodlečnije prosvjedovao proti postupanju bezbožne francuske vlade. Kardinal Vanutelli, pun zabrinutosti, upitati će kasnije papu: „Zar se Vaša Sretost ne boji, da će se poradi njezinih riječi prekinuti dobiti odnosi s francuskom vladom?“ A papa mu odvrati: „Kada ja vršim svoju dužnost kao papa, ja se ne obasirem na političke

posljedice. Ja ne radim ništa, da se prekinsu dobri odnosi, nu ja odsada ne ču ništa nič učiniti, da ih uzdržim.“ To su riječi vrijedne jednoga sv. Grgura Velikoga. Nije čudo, kada sám Pijo X. u okružnici o sv. Grguru Velikom piše: „Mi čemo nastojati, da naslijedujemo nepokolebitivu stalnost Grgurevu, braneci po što po to pravo i povlnatice, što ih je papinstvo pred Bogom i ljudima dužno čuvati i štititi . . .“

U ostalom je papa još avijek isti, koji je i prije bio; nije se njegov ljubazni, ponizni, priprosti značaj ni u čem premijenio na uvrišenoj Petrovoj stolici. Opet su njegove sestre uz njega, još on nosi svoju prostu uru od niklja, pa i burmatics mu je od iste bescjene kovine, premda su mu već svašto lijepo i dragocjeno nugjali. Kada su ga upitali, da li želi kuhača? odgovorili, kao u čudu: „Zar treba posebnog kuhača, da se přredi nešto polante?“

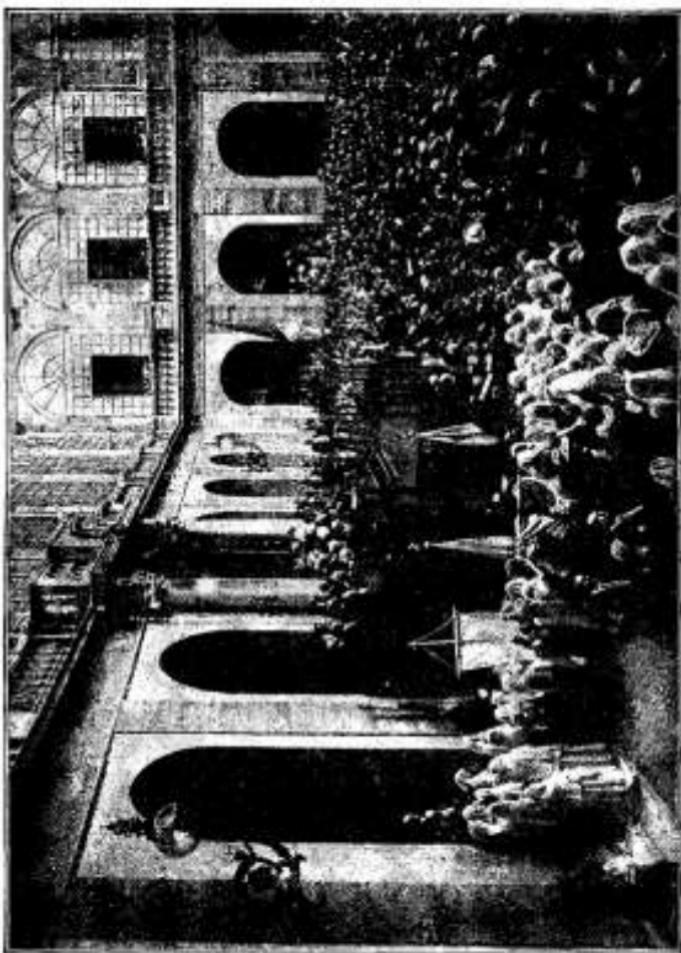
Ista je nuda sve ostala njegova neopisiva ljubežljivost, koja svakoga začarava i neodoljivom silom predobiva. Čovjek gotovo zaboravlja, da stoji pred najvišim destotjanstvenikom na svijetu, kada gleda u ovo umiljato oko, i kada mu se prijazno smijeli ovo blago, od svetosti kano preobraženo lice. „Papa je tako dobar!“ — to je jednodušni sud sviju, koji sa imali sreću, da ga vide, da s njim nekoliko riječi izmjene.

Jednoga dana, kada je mgr. Sarto tek prije malo vremena bio imenovan patrijarom, reći će on u šali svojim prijateljima: „Evo, 9 sam godina uđio u sjemeništu, 9 sam godina bio kapelanom u Tombolu, 9 godina župnikom u Salzazu, 9 godina kanonikom u Trevisu, 9 godina biskupom u Mantovi, 9 ču godina biti patrijarom u Mlećima, a potom . . . biti papom, do Božje volje . . . možda opet 9 godina . . . Od ovoga se braćna pravi pita!“

Što je mgr. Sarto u šali rekao, to se je steklo u Mlećima: doista je baš devet godina bio patrijarom; ali ne daj Bože, da se stekne u Rimi: bio on papom ne devet, već tri puta devet godina! Dao dobiti Bog!

7. Štovatelj Sreću Isusova.

Nu čitatelji naši možda već odavna nestrpljivo čekaju, hode li Glasnik Stogod pripovijedati i o pohodnosti Pija X. k Presv. Sreću Isusova? — Toj želji radošno udovoljujemo.

Bivši još biskupom u Mantovi, izda god. 1889., krasna okružnica o kraljevstvu Sreća Isusova.

U Mlecima često bi u svojim propovijedima narodu preporučivao ovu pobožnost, a svećenicima bi svojim svaki mjesec držao govor, gdje bi ih osobito poticao, da nasljeđuju krjeposti Prezv. Sreća.

U crkvi Filipina slavi se svečano mjesec lipanj kao mjesec Sreća Isusova. Patrijar uvijek je sam izabrao propovjednika za tu pobožnost, pa joj često puta i sam prisustvovao.

Mjeseca srpnja 1897. bio u Mlecima euharistični sastanak. Tem je prilikom posjetio patrijara jedan odlični francuzski barun, koji je upravo dolazio iz Parlamenta (mjesta, gdje se ukazivalo Sreću Isusovu bl. Margariti Alskok). Patrijar reče ovomu gospodinu: „Zar se Sreća Isusova nije upravo za to ukazalo bl. Margariti, da prosvjeđuje proti nepriznavanju svojeg kraljevskog prava, što ga ima na čitavi svijet? I zar nije upravo s tega rekao Gospodin one riječi, koje u nama bude toliko nade i pouzdanja: *Ja hoće da sastladam, i ja će doista i sastladati, smotrićem sotomi i strmo, koji će htjeti, da se meni protice. To je velika riječ!*“ — nastavi kardinal i pogledavši nas svojim blagim i promicavim okom, pridoveže lagano i izrazito: „Na to se opet i opet vatja povratiti. A što se mene tiče, ja će svoje učiniti i svim će mogućim načinom nastojati, da po što po to uspostavim kraljevstvo Isusovo.“

Evo mu kao papi najljepše prilike, da ostvari ovu svoju veliku odluku, koju je pred euharističkim sastankom i svečano izjavio. — On joj se neće iznevjeriti! Pijo X., bit će veliki papa, pravi papa Sreća Isusova!

— 424 —

Mali vjesnik.

Mjeseca prosinca sv. Še Otar papa Pijo X. uz veliko slavlje uvrstili u broj Blaženika i našega zemljaka, mučenika Marka Križevčanina. Nadati se je, da će toj rijetkoj svečanosti prisustvovati što mnogo hrvatski hodočasnici, i da će u lijepom broju biti zastupana i hrvatska emigracija, koja će sv. Oca uručiti svoji zlatni lilijski-dar

— 425 —

Svega po malo.

— Uz našu sliku na strani 213. — Slika nas prenosi u dvoštvo sv. Damasa u Vatikanu, u onaj sredani čas, kada sv. Otec Pijo X. ljubljano, s prijaznim posmijehom na ustima, dočekuje one stotine hodočasnika, koji su iz daleke zemlje pohrili u Rim, da novome sv. Oca Isakata svoju odanost i ljubav. O časova punih svete radosti i ushita! Ponovili se skoro prigodom hrvatskoga hodočasnika u Rim, kad će Pijo X. među blaženike uvrstiti našega zemljaka Marka Križevčanina!

Monistro kapucinskoga samostana na Rijeci.

— Lurdaska voda. Dubrovnik (Dalm.). Jedan redovnik priopovijeda: Pozvala nas bolesniku. Dok ga drugi viđ, otac isprijeđa, ja sjedim u susjednoj sobi, pa molim. Progje devrt salta, a isprijeđ je još nije gotova. Progje drugi devrt, progje i treći, a još nema kraja. Sad će jedna sluškinja k meni: »Molida Vam je dočijalo tako dugo čekati?« — »O nipošto; ta, ja sam se molio.« — »Znate, veleđani,« opet će ona, »onaj devjet nije se, mistim, isprijeđio, otkada se je vjenčao. Bit će tomu kojih 30 godina. Na nesreću čitao je neke nevađalje knjige. Ipak nije zastriš zahtio sveće vjere. On polazi k svojoj misi, svake subote učešći svjetliku Blaženoj Gospi, a nitko ne smije pred njim govoriti proti vjeri. Jeden put, kada je on još zdrav bio, jedan se

— Crkva lurdiske Gospe na Rijeci. — Kapucinski samostan, osnovan našad 300 godina izvana Rijeci, danas je u sred gradu na najljepšem mjestu blizu morskoga lata. Ohebi naši kapucini odlučile toj sagraditi veličnu crkvu Majci Božjoj lurdskoj. Pročelje crkve bit će prema moru. Kamene stube vodit će k njoj, a visoki zvonički vod izdaleka pokazivat će brodarcima put k »Zvijezdi mora«. Iznad velikog friznenika bit će umjetna lurdaska spilja, a ispod friznenika prostrana »kripta«, t. j. podzemna crkva. Već su ukarili temeljni kamen, no radnici lagano napredaju. Troba više novaca. Tko daruje barem dvije krune, postaje diosnikom vjećne sv. misse i osim 272 mina, što se svake godine služe u dobrodinštvo. Darovi se šalju na »sv. starje-

je socijalista počeo rugati sv. vjeri, a moj ti gospodar skodi na noge, osme klobuk u ruke i prekine razgovor, rekvavi: *Mene ne čele zahvaljati ovakovim stvarima!* — — pa ga ostavi zabezecknuta. — »A zašto se mije ispujedio? upitam ja.» *Ni xtam, veležasni, Bog to znao!* Puno puta, otkako mu je umrlo žena, nastojala sam, da ga negovam na ispujnjod, ne da se mije dae. On se napokon razbalio, i ovih dana dogodio Vasko kući, da zamolim malo ludske vode. Zadobivši je, nilla ram netko ova ludska voda u juhu (torbu). I gde ruke Bodel'iti dan po podne reče mi moj gospodar: *Znaš Šta?* Ja bih se ispujedio! — *Zašto ne?* — reknem mu; — ja ēu ti zvati ispujednika. — A sto Vam ga zida, gdje se ispujedio? — *Još mi se razgovaramo o doktoru i milosrđu Majke Božje, kada se vrata njegove sobe ćtore: ispujnjod bila getova. Stupim i ja u njegovu sobu, a on me prini vesel i miran kao Angio Bolji, Zadovoljstvo i nebeska utjeha održavala se s njegova bliznjega lica. Bolesnik Elvio je još tri mjeseca. Ka svoje silne srčane bolje nije se tuđio, već je samo raspo:* *Digni me, Gospo, digni me!* *Vite je putu primio sveće sakramente, pa i primio karmelski škapular. Poi sada prije smrti na jednom se uzruja i stane vikati:* *Dignite mi ovaj teret, što mi prea bili!* i počeo derati sveti škapular. Jedin gospodnja misija ga govorci: *Nemoj, sinko, nemoj!* To je škapular El. Gospel. Na te riječi bolesnik kao da se je osvijestio, te će raspiti: *Jo, Sto sam udinio! Dolao napamnik, pa blio da to digem. Oprosti mi, Gospo; nijejam znao! Ah, Majko Božja, oprosti mi. Sto sam te htio baciti na sebe!* ... Ah, powori mi! ... Digni me s ovoga svjetla! ... Primi moju dušu! ... Odvedi me sa sobom! Take je opet i opet uđisao, dok nije mirno i spokojo preminuo. Majka milosrđja spasila mu je dušu od vježbe propasti. (G. S.)

— Novi oprost. — 1. Potpuni oprost za edučni čas smrти udijelio je Pijo X. dne 9. ožujka svima, koji jednog u životu, primili su sakramente, a pravom hajtavju prema Bogu lagovore ovi molitvenici: *Gospodine Bože moj, rec sede mirno i druga stran iz ruke Tvoje primire smrt koju moje druge strani, na svim očnjima tjeđobozno, steknuva i holjava.* 2. *Mala Bezgrještina Začetu*: V. *Se si lijepo, o Marijo, R. Seu si lijepo, o Mariju, V. I ističe lijepo nije na Tebi, R. I ističe lijepo nije na Tebi, V. Ti si slava Jerusalema, R. Ti radost Izraela, V. Ti dišu pakla sniljega, R. Ti osigurava prijelazku, V. O Marija! R. O Marija! V. Ljepice promidra, R. Majko prenestišće, V. Molj za nas, R. Posreduj za nas kod Gospodina Isusa Krista, V. U začetku smrte bila si, Djevica, sasverkverka, R. Molj za nas Oca, lijepa Sina Ti si rodila. — Pomolimo se, Bože, koji si po bezgrještini Začetu Bl. Djericice Marije Sime srođenju dobroj predhodnicu proprijeti, matmu. Te, da kao što si punidi predhodnje smrti istoga Sina srođenu Knu od sinke lijepi, tako i mato po mjerama zapovjera mijedži, te čisti k Tebi dobjecano. Po istom Kristu Gospodinu našem, Amem. (Pijo X. dne 23. ož. vrijedilo je oprost od 300 dana jedan put na dan i potpuni oprost uz obično uvjete na stupanju Bezgrještog Začeta, na Malu Gospu, Svjećnici, Blagovijest i Veliku Gospu. Može se namijeniti i sutama u životu.)*

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Melek.

Već me mnoga mladog
Pritiskula, mora,
Morila me tuga
Teška kao gora . . .

Ali mi nikad nije
Sreć malaksalo,
Jer mi Sreć troje
Uvjet snage dala.

Bado za te trpi
Duša moja mlada, —
Jer joj melek daje:
Vjera, ljubav, nada . . .

Stjepko — miljenac Sreća Isusova.

4. „Zove me dragi Isus k sebi!“

Pošjetila sam nedavno Stjepkinu polusestrinu, koja mu je bila kô draga majka. Služila kod vlastelinstva, pa opskrbljivala Stjepku odijelom i nabavljala mu razno pomoćno štivo. Pripovijedala mi o Stjepku, da je on valjda slatio bliski konac života. Jer kada je on zadnji put došao k njoj u grad vlastalinski, stao se s njome izvanrednim gaučem opraštati. Zahvaljuvao joj za sva dobročinstva, osobito što ga je podučavala u svetoj vjeri, vodila putem krjeposti i upoznala s Presv. Srećem Isusovim.

Bilo to god. 1902. u srpanju. Meni pišu u Primorje, da je Stjepko obolio na smrt, pa da me želi vidjeti, prije nego umre. Teško mi bilo pri duši. Nije mi bilo moguće prekinuti moje liječenje, da pohitim k njemu, već se moljih Presv. Sreću, da ga uzdrži živa, dok se ne vratim.

Kad se povratih kući, poхrlim, da vidim, je li još na životu. Pa gle! molba mi je bila uslišana. Onoga časa ne ēu nikada zaboraviti, kako se je silio obradovao, kad me je ugledao.

— Što je, Stjepko, ti si bolestan?

— Da, dobra gospogjice. Vidite, zove me dragi Isus k sebi. Ali znate, ja bih Vas nešto molio.

— Šta, dragi Stjepane? Ti znak, da sam te uvijek veljela i po mogućnosti svaku ti želju ispunila.

— Hoćete li, to Vas molim, da se Vi pobrinete za moje raspelo, kad mene više ne bude... Vi ćete to najbolje znati, kad u kakovo vrijede treba saditi i kada treba što popraviti oko raspela.

— Hoću, dragi Stjepko! Ja ću tvoju želju ispuniti! Nego i ja tebe molim, kada dogjeđe k dragomu Isusu, moli za mene i sve nas!

Nasmiješio se i obećao mi. Pripovijedah mu još koješta iz „Glasnika Presv. Srca“, kojemu je on bio preplatnikom sve od prvog razreda. Obećah, da ću ga naskoro posjetiti i da ćemo se za nj u školi moliti, neka bi ga dragi Bog ozdravio, te nemogne sam oko raspela vrijede saditi i polijevati.

Ali se Božanski vrtlar međutim požario, da ovaj sjećni evijetak presadi u svoj vječni crjetnjak na nebu.

Bolesnik bio već silno oslabio. Ipak istom dva dana prije smrti legne u postelju. Govora nije izgubio sve do zadnjega časa. Molitvenik, što ga bio dobio za nagradu, i krunica preuzišenoga gosp. nadbiskupa bili su mu uviјek u rukama.

Kako naši ljudi rade iivan kuće, to nije mogao nitko da bude uviјek bez nj. S toga sam odredila, da jedan gjak iz njegova sela ne treba doći u školu, nego neka mu čita iz života Svetih. Kako mi pripovijedali, čas bi šutio i promišljao, čas opet molio glasno iz molitvenika ili na krunici. Nitko ga nije čuo, gdje se tuži, da ga što boli. Ganutljivo je bilo, kad se je opraštao. Sve je molio, da mu oproste, ako je koga čime uvrijedio; a svima zahvalis za sve, što mu je tko bio dobra učinio.

Sjetio se još male svoje Štedionice, u kojoj bile četiri krune, pa će svome ocu:

— Oče, daj te četiri krune za vjerne duše!

Mislio time na sv. mise za duše u čistilištu.

Napokon noću, 28. rujna 1902., u 11 sati, držedi krunicu u ruci, mirno i spokojno izdahnuo Stjepko svoju plamenitu dušicu u šezdesađoj godini svoga života.

Tako tužnog pogreba kô što je bio njegov, nijesam još vidjela. Plakalo mlado i staro, što su izgubili tako uzorna dječaka, takova učenika i miljenika Presv. Srca Isusova.

Oj blago si ga Tebi, dragi Stjepko! Tvoja nevina
dušica ostavila je tužnu zemlju i zakrlijalo tijelo, da u
rajskoj ljepoti uliva radošti neopisive, vjedne! Ostavio si
svoje milo raspelo, krvavu sliku umirućega Spasitelja, da
ga slavna i krasna gledaš na sunčanom prijestolju. Ostavio
si uboga evijeće poljsko, kojim si tako rado kito sliku
Sreće Isusova i Majke Božje, da se sada s njima raduješ,
na vjekovim gradima počivni. Ostavio si nas raseviljene u
dolini suza, da s Angjelima pjevaš hvalospjeve Stevišnjemu!

Nu ne zaboravi nas u radoći svojoj; ne zaboravi,
dragi Stjepko, hrvatske omladine! Moli se dobromu Bogu,
da tvoja braća i sestre širom Hrvatske, onako kao što ti
ljube i štuju Sreće Isusovo i bezgrješnu Djevici, te u lju-
bavi i števanju k njima ustraju do smrti!

S Bogom, Stjepko, s Bogom! do vijenja onamo gore
— u nebu!

Škola junaštva.

Unekom hrvatskom selu teško je bolesna jedna
18-godišnja djevojka, članica društva za naknadnu
sv. pričest. Ved dvije godine boluje, a tri mjeseca
leži kó prikovana uz postelju. O njoj ukućani svje-
doče, da se iz njezinih ustiju nikad ne čuje: „Joj!”
premda puno trpi od bolne noge i bolesti u plućima (tu-
berkuloze). Dapače se često puta smije, kad joj spomeno,
da će valjda na ovome svijetu oslužiti čistilišne muke.
Na ove je riječi sirotin udahnuila i rekla: „Oh, da bi to
samo dobit Isus dao!” Majka joj često puta rekno: „De,
drago dijete, jaučki malo ili se potuti, bit će ti laglje; a
mi ćemo znati, da ti je teško, da si bolesna. Inače bismo
mogli misliti, da ti nije ništa, da si zdrava”. A ona će
blago majci: „Ah, draga majko! od tušakanja nema mi
koristi, jer će ipak trpjeti. Ali od šutnje i stipljivosti mogla
bih imati koristi za nebo. Čemu da gubim zasluge, koje bih
mogla ubrati još prije smrti?” Često puta rekne: „Do sada
sam imala nadu, da će održaviti, nu od sada nemam, pa
me ipak ništa ne usmjeruje, jer znam komu će idti.“

Rekoše joj jednom, da će joj, kad umre, priediti
krasan sprovod. Ona se nasmije i uzvrati: „Hvala vam!
ali će i ja za vas marljivo moliti.“ Upitana da li žali, što
će tako mlada umrijeti, odgovori: „Ah šta bi mi žao bilo,

kad je to presveta volja Božja? Neka se vrši što prije, to bolje!“ Onda, klonuvši za čas, doda slabijim glasom: „Ispak mi je katkada teško, tjeskebno, jer se bojim Božjega suda“.

Tješili je ljubavlju i milosrgjem Božjim, na što bolesnica reče: „Naš je župnik, a i vi govorite, da je Majka Božja utrošči grješnika, a Presv. Sreću Isusovo možda obrana, naš žator. Ja se ne dam maknuti iz Sreće Isusova, a Majka Božja ognut će me s svojim plaštem. Ta me pomisao tjesi. Zar nemam prave²⁴“

Iz ovih crtica očito se vidi, da prava lještan i po-
božnost k Sretu Isusovu, kakova se njeti u društvinama za
naknadnu sv. pričest, zanide i slabo djevojče dovesti do
stalne kriponosti, do krčanskog iunaštva. (S.)

Svastica

— Jubilej Bozgeječnoga. Žabčea proslavit će se od omladine zagrebačke najvećanje. Dne 3. prosinca pozvati se će bozgeječnoj Dječici sveukupna mladež u sklopu, a dne 5. prosinca ženskih škola. Slike slavljiva priredit će se i drugdje, daž Bože svagđe! Hrvatska se osimina dne 19. prosinca pozvati Šime Iakovušu: tko da ju bolje duvati u vjernosti nema nijemu, nemu hestriju Djevice. Maika Iakova?

— Za zlatni Biljan, jubilarni dar hrvatske omjedine prigodom posvete hrvatskoj Djevice, već odlasuvuči stilu darovi. Zupci u Topolom u Dalmaciji prešlo 20 K., gimnazija trideset 60 K.; drugi su darovi stigli iz Đakova (smotranska škola), Ženama itd. Budući da će skoro krenuti hrvatsko teološće u Rim, koje će sv. Oca papa uručiti zlatni biljan, to bi trebalo prinositi što prije nešto na adresu: «Svetijsi apostoli akademiju kongregacije, Zagreb, Palomotidova ulica 33. Upozorujemo još jednom na kupnju: „Jubilee Beogradske Djevice i hrvatske omjedine“ (Zagreb, Škola, 6 f., 100 knjaza 6 K franz.)

— Djelatna podrštvovnost. — Jedno 16-godišnje djevojčice žuto je, da ubornoj kapelici u Palmotićevoj ulici u Zagrebu treba novaca, jer joj nije dovoljno uregina. Šta će malo? — Prigovorila je sjezina muška, otkad je nalađe joj ca debla kući na praznike, uvijek je u silnom postu. Ni se što nemu kadat! Šta radi? Pisal! Ona je pjesnikinja, pa je pišala svoje draparice, iko će kusiti njezino pismo. Nalađe je 30 pretplatnika. Sada ona piše, pa piše, dok srce pjevane ne prepisuje 30 puta. A nevez je odrednjem za Gospinu kapelicu u Zagrebu. Osim toga mala junakinja kod asljutara otkad ne će da uzmre leđera. Nagodila se sa mnom, da joj mora objasniti prilogom feler, a movor je optužen mlađenac kaseći. Nila li htjena u distinčiju podrštvovnosti? (E.)

GLASNIK PRESV. SRCA ISUSOVA

Broj 12. Prosinac 1904. God. XXIII.

Isazi mjesecno jedanput. Stoji na godizu 48 fl., u kudu dostavljen
ili s poštom 72 fl., za inozemstvo i K. 30 fl.

Namjena molitava i dobrih djela u prosincu.

(Blaogovorena od sv. Oca pape Pija X.)

Katolički pokret.

eki glasoviti književnik, pisao je nedavno ovo: „Tko danas bespoliči te se ne bori za dobrobit sv. Crkve, taj nije vrijedan, da žive u ovom veličajnom vremenu, gdje se sve spremaju na odlučnu, sudobosan borbu kršćanstva za protukršćanstvom.“ —

U zlato mu se okovala!

Istina je: kô nikada prije, baš se danas ljudi dijele u dva tabora: u jednom su taboru prijatelji Božji, prijatelji Isusovi i njegove sv. Crkve, a u drugom su tabori neprijatelji Božji, dušmani Isusovi i sv. Crkve. Ta će dva tabora na dan sudnji biti sasvim razlučena. Dodi će Isus, da sudi žive i mrtve: debre će staviti sebi ob desnu, zle ob lijevu. Evo tako će se razići ssvakoliki ljudski rod u dva slična tabora. No što se više primijeće ovaj strašni dan, to će se ljudi više dijeliti, to će se jasnije vidjeti, kako nastaju dvije galeme stranke: stranka Isusovih pristaša i stranka njegovih ljutih protivnika.

Da se doista ljudski rod u te dvije stranke dijeli, to sto vide svi misaoni ljudi. Više no ikada prije mora svatko kazati, je li Kristov nije li, on mora biti: ili boj dobri ili zli. Nečiji moraš biti: ili Kristov ili neprijatelja njegovih. Baš danas pristaje osa riječ Isusova: „*Tko nije sa mnom, protiv mene je,*“ i osa druga: „*Nijesam došao da donesem mir već rat.*“

Ne žu da ti pričam, dragi moj Žicče, kako se danaske na vasiom svijetu započela ljuta borba za sv. vjeru i za vrhunčaravnu dobra, što nam ih je dragi Bog dao; ne žu da ti kazujem, kako sa svih strana nasreću na sv. Crkvu neprijatelji njezini, te kako na nju navaljuju svim i svađem, osobito lažu, klevetom i nastojem. Za cijelo si čitao ili barem čuo, da n. pr. u Francuskoj progone redovnike i redovnicu, kao da su to ubojice, lupači i Bog zna kakove propalice. A znaš, koji im je najveći grjeh? Evo, kazat žu ti: grjeh im je taj, što živu i rade za iskrnjega.

No to ti je tekao početak onoga velikog sveopćega boja protiva sv. Crkve: Crkva sama hoće dužnati da satru i iskorijene. Ali nije isto poželjeti i učiniti! Ne će im posao uspjeti, dok ima neba i Boga. Eto sâm je Isus rekô svojoj svetoj Crkvi, da „*je neće paklena crata nadsladati.*“

II u našoj predragoj hrvatskoj domovini

azmatan se od nedavna ljuti boj preti sv. Crkvi. Imatna alost sada već mnogo listova i novina, koji iz petnih žila astoje, da vjerni hrvatski narod etkinu od sv. Crkve. Eto na pr. baš pred nekoliko mjeseci jedan hrvatski list pozvao svoje čitaoca i pristaće u boju protiv svega, čime se ujeguje i podiže pravi kršćanski život u narodu hrvatskom. Osobito se taj list oborio na pučke misije (sv. poslanstva) i kongregacije („Zborove Marijine“). Poticao on naime svoje čitaoca, da po što po to zakrće sut pobožnim listovima i časopisima, koji su u hrvatskom puku na sve strane rasijani, a čita ih sila ljudi. To je pisano baš proti našemu Glasniku, koji je nekim tra u oku.

Slava i dika budi Bogu, otkako se u nas zametnuo žestok boj proti sv. Crkvi, prenese se oda sna naš katolički hrvatski narod, i ako Bog dade (a dat će), veselo će lepršati zrakom pobjedosna zastava katolička.

„*Zora puca, bit će dana!*“ Hoće, hoće: obasjat će jednom ono divno rumeno Sunce, Presveto Sreću Isusovo,

vasionu zemlju. Sad je na obzoru samo zora, ali takova, kakove svijet vidio nije: pobožnost *Presecloga Srca Isusova*. A čujder, što kaže o toj pobožnosti veliki papa Leon XIII.: „*Pobožnost k Srcu Isusovu je dandasas znalajni biljež Crke, kerabija našeg spasa, zalog budućega spasa njezina, podloga svoj naděj nadol u boljn budućnost.*“ (11. listopada 1893.) ■

Vise nego prije obavljaju se u našem narodu pučke misije i dahovne vježbe; pobožnih listova i knjiga, koliko ih ima danas, nije bilo nikad prije u našem narodu; zborovi Marijini množe se od dana u dan: prije ih je bilo tek 3, a još ne proteklo ni 10 godina, a eto ih ima 35! — Napokon dobio naš katolički puk i valjano katoličke novine: izlaze svaki dan, a nose dično ime „Hrvatsko“. To su krasne, ivrnsne novine. — Za školovane ljudde Štampa se još i krasno pisan list: „Hrvatska straža“.

*

Mili čitatelju! to i mnogo drugo sluti na dobro i kaže, da se katolički narod jezika hrvatskoga prenuo i da će se junački oprijeti bijesnim nazrajima soprijatelju sv. vjere naše. Bude li naš narod ustrajao i rastao u tom sv. zanosu, pobijedit će: Bog će biti uza nj. U to ime: „Bog i Hrvati!“

Sveta je dužnost svakoga nas, da poхrlimo i mi u taj dični boj za vjeru, da stojimo srčano na braniku naših svetinja i da volimo štetovati, nego aramotno uzmaknuti sa poprišta. — Prije svega dužnost je to onih, kojim stalež i naobrazba naša, da budu na izgled narodu i da mu prednjače u dobru. A svi skupa potičimo jedan drugoga na dobro. Sv. Terezija kaže, da nitko ne smije u nebo sâm doći, nego svako da mora i druge sa sobom dovesti.

Pridružimo se dakle sa svetim zanosom katoličkome pokretu u našoj domovini. Pomažimo koliko možemo svetu stvar katoličku, jer to je stvar Božja. Prije svoga poduprimo zborom i tvorom katoličku Štampu, katoličke časopise i novine, jer to je današnji dan najmoćnije oružje protiv navalni bezvjerstvu, kako su to kazivali Pijo IX. i Leon XIII. Tim ćemo djelom u velike obradovati Sreću Isusovo i kako si ga zadužiti, — a Sreću Isusovo ne ostaje nikome dužno, nego nagraguje sjajno, božanski. (M.)

Tko je video Boga?

Jedan seljak išao u crkvu, da sluša propovijed i da se isповједi. Na putu sastane se s jednim gospodinom.

„Kamo tako žurno?“ upitati će gospodin seljaka. — „U crkvu.“ — „U crkvu?“ porugljivo će gospodin. „Šta će ti crkva? Nijesi zar poladio! Hoćeš li slušati, kako ti popovori o Bogu, o besmrtnosti duše itd.? To ti je, bolan ne bio! sve puka izmišljotina. Samo te plaše! Tko je video Boga ili dušu?“

Seljak se zacrveni — misli — misli — pa će onda „Gospodine, oprostite, što ču Vam reći.“ — On: „Šta?“ — Seljak: „Vi kažete: tko je video Boga? A ja Vas pitam: tko je video Vašu pamet? — Nitko. Dakle Vi nemate pameti! Ili, ako velite da imate, onda me samo varate, jer to ipak nije istina, nego puka izmišljotina. Zar ne?“

Moj ti se gospodin pokunjio. Ni bijele ni crne ne popovori. Okrene se, pa bježi od ovoga seljanina. Niti „s Bogom“, ni „pomozi Bože!“ — — —

Tako treba odgovoriti i odmasti osim mudrijašima, koji sve znaju, a Boga i sebe ne znaju! (G.)

— 429 —

Pijo X. i hrvatski Glasnik Srca Isusova.

1. Smiona želja.

Novi hrvatski Glasnik Srca Isusova svojim rožičastim krilima svaki mjesec leti čitateljima u ruke, leti svim hrvatskim krajevima, leti kao golub-listonoša ča preko nedoglednoga oceana. On ne pita, je li tko učen ili neuk, star ili mlad, odličan gospodin ili pri prost seljanin. On samo pita, je li on rad štогод čuti o predobrom Sreću Spasiteljevu. A tko hoće da čuje nešto o Presv. Sreću, tomu radešno leti u bijele ruke. „Evo me! Evo ti pozdrava i porukā Presv. Srca!“

Nu ove godine — šta je to Glasniku punulo u glavici? — doista smiona želja! — Čuo mali Glasnik, da je u Rimu novi sv. Otač papa, predobri Pijo X., veliki štovatelj Srca Isusova. Čuo nadalje, da sa svih strana svijeta hrle u vječni grad, da se poklone Namjesniku Kristovu.

Zamislio se, duboko se zamislio mali Glasnik. „Šta?“ pomisli on, „ne bih li zar i ja smio svetomu Ocu u bijele ruke? Istina, malen sam i neznan... ali je u njega, kako čujem, veoma dobro srce. Možda će me ipak prijazno gledati i blagosloviti, da još bolje rastem, još više štovatelja predobijem Božanskemu Sreću Isusovu!... Nu ipak zar ju smijem ovakav, u onako prostom odijelu pred njevo svjetlo lice?“ Ogleda svoju tanku crvenu košulju, pa porumenio kao stidičiva djevojka. „Ah! znam, šta tu.“ Ni dva ni tri, odleti g. tiskaru. Smjerno mu se nakloni, sklopi rände, te će ga lijepo moliti: „Dragi gospodine! molim te, daj mi napraviti fino odijelo!“ — „Zar tako? Vidi ga, vidi! Drugima propovijeda čednost, a sam se pomamio za gizdom kao princeškinja! Još nam i to treba!“ — „Dragi gospodine, nemoj se ljutiti! Znaš, ja bih rado u Rim k sv. Ocu. Je l', to će i tebi biti drago? A za to moram ipak nešto svečanije biti odjeven, zar ne?“ — „Ah, kad je tako, to je drugo! Hoću, hoću, ne boj se!“

Namah je g. tiskar maloma svojemu miljeniku dao u Zagrebu napraviti baš kneževsko odijelo. (Vidi sliku.)

Zaodio ga u bijelu kao snijeg svinja, bogato ga nakitio zlatnim uresom, na prsima dao mu zlatom naslikati riječi: „Glasnik Presvetoga Sreća Isusova“ — a nije zaboravio niti na hrvatsku trobojnu vrpcu preko ramena. Dao mu i kaput od mekoga, bijela baršuna (kučiju), da se u nj može posve sakriti.

Kad je mali sve to obukao, pa se promatrao u ogledalu, onda ti se poče slatko smijati i skakati od veselja.

„Ej, ja se baš ne trebam stidjeti da ovakav stupim pred sv. Ocu!“ kliće radosno.

Na jedan put minu ga smijeh, uzorbilje se i malo da nije zaplakao. Sjetio se, da je ipak daleko do Rima, a tko će ga nepoznance predstaviti sv. Ocu?

„Suti, bolanđno bio!“ ređi će mu urednik. „Ala s kratke pameti! Zar se ne sjećaš dobrega nam prijatelja, onoga tajnoga komornika Njegove Svetosti, koji te je već jedanput, nazad devet godina, predstavio sv. Ocu, tada Leonu XIII.?“ (Sr. Glasnik 1895. str. 145.) On je još danas živ i zdrav, pa mi baš piše, da će skoro opet u Rim, da tjedan dana služi sv. Ocu. Ja ћu te poslati k ovomu mojemu i tvojemu prijatelju, uz topla preporuku — pa se ne boj: sve će dobro biti!

2. U Rimu.

Bilo je to 11. svibnja prije podne, a u vječnom Rimu, prijestolnici katoličkoga svijeta. Pred jednim od prvih svratišta (hotela) stoji jedna papinska kočija. Dvanya nestrpljivo nogom kopaju po tvrdem taracu. Kad eteri ti izlazi iz svratišta jedan gospodin u običnoj odori papinskih tajnih komorsika. (Vidi našu sliku. Kod sveđanih prilika papini tajni komornici nose staro-španjolsko plemićko odijelo sa zlatnim lancem. Op. uredn.) Na ruci vodi sakicenog malča, kao maloga princa. Znaš li ih? To je naš prijatelj grof, a onaj malč, to je hrvatki Glasnik Srca Isusova. Sjednu u kola, pa adjure put Vatikana.

„Uh, koliki je grad!“ povikat će mali, koji neprestano gleda kroz prozor kočije, sad desno, sad lijevo.

„Jest, velik je, sve raste, sve se širi. Godine 1870. bilo je u Rimu 150 hiljada stanovnika, a danas ih je već oko pol milijuna. No uz to je i bijeda u gradu kud i kamo veća nego za sretnih vremena, kada je svojim Rimom vladao papa.“

„Ma deder, dragi g. grofe, pripovijesaj mi štogod o sv. Ocu, da se toliko ne uplašim, kada dogjem pred njega!“

„Sta bi se uplašio? Pijo je X. tako dobar, da se ne da izreći. On je, vele, kao jedan dobiti stari župnik.“

„A kako izgleda?“

„On je čovjek srednjega stasa, star, no zdrav i šil... Čekaj malo, dok ti izvadim njegovu sliku. Evo jeli Gle, kako ti se milo smiješti. Potezi njegova lica lijepi su i plemeniti, oko blago i prijazno. Na boje na licu ne vidim. Kazat ћu ti. Haljina mu je sva bijela: od kapice, što je nosi na glavi, pa sve do samih cipela, sve bijelo te bijelo.

Pa i gosti vlasti, što me poput vijenca obrubljuju vedro čelo, bijele se kao snijeg. Lice mu je tamno-crveno, a oči svjetlo-smegje.“

„O kako je sv. Otač nio! Ama kô Angjeo Božji!“
Sav razdragan usklikne mali, pograbi sliku sv. Oca objema

rukama i utisne joj vrati
cijelov. „A hoću li ga da-
nas vidjeti svojim očima?
Hoćeš li me danas njemu
predstaviti?“

„Hoću, ako nam
Bog da prilike za to.
Moli se Sreć Isusova!
Nije svaki dan Božić!“

„Oh! kako mi sreć
kuce! kako bih rado vi-
djeli sv. Oca! Pa reci
mi još, dragi grof, gdje
stane sv. Otač? Zar
u istoj sobi, gdje si me
prikazao Leonu XIII.?“

„Ne, mali. Mi smo
tada prošli kroz sedam
dvorana, dok smo došli
do privatne odaje Leona
XIII. Sjećaš li se? (Sr.
Glašnik 1895. str. 152.)
Sada moramo proći još
kroz tri dvorane.“

„Dakle kroz devet
dvorana?“

„Kroz devet! Ona
odaja, u kojoj te je do-
bekao Leon XIII., sada
je gotovo prazna. Samo
ima u njoj na jednom
stolu krasno raspelo iz zlone kosti, korala i zadeva, a
uz zidove nekoliko crvenih stolica s pozlatom. U drugoj
odaji, što je prije bila spavaća soba Leona XIII., gdje je
i ispustio svoju veliku dušu, sada stoji kip sv. Ivana Krsti-
telja, sav od suhog srebra. Skupa sa staklom visok je

Tajni komornik sv. Oca pape.

stolu krasno raspelo iz zlone kosti, korala i zadeva, a
uz zidove nekoliko crvenih stolica s pozlatom. U drugoj
odaji, što je prije bila spavaća soba Leona XIII., gdje je
i ispustio svoju veliku dušu, sada stoji kip sv. Ivana Krsti-
telja, sav od suhog srebra. Skupa sa staklom visok je

preko dva metra. Na zidu visi slika (mozaika), koja je sa-
stavljena od samih poludragulja, a na mramornom stolu
stoji raspolo između dvije modre svjetiljke iz porcelana.
Treća je dvorana ona, u kojoj je Leon XIII. radio do u
kasnu noć i pisao svoje divne okružnice svijetu. Sada
sluti za manje asasinaje i razne službene čine. Tu sada
stoji papino prijestolje, zašto se dvorana zove dvorana
prijestolja (sala del tronetto). U četiri kuta stope poprja
zadnjih papa, koje su nosile ime Pijo: Pija VI., VII., VIII.,
i IX. Naokolo po dvorani stope crvene stolice s pozlatom, a
na lijepo islikanom stropu vidit' već u svakom ugлу grb
novoga pape. Zidovi tih triju dvoranu pokriveni su krasnim
červenim tapetima iz damasta, a po podu su prostri itočni
sagovi. To ti je divota gledati! Istina, načinio je Pijo X.,
neka sesve što jednostavnije uredi, ali šta ćeš, kad je on
papa, kada on ovdje dođečuje kraljeve i careve. Mora da
sve odgovara časti najvećega dostojanstvenika svijeta. —
A tek sada stojimo pred knjižnjicom papinom, gdje on
obično radi, pa gdje će nas, ako Bog da, i primiti."

"Dakle u desetoj dvorani?"

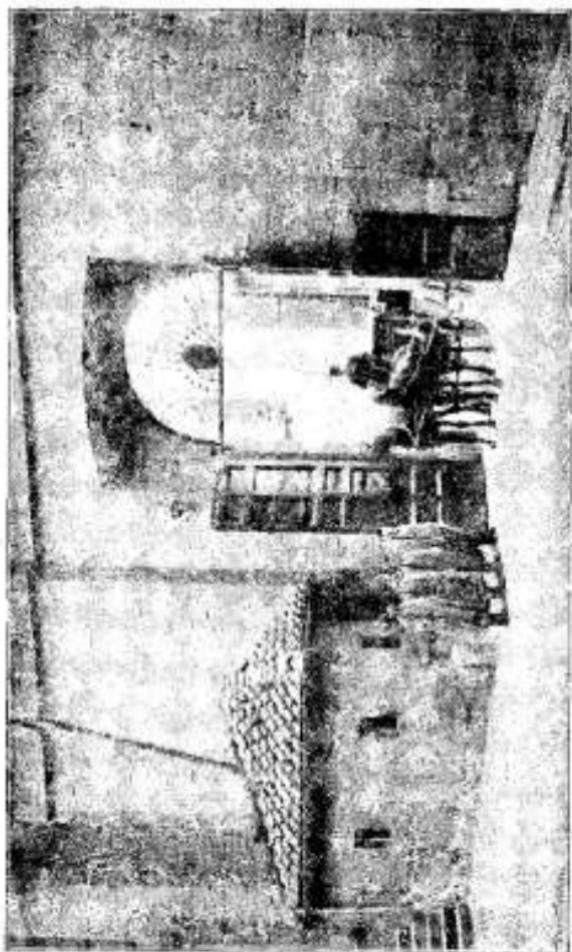
"Jest, možeš ih baš prebrojiti na svojih deset prstiju,
kad idemo k papi!"

Megutim je već kođija muklim štropotom prošla preko
mosta na Tiberu. Projurila kraj Angjeoske tvrđe i unila
u Vatikan. (Sr. našu sliku.) Tu progje kroz četiri prostrana
dvorišta i stane tek u petoj, u t. zv. dvorištu sv. Damaza.
Naš će prijatelj s Glasnikom ostaviti kola, te se preko
mramornih staba popne u prvi kat i stapi u prvu dvoranu.
Svagđje po stubama i po dvoranama stope razne kraono
obućene straže, koje našemu papinu odlikovaniku iskažu
vojničku počast. Prošavši kroz osam dvorana, eto ih na-
pokon u devetoj, tik pred knjižnjicom, u kojoj se nalazi
sv. Otac.

Sad, mali Glasniče, nemoj više brbljati i znatiželjno
popitkivati, već duša u se, pa pusti, neka nam pri povijeda
sam naš prijatelj.

(Zvršit će se.)

Kodija ulazi u jedno dvorište Vatikana.

Zahvalnice Srcu Isusovu.

— Zahvalnice, u kojima se doštočnik ne potpiše potpisom imenom i adresom, ne mogu se nikako uvršti.

Ureda.

Božansko Srce najboljega nam Prijatelja:

Riječava raznih neprilika.

— Otac bez služba. Dalmacija. Otac ostade nam bez službe. Utekoh se za to Presv. Srcu Isusovu, obedavši jedan sv. misa i zahvalu u Glasniku, i doista nam očar skoro dobio mjesto.

— Željeno promještanju. Dalmacija. Moj suprug bio je radi službe u jednom užitnom mjestu. Tuji nam je boravak bio svakaki, a najviše nas falostilo, što tuj nijes može dobiti prave kršćanske utjeche, to jest ni sluha Božje ni sv. sakramenata. Utekoh se dakle svim srcem Presv. Srcu Bož. Spasitelju, moleci i vaspjuci, da nas osloboди iz toga polođaja. A Presv. Srce, kako je svakome milostivo, tako je i moj vrudi vapaj uslijalo, to evo nas danas omijelom majestancu.

— Istup iz službe. Hrvatska. U svojoj službi kod finacijsalne strade bio nam izvrnut mnogim neprilikama, osobito pri istupu iz službe. No učinivši devetnici Presv. Srcu Isusovu, bijah rijeđen neprilika i u žagljeno stanje našra stavljen.

— Kod novadenja. Dalmacija. Ustijed raznih okolnosti bilo bi za me vrlo teško, kada bih morao biti vojnikom. Utekoh se dakle kod prvoga, drugoga i trećega novadenja vrudom molbom Presv. Srcu Isusovu, to evo me napokon slobodna od vojničke službe.

— Na raportu. Istra. Pše jedan podčasnik u mornarici: Otkako čitam Glasnik, u svakoj se neprilici utješen Srcu Isusovu, i sve mi ide po volji, tako da se moji drugovi čude. Kroz to vrijeme morao sam tri puta na rapori, pa sam se hojao, da ne žu prodi bez kazne. Ja se domisljam, pomolim se Srcu Isusovu, te idem bez straha k raportu. I sretno sam prošao. Komu da to zahvalim, nego Presv. Srce?

— U škripenu. Stosanija. Učinio sam iz nesmotrenosti veliku pogrešku u svojoj službi, radi koje sam se imao nadali velikim neprilikama. U tom škripenu obratih se Bož. Srcu, i gled stvar se je tako povoljno po me svršila, da nisam ni bio daje kao kriješ privlačen.

DUBILEJ
BEZGRIESNE DJEVICE
HRVATSKA OMLADINA

Riječki Djeca, Kraljevi Hrvati,
Nika Stjepan, mala pomo zatka:
Odušel, i u sebi prevele uči.
Print: Čakovec 1882. godine.

— Kad sada, Hrvatsko, imao sam od susjeda dobiti neki dio vrtia. Ali taj ne da; veli, da voli advokata platići, nego da otpusti meni. On se uzda u svoju mod, jer je mjestni sudac; a ja se uzdah jedino u pomoć Presv. Srca. Učinim devenicu, i hvala Bož. Šrou dobio sam svoje pravo kod suda.

— Spomenik Majci Božjoj. Hrvatska. Zavjetovah se, da će na stojati, kako bi cijela okolica podigla spomenik Majci Božjoj na čast. Zaređah sa prijateljicom od kuće do kuće. Bilo je stotina prigovora i neprilika. Već mišljah: propala je svta, ne ćeš dati stvari na kraj! U toj stici utekom sa devenicom Presv. Šreću Isusovu, i ero glij se danas, skoro usred sela, dite bijela kapelica, a u njoj krasni kap pređiste Djevice Marije.

— Moja tetka. Zagreb. Dostoj je, mili Gospodice, i meni dati malo prostora, da napišem svoju skromnu zahvalnicu. Moja tetka, kad bi je goder zamolio, smijem li idi k blagoslovu ili krosa tjeđan k sv. misi, uvijek mi odgovorila: »Ne smiješ! Ako sam baš i plakala, kad bi zvonilo k blagoslovu, a ja nijesam smjeli idi. Bilo mi je, kô da mi je tko parso arec, te iznova počeo plakati. Ali to sve nije pomoglo. Poček dake devenicu na čest Šreću Isusovu, da bi ono okretnulo moju tetku na bolje, i ne prevrati se četvrtih prvu i drugu i treću devenicu i bijak salidaju. Sada ne trebam skoro ni pitati, već ako i pitam, dobjem ljepe odgovor: »Idi!«

O izravnim blatenicama.

— Otac na umoru. Hrv. Moj otac iznenada tako obođi, da sam mislio, umrijeti će još i dan pod veder. Preparam se, jer je moj otac malo Boga molio, a mnogo pozvao i proklinio. Ja ga dokle uzmem nagovaraš, da se isporviđi, na osiće mi an to: »Pusti me na miru. Niješam ja nikoga ubio ništa koga pokrao.« — »Ali ne vidil, oče, da ti je umrijeti? Zar ćeš umrijeti bez isporviđi?« — »Neka, ne ču se barem mudiš time.« — Videti ja, da ne će primiti svojih sakrjeta, stedeš se devenicom Šreću Isusovu, koji ne će smrzi grijesnika, nego da se obrati i Hrvu. I gie! Četvrtoga dana u jutro sâm će mi otac od druge voleje: »Idi po svećeniku, da se isporviđim.« Pobitim ja odmah, dozvom svećeniku, u 10 sati prije poane primi moj otac sv. sakramenta, a u 1 sat postiže podne oče Bogu na istinu. Hvala Presv. Šreću, koja se je smilovalo mojojmu oca!

— Majka na umoru. Kroatice (Hrv.). Mojeg je majci lani tako poslišio, te smo mislili, da će odmah umrijeti. A ja ju zaustano prepričao Presv. Šreću, da joj ne će umrijeti, dok ne dogje svećenik. I dogje drugi dan svećenik, a majka gravom pobolnjenim primila sve sakramente umirućih. Pe tom je još sljedila osam dana, te se i u najvećim mukama poave predala u volju Božiju. Vidjevši joj jednom oko sebe svu svoja djeva, kako je bila beljata, blago je usmala.

— Babica na umoru. Boče (Hrv.). Prije tri godine zadržala kap moju dobru babicu. Silno se preplahila, znajući da doge, kako dugo nije bila kod sv. isporviđi i pridesti. Poček namah u čest Šreću Isusovu moliti svaku veder po jedan. Oče naš i jednu Zdravu Mariju, na tu nakano, da joj dobar Bog ne da barem tako dugi umrijeti, dok ne primi svetih sakramenata. Još dobitih oči ist, glij se javlja, da babica na um cruk kap je opet pal. To me je vrlo razalostilo. Ali

opet utjedio me, kada čitah dalje, da se je isповједila i primila sv. popudbinu i sv. pomast Hvali Presv. Srcu Isusovu!

— Bogjakinja na umoru. Petrinja (Hrv.). Bojovala moja rođakinja, isповједila se i pričestila, a jer nije bilo pogibeljno, nije primila zadnje pomasti. No iz nekoliko mjeseci bolest se primicala kraju. Vrućom molitvom preporučimo ju Presv. Srcu, i kad je opet bila kod čiste pameti, primi sve sv. sakramente umrurđih, te sasivajudi Presv. Srcu Isusovo, svu mirnu, apokojnu, odanu u volju Bolju umre na sam blagdan Srca Isusova.

— Prijateljica na umoru. Slovenski. Neka osoba bijale nam bolesna. Bila je inače dobra, ali do vjerskih dužnosti nije skoristačica, a uz to je bila tveđoglavna. Bojasm se dakle, da ne će htjeti primiti sv. sakramenata. Obratismo se devetnicom Presv. Srcu Isusovu, i kad smo ju svršili, molisemo jednoga svećenika, neka je nagovara, da primi sv. sakramente. Ali dal ona ni ūti o tom. No mi ne klonjamo duhom, vec se molisemo dalje. Jedne večeri vidješmo, da valjda ne će ni noći prelivjeti, a na sv. sakramente još i ne misli. Zadnji je dan! Podčemo ju nagovarali. Bojale smo se, da ćemo imati mnogo borbe. Nu giel u njemini srcu djekovala milost Bož. Srcu, i ona reče: »Hođu — sutra!« Te smo veđeri još puno molile, da ne umre mođda još ova noći ili da ne bi do sutra opet odustala od svoje odluke. I Bog joj tu milost udjeli. Sutra u jutro primi mirno i odano sv. sakramente, a čeliri sata za tim preseli se u vječnost. S toga svakomo, koji je u takim prilikama, preporučujemo, da se obrati Presv. Srcu Isusovu, koje ne će, da se i jedna duha izgubi.

— Štovatelj Srca Isusova na umoru. Jasenosac na Sori (Hrv.). Dne 6. kolovoza 1901. oboli moj brat, Željeznički stratar. Liječnici mu nijesu mogli pomoći. Odo u Zagreb u bolnicu milosrdnih sestara. Bio tamo šest nedjelja, pa mrtka bolje. Ostavi bolnicu, kupi dvije velike slike: Srcu Isusovo i Srcu Marijino, te jedva ih je donio kući. Bio je tako slab, da smo ga jedva prepoznali. Videli ga, avu smo plakali. Namah je legao u postelju i nije se više dizao. Molili smo za njega, i on je molio uvijek. Jednoga dana bio nas je više u sobi kraj njegove postelje, a njemu vrlo teško, i bolno plade. Kako nam, da mu dadimo raspetog Spasitelja. Mi dadnemo, a on plade, ljubi, pa nama kaže: »Kleknite, te se molite za me Presv. Srcu Isusovu!« Mi klekotimo, te pladući molimo. Osobito smo zasivali Presv. Srcu. Još nam reče: »Dragi roditelji i vi tetke, nikada ne putujte siromaka pod nog od kuće, nego ga primite na konak (stan). Gladiogin ne putujte, nego mu dajte jedo, da se nahrami.« Još se na me obazirje, te mi reče: »Dragi brate, pogledaj i na moju djece, na moje sirote. Znam, da ih volite.« Tim rijedima nas još više razčvili. A on da svoje zadnje ure uvijek je zasivao u pomoć Presv. Srcu Isusovo i malo za tim, dne 2. kolovoza 1901., upravo godinu dana, na kako se je razbolio, a na dan Preobraženja Isusova, kojega će doskora gledati, sretno je i blatoeno umro. Dragi čitatelju, vi liši kako e tjepe umrlijeti u Presv. Srcu! Za to moramo i mi grješnici da ga zasivamo, osobito da nam bude na utjehu i pomoć na času smrti naše.

Cuvajte se otrova!

Već je tomu četiri, pet godina, kako žilama našeg hrvatskog naroda struji nekakav novi pogubni otrov. Znate li, tko ga je uštreao u žile, u krv naroda?

Grobari katoličke Crkve. A kako su to oni žinili, kako to još uvijek čine? Oni pišu kojekakve listove i novine, u kojima ruke ugled sv. Crkve i čupaju tako narodu vjeru iz srca. Ne rade oni uvijek očito (ni toliko poštjenja nema u njih!), već onako iz potaje, da čovjek ni ne osjeti: to pogibeljniji je njihov otrov.

Ako ti je do spaša duše svoje, a ti se čuvaj tega otrova kô gotove smrti. Ne čitaj takovih listova i novina, nemoj na njih preplatići, a kad vidиш, gdje tvoj znanac takov otrov upija, a ti ga bratski i oprezno upozori na zlo.

Citaj samo čisto katoličke listove i novine, daj ih i drugima čitati!

Na koncu evo ti znaka, po kojem ćeš lako raspozнати, ima li u kojem listu ili novinama otrova: kada koji list nedostojno ili poručljivo piše o sv. Ocu papi, o biskupima, o sveštenstvu, o uredbama i istinama naše svete vjere i Crkve, onda znadeš, da imaju posla s trovateljem naroda, s grobarem sv. naše katoličke vjere.

Van s takovim listovima iz vaše kuće, van iz vaših čitaonica! Ljeto je na izmaku; valja opet preplatići: obustavite sve nevaljane listove, preplatiće samo na čisto katoličke časopise! Tako ćete i vi promicati katolički pokret u mlijek hrvatskoj domovini, a Presvetoće vas Sree blagosloviti!

(M.)

— *—

Svega po malo.

— Novi oprost: »Naša mila Gospa od Preobraženja Hrista, molí za nas! (100 dana oprost svaki put. Pijo X. 28. lipnja 1904.)

— Ruka Božja. Neki Lovro Lovrić, dondžier (tezar) u Sarajevu, dođao u petak dan 9. rujna o. g. u podne u krčmu Jozе Stanarevića u Sarajevu, te zatražio mesa. Jedan će ga katolički mimo upozoriti, da je petak i da se ne smije mesu jesti. Lovrić na to opovrso posti i zatražio opst od krčmara, da mu samo imese mesa. Krčmar to očimis, a nesretni Lovrić već prvi zaloga teško progulao, a kod trećeg se

udavio i odmah na mjestu ostao mrtav. Treba primjetiti, da meso nije imalo kosti. Crkveni pogreb bi mu uskršćen. (»Vrhbosna«, str. 330.)

— Praputnik (Hrv. Primorje). Dne 28. kolovoza uz veliku se svečanost blagostvaria krasna sastava Srca Isusova za drživo djevojaka naknadno sv. pridesti. (Sr. »Kat. Liste«, str. 664.)

— Marko Križevčanin proglašit će se blaženim dne 15. siječnja. Tko želite neka pođući u Rim! (Rim. kan. Vrš.)

Zadar doživio je divnu slavlje. Dne 15. listopada savjete grad na glavnom trgu, tih sinjega mora, najavečanje i uz svećopće sudjelovanje posvetio Hrvatskoj Djevici. (»Hrvatsko« br. 141.)

— Jedan čuđnik na Braču (Dalm.) priopovijeda: Ne može ti tacac pojmeti, u kojkoj se nerivoj nalaze moji stupljam. Što krupa i što suha više im godinu unikla i grožđe i masline. Tako ja uva sve svoje nastojanje mjesecam mogao dobiti pretpastnika za naš mili Glasnik Srca Isusova, koji takođe širi kraljevstvo Božje u našoj domovini. Ta, glad ne zna zakona. Lanenada sinu mi svetina misao. Na Božić poslijepodne narod obiđeće u crkvi ljubiti kip maloga Isusa. Preporjetim ja dake svojim seljacima, neka ovom prigodom, pop i dobrih pastira u Beliščem u, Maloga Isusa od svoje srotnice čimgod daruju. I doista je svaki, poljubivši kip Maloga Isusa, dao barem dva sifira. Orako sakupljenomu svotom grednjicu sam nekoliko dobre i pobožne djece, koja najmarljivije polaze kršćanski nauk u blagdane. Mislim, da bi se i u drugim selima na ovaj način mogao širiti Glasnik. (J. S.)

— Hrvati u južnoj Africi. Jedan poljski isusovac, vđ. o. Mohi, bio je misionar na Zambeziju u južnoj Africi, piše nam iz Goriće ovo: U istom parobrodou, kojim sam g. 190. potovao iz Napulja u Beiru (u južnoj Africi), bilo je i čest radnika iz Dalmacija i hrvatskog Primorja. Još u Napulju i namah mi se pridružile, kao da su nadli stanoga znana. Ta, namah su me po redovničkoj hajžini prepoznali kao Isusovac. Jedan će izvoditi krušnicu, te mi je pokazati, primijetivši: »Ko, to su mi poklonili Isus već u Kraljevici!« — Ovo putovanje nije im nipošto bilo prvo. Jedan od njih, vrijedan stolar, bio je već u ajevernoj i u južnoj Americi. Drugi se vet po drugi pet vratilo u južnu Afriku. Tragi znao priporijediti, kako je pretrpio brodom u luci Hrvatskoj. Kraj toga bili su veoma privrženi svojoj kršćanoj domovini. Oni su je ostavili s namjerom, da će se iz nekoliko godina s krvave zasluženine novcem opet povratiti doma, gdje su im ostali žena i djeca. »Moja je svrha«, reče onaj stolar, »da zaslužim toliko, te mi sin može izdati gismajziju, a onda, ako je volje Božja, i bogosloviju. On je već u Vil. raxredu . . . Da, da, on mora postati svećenikom. Ja se temu stalno nadam. Kada se mi ne bimo hrnuli za to, da nam djeca postanu svećenici; za malo ne bi bilo svećenika; ta, gospoda ne brinu se za to! — Pa da ste ih čuli, a kolikim su odusevljenjem govorili o našoj monarhiji i o prejsanoj carskoj kući! Trebalo ih je vidjeti, kako su im se odi ariješimo, kada su Hrvatne prinosileći o raznim zgodama slavne pomorske bitke kod Visa (g. 1866). »Tu je Majka Božja pomogla našoj monarhiji!« znali bi kazivati. — U Beiri bila je čitava mala naseljmina od kakovih pedeset hrvatskih radnika. Sve čestiti, poboljni i radnici ljudi. Kao takovi su ovđeli i opća poznati, te će im Englez svagdje dati prednost pred radnicima drugih narodnosti.

Jedan mojih suputnika već je dragi dan dobio lijepe mjesto. Plaća je ovđe velika, no i život je veoma skup, tako da je samo uz veliku štedljivost i prijegor moguće, da si čovjek što značnije pridruži. — Ovi dobiti Hrvati i u dalekoj su Africi živo bili potreseni, kada su čuli za grozno umorsivo naše carice Jelisave. Oni sakupile među sobom novaca, te su u Africi odstupili sv. misu za pokojnu caricu, a ujedno su molili misionara, da u njihove imne piše caru u Beč, izražajući njihovu iskrenu hei radi teškoga udarca, što ga je snasio. — Ganzijivo je bilo gledati ove krepke i stasne muške, kada su nedjeljom počelo prisustvovati sv. misi, koju sam pri ljepešu vremena slušao na psalji parobroda. No i u radine bi dame uvijek dolazili k mojoj misi. Kada pomisliš na golemu manzolinu bezbojnog socijalista, onda ti je dvostruka utjeha, viđiš li ovakove odabranike Božje, koji nijesu prigibali koljena pred Baalovim kumikom!

— Kravata žrtva Sreća Isusova. — Lanjske godine mjeseca listopada priredile katolički grada Bilbao u Španjolskoj hodočašće u blizini svetilišta Majke Božje izvan grada. Pogovaralo se, da bijesni republikanci namjeravaju na njih uz put navaliti. To ih nije mitsa ustratio. Jedan 70-godišnji starac, bio je vojnik, a tada vratar i revni član Apostolskoga reda, pristupi ravnatelju Apostolskoga reda, i reče mu: »Večerasni, ja sam se jutros priredio, ja se ne bojam smrти! I doista navaliti republikanci, a nad poholjim starac, zadobitvi dvije teške rane na prsima, s mjestu umrije, orosivši junakom svojom krviju Škapular Sreća Isusova, što si ga bio nastaknuo na pesu. Kod njegova vanredno svrđanoga pogreba nosili su njegov krvavi Škapular na kramnom vanjkutu. U blizini crkve Sreća Isusova našao se je mjesto zadnjega položka.

— * * * —

Iz ljetnice Jmaše.

— Kako se u gdjejakoj inovjerici zauzimaju za bliskinik Sreća Isusova, za to evo i jedan mlađaj iz Bosne. Neka gospodja grkokatolične vjere, koja i sama vrio rado dita nad Glasnikom, pretpostavlja je posebno jedan primjerak, te ga daje jednomu stronomuškom katoličkomu dječaku. Na ovaj je jed doista malen, te ga ne može toliko razumjeti, za to revnije čitaju njegov Glasnik dvije djevojčice iz susjedstva — Židovke. One jedva čitaju, dok novi broj Glasnika dogje, te se od njega ne mogu otkinuti, dok ga sasvijem ne pročete. Stare ih Židovke iz poštaka od toga odgovarale, nu one se ne dadele smeti, nego i daće revnje čitaju, a skre napokon i učitaju. Ali sto jedu činjenicu! Mal morande seliti ih one kuće, te su nastani daleko od svojih prijateljih susjeda. Ali si Glasnik i ovđe maskoro magje čitanica. I tu se posakupile Židovske djevojčice iz susjedstva, te sladole veoma revno čitati Glasnik, a kada koji broj netko zaostane, više se brinu i zaštituju za njega, nego li sam onaj dječak. Pri tom se ona gospodja veseli, da je još tko god uz nju kao i torjerac zavolio taj lijepi Glasnik.

(M.)

— * * * —

Hrvatska omladina pod zastavom Sreća Isusova.

Kako sam se sprijateljio s Glasnikom Presv. Sreća.

(Priporučeno članak mladi zanatlija.)

Bile god. 1899. Služio sam kod nekoga gospodina u Varaždinu. Jednoga dana vozim ti ciglu u grad, kad eto jada iznenada. Konji mi se najedsanput preplaše i zajure, pobro, kao da ih vile tjeraju. A ja vuci i viđi i zaustavljam, sve zaludu. Dok se tako borim s konjima, prejure mi prednji i zadnji kotači preko stopala i malo te me ne satrše. Sta ćeš sada? Teško dospijem kući. Cizme punе krvi, noge otekle, ama jedva mogu s mјesta. Nego neka i to; ali šta će gazda, kad vidi, da nijesam poslijе podne vozio ciglu? Eto ga sutradan već ranim jutrom. „Gled'te ga, kako on dangubi! Šta je to? Odmah u Čakovac s kolima, i vozi ciglu!“ — „Ah, dragi gazda, ne mogu! Evo noge mi otekle, ama ni dva časka ne mogu stajati.“ — „A da, ja znam dobro takove delije. Zavij si noge, pa mi putuj odmah u Čakovac po ciglu!“ I sas plam-teći gnjevom otide u svoju sobu.

A ja jednik kuda sada? Moj gazda ne zna šale, moraš slušati. Nego što ću, mili Bože, kad baš ni dva tri časka ne mogu stajati, a kamo li ciglu voziti? Nema druge, ostaviti ću ovakova gazdu, jer ako i služim, ne robujem. Idem u bolnicu, pa i nije daleko, samo šest do osam časova. Ustanem, pa hajde polako, polako. Dobar sam sas trebao do bolnice. A što tam na putu pretrpio, Bog dragi zna. Primiše me odmah u bolnicu, zaviše mi li-jepo noge, pa moradeš u krevet. Bože moj, čitav dan ležati a ništa raditi, to mi je bilo tako teško, ama da ti ne umijem kazati. Kad bih barem imao koju knjigu, da čitam, bilo bi mi lakše. Zamolim dakle bolničara, i on mi donese „Glasnik Presv. Sreća Isusova.“ Videći drugi mladići u mene Glasnik Presv. Sreća Isusova, stansu ga grditi, a meni se rugati, kako ja samo takove ludorije čitam. Pošto nijesam nikada do sada vidio i čitao naš Glasnik, bacim ga na stol, ne htjedoh ga ni dirnuti, a kamo li čitati. Nego od onoga dana ostane mi u pameti Glasnik, a nijesam znao za što. Ali sad mi je to jasno. Presveto Sreća Isusova htjelo time dokazati, da čovjek ne smije sve vjerovati, što ti bezumnici govore. Ta već je mnogo puta

dragi Spasitelj mali Glasnik baš sjajno opravdao. Ovako se prvi put spoznam s Glasnikom.

Ostavivši bolničcu, radio sam u Megjumurju. Jednog dana dogje u našu kuću čovjek, koji je prodavao Glasnike Presv. Sreća Isusova. Ja nijesam bio kod kuće, a žene nisu znale čitati, pa zamolio onoga tujjincu, da ostavi jedan primjer besplatno, dok se ja kući povratim, a kad se on bude kući vraćeno, neka se opet najavi, možda će me već nadi kod kuće. Čovjek pristane. Kad sam kući došao, dadoše mi Glasnik u ruke i rekao mi, šta je i kako je. „Šta, za ovo malo papira hoće 20 filira?“ Ama neka druge varu, mene ne će nikada!“ Ovako bacim opet Glasnik od sebe, a ne htjedoh ga više pa ni pogledati. Nego da sam znao, kako je divan i krasan Glasnik, dao bih tada pa i 25 filira. Ali Šta ćeš, kad nijesam znao. A onaj čovjek ne povrati se više u naše selo; valjda ga je savjest grizla, što nije radio na slavu Božanskoga Sreća Isusova već za svoj džep. Ovako se i po drugi put osujeti namjera Pre-svetoga Sreća Isusova, da me za se predobije.

Nego ovo premitostivo Sreća pokuša i treći put, a ovaj put pogje mu za rukom. Evo kako je to bilo. Godine 1901. dogje mi opet u ruke Glasnik ovđje, gdje sada stanujem. Ovaj put pročitam ga od početka do svršetka, i gle, mili Bože, na daru ti hvala! kako je krasan Glasnik! S mjeseta ga zavolim. Sada se istom dosjetim, da oni mlađici u bolnici Glasnika ili nijesu čitali ili nijesu razumjeli. Svakako ne bi barem druge priječili i ismjejhivali, kad bi znali, kako je baš krasan i divan Glasnik Presv. Sreća Isusova. Od onog dana tako se sprijateljih s Glasaikom, da se ne mogu od njega rastati. Odmah ga naruših. On je sada moje veselje i moja utjeha. U njem nalazim sve, što mi sreća želi. Ja ga i među drugima širim. Mnogi se već preplatiše, a to im nije dosta, već i oni gledaju, kako bi stekli što više prijatelja za maloga, ali divnoga Glasenošu Presv. Sreća Isusova. I tako mi ovđje štujemo i ljubimo ovo preslatko Sreće i radimo na slavu njegovu.

Prijatelju! Žitaj rado Glasnik Presv. Sreća Isusova. Naći ćeš u njemu, vjeruj mi, utjehu u nevolji, koja te tišti. Pročitavši ga sâm, podaj ga svome bratu, prijatelju i sa-

* Za jedan broj! Jedan broj stoji inače samo 4 filira, a s poštrom 6 filira! (Osaska Uredništva.)

sjedu neka i oni čitaju i utjebu crpu iz vrele svake utjebe — iz Presvetog Sreća Isuseva. Dobiješ li Glasnik natrag, čitaj ga, prijatelju, opet, jer ćeš u njemu novu saslati i utjebu naći. Kad je ovako, prijatelju, u Glasniku Presv. Sreća Isuseova, kako će istom biti u samome Sreću našega Spasitelja i u prečistom Sreću Marijinu, gdje vlada neizmerno veselje i blaženstvo na sve vijeće vjekova! Dogjite dakle, braćo draga, shvatimo se rado u kolo Presv. Sreća Isuseova i skupljajmo što više prijatelja za naš mili Glasnik, koji nam kao Anggeo s neba tako divno pripovijeda o ljubavi Presv. Sreća Isuseova i Marije, Majke naše. A tebe, premilostivo Sreća Isuseova, molimo, blagoslovili naše djelo, koje smo tebi iz ljubavi začeli. Daj da te najprije mi sve više spoznamo i obljubimo, pa onda da i druga srca, koja te još ne znaju, ovom nebeskom ljubavi 'nagrijemo'!

Fotografija!

Jedan hrvatski mladić boravio već više godina u tujem svijetu. Majka tko majka začeljela da si vidi sina, pa mu pisala, da joj barem pošalje svoju fotografiju, kad već ne može sam doći. Sin, nemajući svoje fotografije, misli amo tamo, kako će dobroj svojoj majci ipak nekako zadovoljiti, da ju želja mine. Napokon zapau mu oči u jednu lijepu fotografiju Presv. Sreća Isuseova, koju je uvijek pred sobom imao. Nije se dugo predomišljao. Uzme papir, napisana majci list, metne u nj fotografiju Presv. Sreća Isuseova s potpisom: „Gledajte Presv. Sreća Isuseova, u njegovoj rani naći ćete svoga sina!“ — i pošalje majci.

Jednoga dana baš iz av. mise, dogje viđ. g. župnik prod majku sa debelim pismom. „Evo Vam,“ reče, „Vaš sin nešto šalje.“ — „O, bit će njegova fotografija!“ uslikne radošna majka. To je čeo i drugi svijet, pa se nakupi pred crkvom, da vide fotografiju. Sam viđ. g. župnik otvoriti list. Ali kako se začudiše, kad opaziše krasnu sliku Presv. Sreća Isuseova i pročitaše riječi: „Gledajte Presv. Sreća Isuseova, u njegovoj rani naći ćete svoga sina!“ Pobožna majka za plaje od radosti, a i drugi bili su veoma ganuti.

Ona je od rada često gledala u Presv. Sreću Isuseovo i tu se sastajala sa svojim dobrim sinom. (P.)

Hrvatskoj djevi.

Hrvatid, djeho, gdje je sreća,
Cvjetnog lica roza,
Kd ne stresi vihor zlohe,
Ni zamri kosa?

Pa pregledaj srebro, zlato,
I kamjenje drago,
Caraku krune, zlatni prjestol,
I vilenko blago:

Sve to nije do t' raznama,
Koja sreća varo,
Nit bliskotva tuj našao
Nit zugjenog čara.

ili možla sreća ti je
Pogodila strjela,
I ljubavi dar otajni
Po njem raznijela?

Statke sanje, djevo, to su —
Sne ti ruli java:
U ljubavi sreće tvoje
Sjenu obodava.

It' da svjetla gordu slava
Svu u vjenac skitim,
I vjenčanu tim girdavim
Glavu ti okitim?

It' da skinem sijaju zvjezdak
Gore sa nebesa,
Da ovijem vedro čelo
Sjajem tog urea?

Zvjezda bljedi, vjenac nahne,
Četruje ne vlasti:
Sve prolazi, vječnost stoji —
Vječnu sreću traži!

* * *

Gdje je sreća, kad jo nije
U tom sjajnom nitu? —
Tma ti je, djevo milada,
Twome sreću bližu,

Nevincat je krasna svjetla
Tvojih mlađih ljeva,
Dragorjeni bolji žarak,
Ljepši svakog crjeta.

Cvaja, djevo, ovaj biser,
Nek ti sjajno bleska:
Pa ček sreće ivor nati
Uzred Sren Krista!

M. S.

